

Η Νεοαΐδα

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 3 (54)
21 ΟΚΤΩΒ. 1939 - Δ'

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Τ. Τζορτζα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36000

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό τῆς Α. Ε. τοῦ 'Αρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΓΑΛΑ, ὁστις
καὶ ἐκπρὸς τῆς ταύτης, ἀναπληρούμενος υπό
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Β' δρόμος)
'Αριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδὸς Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχ. 3—21 'Οκτωβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν	Μή
	& μαθητῶν μελῶν	
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ)	Δρ. 160—200	
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	> 80—100	
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	> 40—50	
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. 'Αγγλίας	1
	'Αμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητος):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Εὐχὴ καὶ ἐπιθυμία τοῦ 'Αρχηγοῦ εἶναι νὰ γίνουν ἀναγνώσται τῆς «Νεολαίας» ὅλοι οἱ νέοι τῆς 'Ελλάδος. 'Ο 'Αρχηγὸς εἶναι ἡσυχος ὅτι εἰς τὴν «Νεολαίαν» ὁ νέος εὐρίσκει τὴν πλέον ὠφέλιμον καὶ ὑγιᾶ πνευματικὴν τροφὴν καὶ ὡς τοιαύτην τὴν συνέστησε καὶ τὴν συνιστᾷ εἰς τοὺς γονεῖς διὰ τὰ τέκνα των, εἰς τὰ σχολεῖα διὰ τοὺς μαθητάς των, εἰς τὰ ἐργαστήρια διὰ τοὺς ἐργαζομένους, εἰς τοὺς ἀγροὺς διὰ τὰ παιδιὰ τῆς ὑπαίθρου.

'Η «Νεολαία» καὶ τέρπει καὶ διδάσκει μικροὺς καὶ μεγάλους. Δὲν εἶναι ἐκδοτικὴ ἐπιχείρησις, ἀλλὰ ὄργανον ἰδεολογικὸν καὶ ὡς τοιοῦτον δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλα κέρδη, εἰ μὴ εἰς τὴν καθοδήγησιν καὶ μόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς, ὅπως τὴν ὁραματίζεται ὁ 'Αρχηγὸς καὶ ἡ Ε.Ο.Ν., ἄξιον συνεχιστὴν τῶν 'Ελληνικῶν παραδόσεων καὶ ἰκανὴν δημιουργὸν τοῦ Γ' 'Ελληνικοῦ Πολιτισμοῦ ὅπως τὸν παρασκευάζει τὸ πνεῦμα τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 1/2 % μέχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΨΕΩΣ πρὸς 3 % ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 1/2 %—4 1/2 %

'Ο τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. 'Απασα αἱ καταθέσεις εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἡγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπληλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! 'Αποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οικονομίας σας εἰς τὸ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὔριον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34
25 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ

Τὸ Βασιλικὸ Θέατρο μᾶς ἔδωσε καὶ ἐφέτος τὴν καθιερωμένην πιά σειράν παραστάσεων ἀρχαίου δράματος, στὸ κλειστὸ δυστυχῶς θέατρο τῆς οδοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου. 'Ο καιρὸς δὲν ἐπέτρεψε νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ Ὡδεῖο τοῦ 'Ηρώδου, ὁ χώρος δηλαδὴ αὐτός, ποὺ ἀντήχησεν ἀπὸ τὴν φωνὴν τῶν προγόνων ὑποκριτῶν καὶ ποὺ τόσῃν ἀσκέϊ ἐπίδρασι στὴν ψυχὴν τοῦ σημερινοῦ ἀκροατοῦ. Παρ' ὅλα ὅμως ἡ αἴθουσα τῆς οδοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου ἀστράψεν ἀπὸ αἴγλην καὶ οἱ ἀκροαταί, ἄλλη μιὰ φορὰ, ἐκθαμβοὶ ἐσύρθησαν ἀπὸ τὸ δαιμόνιο τοῦ Αἰσχύλου πρῶτα, τοῦ Σοφοκλέους κατόπιν, πρὸς τὴν ὑψηλότεραν ἐκείνης κορυφὴν τῆς νοήσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἀτενίζει τὴν αἰωνιότητα.

'Ηταν μιὰ ἐποχὴ, ἀκόμη πρὶν δέκα ἢ εἴκοσι δεκαετηρίδες, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἂν καὶ ἤθελαν νὰ δείχνουν τὴν προσήλωσίν τους στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἰδεώδη καὶ τὴν πεποίθησίν τους ὅτι κατανοοῦσαν τὸ ἀρχαῖο δράμα, δὲν καταλάβαιναν ἐν τούτοις τὸν Αἰσχύλου. Καὶ ἡ γνῶμη ὅτι ὁ Αἰσχύλος δὲν εἶναι στὴν ἴδια βαθμίδα μετὰ τοὺς ἀρχαίους τραγῳδοὺς μας ποὺ τὴν βρίσκουμε καὶ σὲ παλαιότερα ἀκόμη χρόνια, ἐξακολούθησε νὰ πρεσβεύεται ὑπὸ ἄλλῃ μορφῇ ὡς τὸν αἰῶνα μας. Σήμερα ὅμως οἱ ἄνθρωποι καταλαβαίνουν καλύτερα τὸν Αἰσχύλου.

Δὲν εἶναι, βέβαια, ὁ κατάλληλος χώρος οἱ σελίδες τῆς «Νεολαίας» ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπάρχουν οἱ ἀπαιτούμενες σελίδες γιὰ νὰ γραφῇ μιὰ ἐιδικότερη ἀνάλυσις τῆς Αἰσχυλίου τραγῳδίας. Γι' αὐτὸ καὶ θὰ περιορισθῶ σὲ μερικὲς γενικότητες, ποὺ κανέναν ἄλλο δὲν ἔχουν σκοπὸν παρὰ νὰ ὀδηγήσουν τὰ 'Ελληνόπουλα ν' ἀντικρῶσιν ὅχι μόνον τὸν Ὀλυμπο αὐτὸν τῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ νὰ συναγάγουν τὰ χρήσιμα συμπεράσματα ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Αἰσχύλου. Στὶς στιγμὲς μάλιστα ποὺ ζοῦμε καὶ τὰ δυὸ ἔχουν τὴν ἀξία τους, τὴν ἰδιαίτερη ἀξία τους.

'Ο Αἰσχύλος εἶχε πράγματι τὴν θεῖαν ἔμπνευσι συγκερασμένη μετὰ τὸν διονυσιακὸν ἐνθουσιασμόν, εἶχε ὅμως καὶ συνειδητὴν παράστασιν τῶν πραγμάτων καὶ γλωσσικὸν αἰσθητήριον ποὺ ἴσως μόνον στὸν Ὀμηρὸν θὰ μπορούσαμε νὰ βροῦμε σὲ παρόμοιον σημεῖο ἀνεπτυγμένο.

'Η γλῶσσα, στὴν τραγῳδίαν ἐιδικότερα, δὲν μπορεῖ ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸ λυρισμόν, ἀλλὰ καὶ ἡ τραγῳδία δὲν εἶναι νοητὴ χωρὶς τὸ λυρισμόν. Κατὰ συνέπειαν ἐκεῖνοι ποὺ ἰσχυρίσθησαν ἀπλῶς ὅτι ὁ Αἰσχύλος εἶναι ἕνας οἰστρηλατημένος καὶ τίποτε ἄλλο, δὲν εἶχαν βασικῶς δίκην, ἀφοῦ ὁ λυρισμὸς εἶναι στοιχεῖο τῆς τραγῳδίας.

'Αλλ' ὅς ἔλθουμε σ' ἕνα ἄλλο ζήτημα, γιὰ τὸ ἀπὸ αὐτὸ θὰ συναγάγουμε τὰ συμπεράσματα ποὺ χρειάζομεθα γιὰ φρονηματισμόν μας καὶ ποὺ ἰσχύουν σήμερα καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ.

Ἦρως ἀληθινὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δικαιοῦνι μετὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν πράξιν του τὴν πεποιθήσεσιν του. 'Ενας ἄνθρωπος, ποὺ αἰσθάνεται τὴν ἔμπνευσιν καὶ θέλει νὰ ρίξῃ στὸ χαρτὶ ὅ,τι πλημμυρίζει τὴν καρδίαν του, θ' ἀντλήσῃ ἀπὸ τὸ περιβάλλον του καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τὰ θέματα. 'Αν φθάσῃ ὅμως μιὰ ὥρα καὶ τὰ γόνάτα του δὲν ἔχῃ κάμψῃ ὁ χρόνος καὶ δὲν ἔχῃ ρίξῃ τὰ χιόνια στὰ μαλλιά του, πρέπει νὰ βρεθῇ στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν μαχητῶν τοῦ 'Εθνους, γιὰ τὸ πνεῦμα ὀδηγεῖ τὴ δύναμιν πρὸς τὰ ἀγαθὰ τέλη. 'Ο Αἰσχύλος ἦταν στὶς τάξεις τῶν σαλαμινομάχων καὶ ἔζησε σάν στρατιώτης ὅλο τὸ ἔπος τῆς περσικῆς συντριβῆς. 'Ηταν στρατιώτης τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ 'Εθνους καὶ θέλησε νὰ ὑμνήσῃ τὸν θρίαμβόν του. Στὴν ἀθηναϊκὴν δὲς Πολιτείαν ὑπῆρχε νόμος, ποὺ ἀπαγόρευε στοὺς δραματικούς ποιητάς νὰ πραγματεύωνται σύγχρονα θέματα.

Αὕτῃ ἦταν ἡ πρώτη δυσκολία ποὺ παρέκαμψεν ὁ Αἰσχύλος.

'Η δευτέρα ἦταν σχετικὴ μ' αὐτὴ τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφήν τῆς τραγῳδίας: σκοπὸς τῆς μορφῆς αὐτῆς τοῦ λόγου εἶναι νὰ προκαλῇ τὸν οἶκτον καὶ τὸν ἔλεον. Πῶς ὅμως θὰ μπορούσε μιὰ τραγῳδία, ποὺ θὰ εἶχε ὡς σκοπὸ νὰ ὑμνήσῃ τὴν νίκην τῶν ἑλληνικῶν ὀπλων, νὰ προκαλέσῃ τὸν οἶκτον καὶ τὸν ἔλεον; Δὲν θάταν, ἀντιστρόφως, ἕνας διθυράμβος καὶ τίποτε ἄλλο;

'Ασφαλῶς θάταν. 'Ο Αἰσχύλος ὅμως δὲν δυσκολεύεται νὰ λύσῃ τὴν δυσκολίαν. 'Αντὶ νὰ τοποθετήσῃ τὴν δράσιν τῆς τραγῳδίας στὴν 'Ελλάδα, τὴν τοποθετεῖ στὴν αὐλὴν τῶν Σούσων, ὅπως ἡμπορεῖ ἐλευθέρως ν' ἀκουσθῇ ὁ θρῆνος τῶν Περσῶν γιὰ τὴν καταστροφὴν τους. 'Εταί, ἐνῶ ὁ 'Ελληνας βλέπει τὴν νίκην του νὰ ὑψώνεται σάν σύμβολον ἐλευθερίας καὶ δόξης, αἰσθάνεται ἐξ ἄλλου τὸν φυσικὸν οἶκτον ποὺ πρέπει νὰ αἰσθάνωνται οἱ ἄνθρωποι.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔλυσεν ὁ Αἰσχύλος τὰ προβλήματα ποὺ τοῦ προεβλήθησαν γιὰ νὰ ὑμνήσῃ τὴν ἑλληνικὴν νίκην καὶ ἔτσι ἐγράψαν οἱ «Πέρσαι», ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτὸς ὕμνος τῆς ἀνδρείας, ἀλλὰ καὶ μαζὶ ἡ φιλοσοφικὴ ἀνάπτυξις ἰδεῶν ποὺ θάχουν πάντα τὴν ἀξίαν τους. Οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ υπερφρονοῦν, γιὰ τὴν παραγνωρίζουν τὴν πραγματικότητα, ξεχνοῦν πῶς πρέπει νάβαν καλοί, δὲν ἀντιλαμβάνονται πῶς τὸ ἀνθρώπινο κορμὶ δὲν εἶναι ἀπὸ πέτρα ἢ σίδερο, ὅτι ὅλοι ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα. 'Ο Ξέρξης, ἀφοῦ κατέκτησε ἄλλες ἑλληνικὰς πόλεις ποὺ ἦσαν τὸ δημιούργημα τῶν κόπων καὶ τῶν μόχθων τῶν 'Ελλήνων, ἐστράφη καὶ κατὰ τῆς μόνης ἑλληνικῆς γωνίας ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἐλευθέρα. 'Ηταν μιὰ σπιθαμὴ γῆς μπροστὰ στὴν ἔκτασιν ποὺ εἶχαν τὰ ἐδάφη τοῦ καὶ οἱ κατοικοὶ τῆς μιᾶς χούφτας μπρὸς στοὺς ὄγκους τοῦ πληθυσμοῦ τῶν χωρῶν του. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως αὐτοὶ εἶχαν στὴν ψυχὴν τους τὸ ὄπλον ποὺ συντρίβει κάθε πολέμιον καὶ κάθε ἐπιβουλὴν: τὴν λατρείαν τῆς ἐλευθερίας. «Οὐτίνος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς οὐδ' ὑπὸ κούρῳ» διακηρύσσει ὁ χορὸς.

«Δοῦλοι δὲ λογιούνται ἄνθρωποι, οὐδ' ὑπήκοοι κανενός». 'Ενας στίχος εἶναι, τί δὲν κλείνει ὅμως σὲ κάθε λέξιν ποὺ τὸν συναρμολογοῦν! Δὲν εἶναι ὁ μέγας ὄγκος ποὺ δίνει τὴν ἀξίαν. Τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας, ἡ συνειδήσις τῶν δικαιωμάτων, ἡ λατρεία τῆς ἀνεξαρτησίας, ἡ προθυμία γιὰ κάθε θυσίαν, αὐτὰ εἶναι τὰ θεῖα δῶρα ποὺ ἐμψυχώνουν τοὺς λαούς. Κι' ὅταν αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ ὁ μέγας καὶ ὁ μικρὸς λαὸς θὰ ζήσουν. 'Ισως ἔλθουν στιγμὲς δύσκολες γιὰ ἕνα 'Εθνος, θὰ ζήσῃ ὅμως γιὰ τὴν ἐλευθερίαν ποὺ δὲν ξεριζώνεται ἀπὸ τὴν ψυχὴν.

'Ο Αἰσχύλος πρὶν δύομιση χιλιάδες χρόνια σάν νὰ πρόβλεπε τὸ μέλλον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. 'Ο Ξέρξης δὲν εἶναι ὁ ἐχθρὸς τῆς ἐποχῆς μόνον τῶν Μηδικῶν ἀγώνων, εἶναι ὁ αἰώνιος ἐχθρὸς τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, εἴτε ἔτσι λέγεται, εἴτε τσάρος Σαμουήλ, εἴτε ἱμπερατὴρ, εἴτε ὅπωςδήποτε ἄλλοιως. Εἶναι ἡ λυσσώδης ἐπιθεσις τῆς ὕλης κατὰ τοῦ πνεύματος, τῆς βίας κατὰ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ φωτός. Οἱ 'Ελληνες εἶναι καὶ θὰ εἶναι οἱ αἰωνίως ἐλεύθεροι, ἐφ' ὅσον ὡς ὅπλα τους ἔχουν τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ τὴν λατρείαν τῆς ἀληθείας. Δὲν σημαίνει ἂν δὲν εἶναι ἑκατὸν ἑκατομμύρια—θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι—δὲν σημαίνει ἂν ἐπτόισαν μετὰ τὰ αἶμα τους τὸ δέντρο τῆς ἐλευθερίας ἀπείρων ἄλλων λαῶν. 'Απὸ ὅλους τοὺς ἀρχαίους λαοὺς αὐτοὶ ἀπέμειναν ὁ μόνος σχεδὸν ζωντανὸς λαὸς γιὰ νὰ διαδηλώνουν μετὰ τὴν ὑπάρξιν τους ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν γνωρίζει ὄγκον, ἡ ἐννοία τῆς ἐλευθερίας δὲν προσμετράται μετὰ τὰ πολλὰ ἢ τὰ λίγα ἑκατομμύρια. Δὲν θὰ γίνουν δοῦλοι καὶ δὲν εἶναι ὑπήκοοι κανενός, γιὰ τὸ ἀπὸ τὸν ἀνώτερόν τους ἄρχοντα ὡς τὸν τελευταῖόν τους πολίτην βρίσκονται στὴν ὑπερηλία τῆς μοναδικῆς ἐξουσίας ποὺ πρέπει νὰ κυριαρχῇ στὴ γῇ τῆς 'Ελευθερίας.

ΕΙΣ ΑΓΑΠΗΝ

ΤΑ ΟΧΥΡΩΜΑΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ο ένθουςιασμός με το όποιον το κοινόν της Θεσσαλονίκης και των Αθηνών παρηκολούθησε και έπευφήμησε τας προσβολάς της ταινίας των οχυρώσεων των βορείων μας συνόρων πιστοποιεί ότι ο Έλληνας λαός, ευκτάκτως και ήρέμως επιδιδόμενος εις τὰ έργα της ειρήνης, δεν χάνει από το μάτι και από την σκέψιν του τὰ σύνορα, τών οποίων την στερεότητα και την ασφάλειαν, μαζί με την από πάσης απόψεως πλήρη οχύρωσιν, έγγυαται πρό πάντος ο ίδικός του ψυχικός θωρακισμός και ή απόφασις του να τὰ προστασίση με όλως του τας δυνάμεις, όποτεδήποτε και έναντιόν οίουδήποτε ήθελεν χρειασθή. Το δεύτερον τοϋτο έργον, το έργον δηλαδή της ανάζωπυρήσεως του παραμεληθέντος και ύπονομευθέντος έγκληματικώς επί έτη έλληνικού πατριωτισμού, άπείρως σημαντικώτερον από κάθε υλικόν έφοδιασμόν και από κάθε τεχνικήν άρτίωσιν της έθνικής άμύνης, το όφείλει ή Χώρα εις το πνεύμα της μεταβολής της 4ης Αυγούστου, και εις την πρόνοιαν του Αρχηγού. Και άν είναι, όπως είναι, άληθές ότι ή Χώρα υπεβλήθη εις θυσίας διά να πραγματοποιηθή, ότι έπραγματοποιήθη διά την όργάνωσιν της ασφάλειας της, αί θυσίαι αύται έξηγοράσθησαν ήδη χάρις εις το άνακτηθέν αίσημα της αυτοπεποιθήσεως, με το όποιον το Έθνος είναι σήμερα εις θέσιν ν' άτενίξη εις κάθε άπρόοπτον.

Η ΦΑΝΕΛΛΑ

Δέν φθάνει να έπαινεθούν τὰ κορίτσια της Περιφερειακής Διοικήσεως Πέλλης διά την άπόφασιν που έλαβον να έργασθούν διά την φανέλλα του στρατιώτου. Χρειάζεται και να εύρουν μμητάς εις όλα τὰ τμήματα θηλέων της Όργανώσεως. Εις το έργον της άμύνης της Πατρίδος τὰ κορίτσια πρέπει να εισφέρουν με τόν ιδιόν των τρόπον. Με τὸ αίσημα, με την στοργήν, με την έργασίαν. Η φανέλλα με την όποιαν αί πόλεις και τὰ χωριά του έσωτερικού θά έφοδιάζουν τους άκρίτας των συνόρων δεν θά θερμάνη μόνον τὰ σώματα αλλά και τας ψυχάς των στρατιωτών μας, όταν θά έξορουν ότι την προσφέρουν τὰ κορίτσια της Ελλάδος.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Αί ειρηνικαί προτάσεις του Γερμανού καγκελλαρίου άπερρίφθησαν, ως άνεμένετο, από τας Κυβερνήσεις Λονδίνου και Παρισίων. Διά τὸν ιδίον τον τοϋ πράγματος άς σημειωθή ότι, καιτοι δεν έλειψαν αί παρασκηνιακαί ένέργειαι, δεν κατέστη δυνατή ή έπίσημος έκ μέρους μιάς ή πλειοτέρων οϋδετέρων δυνάμεων μεσολάθεσις μεταξύ τών ραδιόφωνον. Χαρακτηριστικόν τών άπαντήσεων τών κ. κ. Νταλαντιέ και Τσάμπερλαιν ήτο ή κατηγορηματικότητα μεθ' ής άπέκρουσαν πάσαν ιδέαν άναγνωρίσεως τών τετελεσμένων εν τη κεντρική και άνατολική Εϋρώπη γεγονότων. Διεσαφηνίσθη οϋτω ότι αί Δυτικά Δυνάμεις θέτουν ως βασικόν όρον διά κάθε προσπάθειαν ειρηνεύσεως την άποκατάστασιν του έδαφικού καθεστώτος εν τη άνατολική Εϋρώπη ως είχε τοϋτο πρό του παρελθόντος Μαρτίου. Η έμμονή τών δύο Δυνάμεων εις την κατάργησιν του γερμανικού προτεκτοράτου της Βοημίας και της Μοραβίας, εις την άνασυγκρότησιν δηλαδή του τσεχικού κράτους, έπιστοποιήθη και διά του σχηματισμού εν Παρισίοις τσεχικής Κυβερνήσεως, του κ. Μπένες άναγνωρισθέντος παρά της Γαλλίας και της Μ. Βρεττανίας ως προέδρου της Τσεχικής Δημοκρατίας.

Παρατηρήθη — οϋχι άδικαιολογητως — ότι τόνον ο κ. Νταλαντιέ όσον και ο κ. Τσάμπερλαιν, ενω ύπήρξαν σαφείς και κατηγορηματικοί εις τας άπαντήσεις των όσον άφορά τὸ καθεστὸς της άνατολικής Εϋρώπης, άπέφυγον να κάμουν λόγον διά την όργάνωσιν της Εϋρώπης και του Κόσμου μετά τόν πόλεμον. Τοιουτοτρόπως τὸ γενικόν πρόβλημα τών σκοπών του πολέμου, ως πρὸς τὰ θετικά του τοϋλάχιστον σημεία, δεν έχει διευκρινισθή έπαρκώς και ή έλλειψις αϋτή υπεγραμμίσθη εις τόν Τύπον και εις τούς κοινοβουλευτικούς κύκλους της Μ. Βρεττανίας κατά τρόπον δικαιολογούντα την ταχείαν έπ' αϋτοϋ έπάνοδον.

Εν τῷ μεταξύ ή κατάστασις εις την Βαλτικήν και ή έκδηλωθεΐσα απόφασις της Κυβερνήσεως της Μόσχας όπως άποκατασταθή εις τὰ παλαιά σύνορα της ρωσικής αυτοκρατορίας προχωρεί εις την πλήρη πραγματοποίησιν της. Άληθές είναι ότι δυνάμει τών συναφθεισών συμφωνιών μεταξύ τών Κυβερνήσεων Μόσχας, Τάλιν, Ρίγας και Κάουνας έξευρέθη μορφή — της οποίας ο χρόνος θά καταδείξη την βιωσιμότητα — συμβιβάζουσα την αυτονομίαν τών Έσθονών, τών Λεττόνων και των Λιθουανών με τόν έλεγχον τών άκτών και την μερικήν στρατιωτικήν κατοχήν των χωρών των υπό ρωσικόν δυνάμει. Πάντως ή κοινή γνώμη εις όλως τας εύρωπαϊκάς χώρας και πέραν αϋτών παρακολουθεί άνησυχώς τὰ εν τη Βαλτική διαδραματιζόμενα γεγονότα, άφ' ής, ίδίως, αί διατυπωθείσαι πρὸς την Φινλανδίαν ρωσικαί αξιώσεις έπροκάλεσαν τας δραματικάς διπλωματικάς διαπραγματεύσεις μεταξύ Μόσχας και Έλσιγκφορς.

«Να είσθε βέβαιοι ότι ή κυβέρνησις προσβλέπει πρὸς σάς μετά της μεγίστης προσοχής και μετά της μεγίστης άγάπης. Εγὼ προσωπικώς, πρέπει να γνωρίζετε ότι δεν έχω τίποτε άλλο εις τόν νουν μου παρά πῶς να έξυπηρετήσω τόν λαόν αϋτόν. Τόν έαυτόν μου τόν προσφέρω ως Θυσίαν υπέρ του συνόλου, μη αίσθανόμενος άλλην εύτυχίαν παρά μόνον την εύτυχίαν της Ελλάδος».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΕΙΣ ΑΓΑΠΗΝ

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ

Κατά την γενομένην εις τὰ «Ολύμπια» την παρελθούσαν Κυριακήν όμιλίαν του, ο Κυβερνητικός Έπίτροπος της Ε.Ο.Ν. έλαβε την εύκαιρίαν να διαπιστώσῃ άλλην μιάν φορά την άγάπην και τόν σεβασμόν που άπολαμβάνει από όλους τούς συναγωνιστάς, οί όποιοι επί μακρόν τόν έπευφήμουν και τόν έχειροκρότουν. Η όμιλία του μακρά και έμπεδωτική επί τών κατευθύνσεων της νέας περιόδου,παρηκολούθηθη με τὸ μεγαλύτερον ένδιαφέρον ύφ' όλου του πληθλῆθους άκροατηρίου τών έπιτελών και βαθμούχων της Κεντρικής Διοικήσεως και τών σχηματισμών της Διοικήσεως Πρωτευούσης.

ΟΙ ΚΛΑΔΕΥΤΑΙ

Η προσπάθεια την όποιαν καταβάλλει τὸ ύπουργείον διά την πύκνωσιν τών λειτουργούντων μεταβατικῶν σχολείων έλαιοκλαδευτῶν, ήμπορεί και πρέπει να τύχη όλης της ενισχύσεως της Ε.Ο.Ν. Είναι άνάγκη να τονισθή ότι ένας καλός έλαιοκλαδευτής είναι σήμερα χρησιμώτερος εις την Έλλάδα και έχει πολύ μεγαλειέρας δυνατότητας άτομικής εϋδοκιμίσσεως από ένα άπόφοιτον της νομικής σχολής. Η γεωργία της Ελλάδος, πρό πάντων οί τεχνικώτεροι κλάδοι της, ή δενδροκομία ιδιαιτέρως, είναι τελείως γυνυλ από στελέχη. Αϋτά τὰ στελέχη έχουν καθήκον να τὰ προσφέρουν τὰ έπαρχιακά τμήματα της όργανώσεως. Τὰ περιοδεύοντα σχολεία κλαδευτῶν είναι μία εύκαιρία από την όποιαν πρέπει να έπωφεληθούν όσον ήμπορουν περισσότερα μέλη της Όργανώσεως. Η έλαία είναι ένας τεράστιος κληρονομημένος πλούτος, τόν όποιον δεν θ' αξιοποιήσωμεν άν δεν μάθωμεν να τόν κλαδεύωμεν έπιστημονικώς.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Τοϋ πρώτου: Ένας Έλλην στρατιώτης από τούς φρουρούς τὰ σύνορά μας. Τοϋ τελευταίου: Μία σκηνή από τὰ τελευταία γυμνάσια της Σχολής τών Εϋέλπίδων.

Η ΕΙΡΑΝΙΩΤΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

ΤΑ ΟΧΥΡΑ ΜΑΣ

Την παρελθούσαν έβδομάδα είπομεν ποίοι είναι οί λόγοι που έπιβάλλουν την όχύρωσιν τών συνόρων εις κάθε Χώραν, ή όποία δεν θέλει να άφήση τὸ έδαφός της έκτεθειμένον εις την διάθεσιν του πρώτου εισβολέως. Εΐδαμε έπίσης ότι χάρις εις την 4ην Αυγούστου άπεκτήσαμεν και ήμεις την όχυρωμένην γραμμήν τών συνόρων μας, την γραμμήν Ι. Μεταξύ, ή όποία κατεσκευάσθη με υπερανθρώπους προσπάθειάς εντός μιάς τριετίας. Διά να αντίληφθῇ τις πόσον κολοσσιαία πράγματι ύπήρξεν ή προσπάθεια διά την έντός τῶσον βραχείου χρονικού διαστήματος συμπλήρωσιν του έργου αϋτού, πρέπει να αναλογισθῇ τόν όγκον τών υλικών, τὸ ποσόν της εργασίας και τὸ μέγεθος εν γένει της δαπάνης που χρειάζεται δι' εν σύγχρονον άμυντικόν έργον. Άρκεί να σημειώσωμεν ότι διά τὰ τρισχίλια μόνιμα έργα από τὰ όποία άποτελείται ή γραμμή Ι. Μεταξύ, έχρησιμοποiehθησαν περί τας 100.000 τόννοι τσιμέντου και 35.000 τόννοι σιδήρου και έγινόντο έκχωματώσεις 450.000 περίπου κυβ. μέτρων και κατεσκευάσθησαν αί άναγκαίαι διά την λειτουργίαν τών οχυρών τούτων τεχνικά έγκαταστάσεις (ήλεκτροφωτίσεως, φωτισμοϋ, θερμάνσεως, άερισμοϋ κλπ.). Και εις όλα αϋτά πρέπει να προστεθούν τὰ υλικά και ή εργασία που άπτηθήσαν διά τὰ διάφορα άλλα συμπληρωματικά έργα, ήτοι ήμιμόνιμα και πρόχειρα χαρακώματα, υπόγεια και επίγεια συγκοινωνιακά έργα, τηλεφωνικά γραμμάι, άμυντικά έμπόδια κτλ. Έπειδή όμως άνεφέραμεν περί έργων από τὰ όποία άποτελείται ή άμυντική μας γραμμή, πρέπει να έπεξηγήσωμεν ότι όταν λέγωμεν «όχυρωμένη γραμμή» δεν πρέπει να φανταζόμεθα μίαν συνεχή γραμμήν χαρακωμάτων ή όποία έκτείνεται από τὸ εν άκρον της μεθορίου έως τὸ άλλο. Μία σύγχρονος γραμμή άποτελείται από μίαν άλυσιν άμυντικῶν συγκροτημάτων, τὰ όποία όργανοϋνται εις μίαν ζώνην κατά μήκος τών συνόρων, προσαρμοζομένην πρὸς τας τακτικάς απαιτήσεις του έδάφους. Έκαστον τών φρουριακῶν τούτων συγκροτημάτων φράσσει ένα τομέα της μεθορίου, ενω συγχρόνως ως έκ της σχετικής θέσεως του προστατεύει και τὰ πλευρά τών παρακειμένων συγκροτημάτων.

Άλλα και ή άλυσιν αϋτή δύναται να μην είναι συνεχής, άλλα τούναντιον ήμπορεί να ύπάρχη μεταξύ δύο συγκροτημάτων μία διακοπή της μονίμου όχυρώσεως καλυπτομένη υπό ήμιμόνιμων έργων ή προχείρων χαρακωμάτων, έφ' όσον τὸ έπιτρέπει ή διαμόρφωσις του έδάφους. Όπως έλέχθη ήδη, ή όχύρωσις μιάς θέσεως πρέπει να παρέχη εις τούς κατέχοντας αϋτήν έπαρκή προστασίαν και ισχύν άντιστάσεως και πρὸς τοϋτο τὰ κατασκευασθόσμενα εις αϋτήν έργα πρέπει να είναι άνάλογα πρὸς τὰ μέσα καταστροφής που δύναται να διαθέτῃ ο άντίπαλος. Αν λοιπόν εις ένα τομέα του μετώπου ή διαμόρφωσις του έδάφους είναι τοιαύτη ώστε να άποκλείη την έξ αϋτοϋ εμφάνισιν έχθρου διαθέτοντος ισχυρά μέσα (π.χ. βαρύ πυροβολικόν ή άρματα μάχης), είναι έντελὸς περιττόν να κατασκευάσωμεν εκεί μόνιμα έργα προωρισμένα διά την άντιμετώπισιν τοιούτων μέσων καταστροφής. Και διά να είμεθα αντικειμενικώτεροι άς λάβωμεν εν παράδειγμα: Άς υποθέσωμεν, λοιπόν, ένα τομέα της μεθορίου εις τόν όποιον ύψοϋται εις όρεινός όγκος αδιάβρατος εις τροχόφορα ή έρπυστριόφορα όχήματα. Έχθρός διαθέτων μεθ' έαυτοϋ τοιαύτα μέσα δεν δύναται να ύπερπηδήσῃ τόν όγκον αϋτόν, άλλα είναι υποχρεωμένος να άκολουθήσῃ τας όδους συγκοινωνίας αί όποιαί διέρχονται διά τών ύπαρχουσῶν φυσικῶν διαβάσεων (στενωπῶν, αϋχένων κλπ.). Αν λοιπόν φράξωμεν τὰς διαβάσεις αϋτάς διά μονίμων φρουριακῶν συγκροτημάτων, διά την κάλυψιν του μεταξύ τών συγκροτημάτων αϋτῶν τμήματος της γραμμής, όπερ προστατεύεται υπό του όρεινού όγκου, μίς είναι έπαρκή ήμιμόνιμα ή πρόχειρα έργα. Διότι εις τὸ τμήμα αϋτὸ μόνον έλαφρά άποσπάσματα του έχθρου δύνανται ένδεχομένως να διέλθουν χρησιμοποιούντα τας ύπαρχούσας ίσως άτραπούς ή ήμιονικάς όδούς. Άλλά τὰ άποσπάσματα αϋτά μόνον φορτούμενα επί κτηνῶν μέσα (πολυβάλλα, όρειβατικῶν πυροβολικῶν κλπ.) δύνανται να διαθέτουν και κατά τών μέσων αϋτῶν παρέχουν έπαρκή προστασίαν ήμιμόνιμα έργα ή πρόχειρα χαρακώματα.

Τοιαύτη είναι λοιπόν και ή γραμμή τών συνόρων μας. Σ. Ρς.

Άγαπητοί μου φίλοι,

Έχω μπροστά μου τὸ προηγούμενο φύλλο του περιοδικού μας και σάς χαίρομαι και σάς καμαρώνω στis τρεις εικόνες του μεσαιου φύλλου.

Σας χαίρομαι και σάς καμαρώνω, άγαπητοί μου. Τὰ χαρούμενα, γελαστά και θεληματικά πρόσωπα σας στην πρώτη εικόνα, τὰ γερά και σταθερά χέρια που κρατοϋν και πιέζουν τὸ άροτρο στη δεύτερη, ή κοινή, όμαδική εργασία που γίνεται στην άλλη, όλα αϋτά δείχνουν πόσο βαθειά και δυνατά άπήχησε μέσα σας τὸ νέο κήρυγμα, τὸ νέο πρόσταγμα του Αρχηγού για την έντατική καλλιέργεια! άλλα δείχνουν συγχρόνως με τόν πιό χειροπιαστό, τόν πιό θετικό τρόπο πόσο μεγάλη, πλατείαι και ριζική είναι ή ψυχική άναδημιουργία που έφερε μέσα σας ή ισχυρή και ζωογόνα πνοή του και που σάς την έθεμελιώσε και σάς την έστερέωσε και σάς την έγιγάντωσε ή μητρική φροντίδα και στοργή της όργανώσεώς μας.

Οί τρεις εικόνες δεν παριστάνουν άπλως τρεις διάφορες μορφές εργασίας! παριστάνουν πρό πάντων και έκφράζουν την αίσιοδοξία, τη ζωτικότητα και τη θέλησί σας, τη δύναμη, την εργατικότητα και την άνωτερη κοινωνική αντίληψί σας, τη συναδέλφωσι, την ένωσι και την άλληλεγγύη σας. Και όλα μαζί αϋτά, που τόσο αϋθόρμητα, τόσο άπτά και τόσο πλούσια αναδίνονται από τις εικόνες, άποκαλύπτουν τόν νέον έσωτερικό σας κόσμο και δείχνουν την υγεία, την ύπεροχη και πολύτιμη ήθική υγεία, που έχει εξαγνίσει κι έχει έξυψώσει για πάντα την ψυχή σας και τη σκέψι σας.

Τὸ βαθύτερο και πλατύτερο νόημα της έντατικής καλλιέργειας που ζήτησε από τὸ Έθνος και ξεχωριστά από σάς ο Αρχηγός, είναι φυσικά, πρώτα - πρώτα, ή προσπάθεια να έξασφαλισθῇ ή έπαρκεια της διατροφής του Λαοϋ μας! άλλα συγχρόνως και πόσα άλλα πλαύτερα, έσωτερικώτερα, ριζικώτερα, πηγάζουν από την ίδια αϋτή προσπάθεια. Καλλιέργεια, άλλα συγχρόνως και άυτοκαλλιέργεια. Καλλιέργεια της γῆς, άλλα μαζί και καλλιέργεια της ψυχῆς μας και του πνευματός μας.

Στὰ γόνιμα και πλούσια εκείνα χώματα που όργωνετε, στόν ζωογόνο και υγιή εκείνο κάμπο που σπέρνετε, δεν παράγονται μόνο σιτάρια και πατάτες! από αίώνες τώρα έχουν παραχθῇ και παράγονται οί υψιρότερες παραδόσεις, οί άραιότεροι θρύλοι, οί ευγενέστερες ιδέες.

Κι ή άγαπημένη και σεβαστή εκείνη γῇ που καλλιεργείτε, δεν είναι μόνο ή στοργική μητέρα που γαλουχεί και τροφοδοτεῖ τὰ σώματά μας, άλλα ύπήρξε και είναι πάντα και ο μέγας παιδαγωγός και δόνηός και έμπνευστής, που διέπλεσε και διेमόρφωσε την ψυχή και τὸ πνεϋμα του Λαοϋ μας κι' έδημιούργησε τόν αίώνιο, τόν άθάνατο, τόν διαρκῶς ανανεούμενο πολιτισμό του.

Αν στο ίδιο εκείνο έδαφος που πατεῖτε άκούμψήσετε τὸ αϋτί σας, θ' άκούσετε καθαρά τόν παλμό της ιερῆς μας γῆς, θά τόν άκούσετε να κτυπά γοργά, στόν ίδιο ρυθμό και με την ίδια ένταση τών χϋτων τών δικῶν σας καρδιῶν. Είναι σά να σάς στέλλη από κει κάτω, μέσα από τὰ βαθύτερα μέρη τών μητρικῶν της σπλάγχχνων, τὸ θεο μήνυμά της και να σάς μουρμουρίξη: Σας άκούω, παιδιά μου, σάς αισθάνομαι θαυότατα, κι' ή ψυχή μου αναγαλλιάζει από εύτυχία. Σας άναγνωρίζω επί τέλους! είσθε τὰ παιδιά μου, τὰ δικά μου παιδιά, που γυρίζετε σε μένα, που έρχεσθε να έπικοινωνήσετε με μένα, πιό άμεσα και πιό βαθειά, ν' άφουγκρασθήτε τὰ μυστικά μου, να πάρете γνώσεις από την πείρα μου, ν' άντλήσετε δυνάμεις από τη ζωτικότητα μου, να στολισετε και να πλουτίσετε τόν έσωτερικό σας κόσμο με τὰ λαλούδια της ψυχῆς μου, να δροσιστήτε από τις άστείρευτες πηγές μου, να ζωογονήσθε από την άγνή μου άτμόσφαιρα. Καλῶς μου ήρθατε, παιδιά μου. Έλάτε να δουλέψουμε μαζί, να σμίξουμε και να διαθέσουμε μαζί όλες τις δυνάμεις μας για την έντατική καλλιέργεια, αϋτήν που σάς ζητάει τὸ φαινό πρόσταγμα του Αρχηγού, αϋτήν που θά κάμῃ να γονιμοποιηθῇ, να ριζώσῃ και να ξεπεταχθῇ και πάλι από τὸ έδαφός μου όχι μόνο ή υλική άκμή, άλλα και ή πνευματική άνύψωσι, που είναι και τὰ δύο μαζί ο μόνος άλληθινός πολιτισμός.

Με όλη μου την άγάπη
Μελής Νικολαΐδης

Ένα Διήγημα του Α. Παπαδιαμάντη

Η ΞΟΜΠΛΙΑΣΤΗΡΑ

Όταν ἐγύριζαν τὸ βράδι ἀπὸ τὴν βρύση, φορτωμένες τὶς στάμνες τῶν, τὸ Ὁρσάκι, ἡ ὡραία μελαχροινὴ παιδίσκη τοῦ καπετάν-Λιμπέριου καὶ τὸ Μορφοῦλι, ὁμήλικός τῆς ὄρφανή ἐξαδέλφη, τὴν ὁποίαν εἶχαν σὸ σπῆτι τους καὶ ἀνέτρεφαν, καὶ τὸ Μονεβασώ, ὡραία γειτονοπούλα, κόρη τοῦ Ἀποστόλη τοῦ πρωτομάστορη, συνήθως μόλις κρατοῦμεναι καὶ μόλις δυνάμειναι νὰ βαστάξωσι τὶς στάμνες τῶν ἀπὸ τὰ γέλια, ἔκαμναν καὶ ὅλας τὰς πρεσβυτέρας τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς γειτονιάς νὰ ξεκαρδίζονται μὲ τὰς φαιδράς ἱστορίας τῶν.

Διηγούντο ὅλα τὰ συναπαντήματα τοῦ δρόμου, τοῦ λιθαριῶ καὶ τῆς βρύσης, ὅσα ταῖς εἶχαν συμβῆ ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ εἶχαν ἐκκινήσει ἀπὸ τὸ σπῆτι ἕως τὴν στιγμήν ποὺ ἔφθασαν ἐπιστρέφουσαι ἀπὸ τὴν εὐθυμὸν ἀγγαρεία τῶν.

Πῶς εἰς τὸν δρόμον τὸ Μορφακί μὲ ἔν τολμηρὸν διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ φύλον τῆς κίνημα ἔτρεψεν εἰς ἀτακτον φυγὴν μίαν ὀλόκληρον συμμορίαν ἀπὸ μάγκες, εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ χωριοῦ, εἰς τὰ λιθάδια, οἱ ὁποῖοι ἐπέμενον νὰ τὰς πετροβολοῦν, εὐρίσκοντες διασκέδασιν, ἂν κατάρθωναν νὰ σπάσουν τὶς στάμνες τῶν· τότε ἡ μεγαλόσωμος καὶ μόλις ἐφηβὸς παιδίσκη, μὲ τὸν ρωμαλέον βραχίονά τῆς, ἐξάμυνε καὶ ἐπαλλε τὴν στάμναν ἐναντίον τῶν, προσποιουμένη ὅτι τὴν ἐθυσίαζε καὶ ἦτο ἐτοίμη νὰ τὴν ρίψη κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν. Ἡ διήγησις ἐφάνη εἰς τὴν γραίαν Μορισίαν, τὴν μητέρα τῆς Μονεβασώ, ὡς σύμβολον πράγματι τῆς πρώϊμου ἀλκή τῆς ὀρφανῆς κόρης—καὶ ὡς χαρακτηριστικὸν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικός, εὐθραστος ὅπως ἡ στάμνα τῆς, αὐτὴ γίνεται φοβερόν ὄπλον κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδρός, ὅταν ἐκείνη θελήσῃ.

Πῶς εἰς τὴν βρύσιν δύο γυναῖκες, ἐρίζουσαι περὶ τοῦ ποῖα εἶχε σειρὰν νὰ γεμίσῃ ἀπὸ τὸν ἕνα κρουνοῦ τῆς βρύσης, ἐπιάσθησαν χέρια μὲ χέρια, μαλλιά μὲ μαλλιά, μὲ κίνδυνον νὰ σπάσουν καὶ τὶς δύο στάμνες τῶν· τότε, μὲ πλατεῖς γέλωτας, ἐπωφεληθεῖσαι αἱ τρεῖς παιδίσκαι, ἐγέμισαν, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀράδα, τὶς στάμνες τῶν, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, καὶ ἔφυγον τρέχουσαι.

Πῶς εἰς τὴν ἐπιστροφήν εἰς ἐρωτοχτυπημένους νέος τὰς παρεκολούθησεν, ἐνὺ ἐνύχτωνεν ἦδη, δεικνύων σημεῖα βαθείας καὶ δειλῆς προσηλώσεως, τὶς οἶδε πρὸς ποῖαν ἐκ τῶν τριῶν. Τότε τὸ Μονεβασώ παρὰ τινα ἐρημικὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ ἐστράφη ἥρεμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νέου καὶ μὲ ἕν εἰρωνι-

κὸν ἄχ πουλάκι μου! τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ ὁ δυστυχὴς τὰ μυαλά ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Ἀλλ' ἐξόχως μεγάλην διασκέδασιν εὕρισκον αἱ τρεῖς ζωηραὶ κόραι εἰς τὸ νὰ παρενοχλῶσι πολὺ συχνά, σχεδὸν καθ' ἑκάστην, εἰς τὸ σπῆτάκι τῆς μίαν ἐκτάκτως παράξενον γερόντισσαν, τὴν γρηῃά - Καντούσαινα.

Ἡ γρηῃά - Καντούσαινα, χήρα ἐκ νεότητός τῆς, χωρὶς θυγάτερα, μὲ δύο υἱοὺς ξενητευμένους ἀπὸ χρόνων εἰς τοὺς ὠκεανούς, οἵτινες πρὸ μακροῦ εἶχον ἐξαχάσει τὴν μητέρα τῶν—ἐπὶ γαν, ὅπως αὐτὴ ἔλεγε καταρωμένη, «στὴν ἀγυρισιά», καὶ εἶχαν ρίψει πέτραν ὀπίσω τῶν—ἔζη εἰς μικρὰν καλύβην, παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ χωριοῦ, μὲ μίαν αὐτοσχέδιον αὐλὴν ξερολίθι,

ἐπαγγελιομένη ἐνίοτε τὴν μαῖαν εἰς τὰς σπανίας ἐγκύους, ὅσαι ἀπεφάσιζον νὰ τὴν καλέσουν, καὶ ἔργον ἐχούσα ἀπὸ πρώϊας μέχρις ἑσπέρας νὰ δώχνῃ μὲ μίαν καλαμιὰν τῆς ξένες κόττες ἀπὸ τὴν αὐλὴν τῆς, ἀναθεματίζουσα καὶ καταβλασφημοῦσα ὅλες τὶς γειτονίσσες.

Ἡ καλύβη καὶ ἡ μικρὰ περιοχή τῆς Καντούσαινας ἐξεῖχεν ἀπὸ τὴν εὐθείαν γραμμὴν κ' ἔκοπτεν ἀποτόμως τὸν δρόμον, ἀναγκάζουσα τὸν διαβάτην νὰ ἐκτελέσῃ μεγάλην καμπύλην. Τώρα, αἱ τρεῖς κορασιδες, ἡ Ὁρσα, τὸ Μορφοῦλι καὶ τὸ Μονεβασώ, ἐπειδὴ ἦτον ὁ δρόμος τῶν, ἤρσαντο καὶ αὐτὰ νὰ «κόψουν δρόμον» καὶ ὅταν ἐβλεπον ὅτι ἡ γραίαν δὲν εὕρισκετο τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν, ἀδιάφορον ἂν ἦτο μέσα εἰς τὴν καλύβην, ὅπως ἀπεδείκνυν ὁ καπνὸς ὁ ἀνερχόμενος ἀπὸ τὴν μικρὰν καπνοδόχον τῆς στέγης καὶ ἂς ἦτο καὶ ἡ θύρα τῆς καλύβης ἀνοικτὴ, ὑπερεπήδων τολμηρῶς τὸν σπιθαμιαῖον τοῖχον τῆς αὐλῆς, διασκέλιζον τὸν περίβολον, ἐπάτουν ἐπὶ τῆς μικρᾶς πρασιάς, τὴν ὁποῖαν ἐκαλλιεργεῖ ἡ γραίαν—τὸ Μορφακί συνήθως ἔσκαφε κ' ἔκοπτε κλωνίον ἀπὸ τὴν πεπερόρριζαν ἢ ἀπὸ τὸν

ἡδύοσμον τὸν εὐωδιάζοντα ἐκεῖ εἰς δύο τρεῖς γλάστρες—καὶ μὲ κρότον καὶ μὲ πνιγμένους γέλωτας ἐξήρχοντο ἐν θριάμβῳ διὰ τοῦ ἀντικρυνοῦ τοίχου.

Λοιπὸν ἡ μικρὰ Μόρφω, ἥτις κατὰ βάθος ὠμοίαζε πολὺ κατὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν μὲ τὴν γρηῃά - Καντούσαιναν, ἅμα ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν δὲν παρέλιπε ν' ἀναπαριστᾷ ζωντανὰ ὅλας τὰς θυέλλας καὶ τοὺς κεραυνούς, ὅσους ἐσφενδόνιζε τότε ἡ γρηῃά - Καντούσαινα ἐναντίον τῶν, πῶς ἐξώρμα ἀπὸ τὴν θύραν τῆς καλύβης, κρατοῦσα πάντοτε τὴν καλαμιὰν τῆς ὡς νὰ ἦσαν αὐταὶ κόττες διὰ νὰ τὰς διώξῃ.

—Μωρὴ σεῖς, τρελλοξοῦδες! Μωρὴ ξεφοστλιάρες! Μωρὴ, μαυραγκαθιές! Ποῦ νὰ κοποῦν τὰ ποδαράκια σας! Ποῦ νὰ πιαστοῦν τὰ χεράκια σας

Μωρὴ, δὲν ντρέπεσθε νὰ πηδάτε μέσ' στήναῦλή, νὰ μοῦ πατήτε τὰ χορταράκια, νὰ μοῦ κόβετε τὰ βλασταράκια μου; Ποῦ νὰ κοπῇ ἡ μεσίτσα σας! Ποῦ νὰ πέσουν ἡ ποδιές σας! Ποῦ νὰ καοῦν τὰ φουστανάκια σας! Δὲν ἔχετε πόνο, δὲν ἔχετε αἰσθημα, νὰ μὲ συρίζετε γρηῃά γυναικά; Δὲν ἔχετε ντροπὴ, κοτζάμ μαλλιανομούστακες... πολυποδαροῦσε!

Λοιπὸν μετὰ καιρὸν, ἡ γρηῃά - Καντούσαινα ἀπεφάσιζε νὰ ἐξοδεύσῃ ὅλον τὸ κομπόδεμά τῆς—ἀνερχόμενον περιπτου εἰς σαράντα ρηλίνες, ἥτοι γερμανικὰ τάλληρα—διὰ νὰ κτίσῃ ἕνα καλὸν περίβολον γύρω εἰς τὴν αὐλὴν τῆς, ὥστε

ν' ἀπαλλαγῇ συνάμα ἀπὸ τὶς κόττες καὶ ἀπὸ τὴν καλαμιὰν, ἀπὸ τὰς ἔριδας μὲ τὶς γειτονίσσες καὶ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις τῶν μαγκῶν τοῦ δρόμου καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστηπιδίσεις τῶν ὑδροφορουσῶν κορασιδων, ὅσαι ἐτόλμων νὰ καταπατῶσι τὴν περιοχὴν τῆς.

Μίαν φθινοπωρινὴν ἑσπέραν, τὴν ὥραν ποὺ ἦναπτον τοὺς λύχνους, ἀνέβη, μὲ ὅλα τὰ γρηγάματά τῆς, εἰς τὸν Ἐπάνω Μαχαλὰν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καπετάν-Λιμπέριου.

Αἱ δύο παιδίσκαι, ἡ Ὁρσα καὶ τὸ Μορφοῦλι, ἅμα τὴν εἶδαν ἔξαφνα, ἐνόμισαν ὅτι ἦλθε νὰ τὰς ἐγκαλέσῃ εἰς τὸν πατέρα τῶν, νὰ παραπονεθῇ διὰ τὰς ἐνοχλήσεις ὅσας τῆς εἶχαν προσε-νῆσει κατὰ καιροὺς εἰς τὴν αὐλὴν τῆς.

Ἡ Ὁρσα κατήλθε εἰς τὸ κατώγι, καὶ προσεπάθησε νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ δύο πιθάρια ἐλαίου καὶ πλησίον εἰς τὴν καροῦταν, ὅπου ἐπατοῦσαν τὰ σταφύλια εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τρύγου. Ἡ Μόρφω ἐξῆλθεν ἔξω εἰς τὸ μπαλκόνι, τὸ βλέπον πρὸς τὸν αἰγιαλὸν, ὑπεράνω τοῦ βράχου, ἔκλεισε τὴν θύραν κ' ἔμεινεν ἐμβλέπουσα εἰς τὸ κύμα καὶ ρεμβάζουσα—σκεπτομένη ἂν δὲν θὰ ἦτο καλὸν νὰ εἶχαν κ' ἡ κορασιδες περὰ διὰ νὰ πετοῦν, ὅπως

ἡ καλλικατζοῦνες, ἡ καρακάξες, ἡ κουκουβάγιες, καὶ τόσα ἄλλα ὄρνεα. Ἀλλ' ἦσαν πόρρω τῆς ἀληθείας καὶ αἱ δύο. Ἡ γρηῃά - Καντούσαινα ἦτο προφανὲς δὲν ἤξευρε κανὶν τίνος ἦσαν τὰ τρελλοκόριτσα, ποὺ τὴν ἐνωγλοῦσαν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς—οὐτὲ τὰς εἶχεν ἰδεῖ ποτὲ κατὰ πρόσωπον κατὰ τὰς ὥρας ἐκείνας τῆς ἀμφιλύκης.

Ἡ Μόρφω ἔτεινε τὰ ὄτα ἔξωθεν τῆς θύρας τοῦ ἐξώστου καὶ ἤκουεν.

Ἡ Σεिरαῖνῳ, χήρα Θεοδώρου Κυντούσου, μαῖα τὸ ἐπάγγελμα, εἶχεν ἔλθει διὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν καπετάν-Λιμπέριον, ἐπειδὴ καὶ τοῦ περὶ ἂν τὸ χέρι, ὡς μέλος τῆς Δωδεκάδας ὅπου ἦτον, νὰ παρακαλέσῃ πρὸς χάριν τῆς τὸν Δήμαρχον καὶ ὅλην τὴν Δωδεκάδα—εἶχεν ὑπάγει ἡ ἴδια καὶ εἰς ἄλλους ἐκ τῆς Δωδεκάδος πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν—ὡς χήρα γυναικὰ ποὺ ἦτον καὶ δὲν εἶχε κανένα νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ—ἐπειδὴ ἠθέλησε στὰ τόσα χρόνια νὰ χτίσῃ ἕνα ντουβάρη γύρω στὴν αὐλὴν τῆς, διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τοὺς μελεᾶδες τῆς γειτονιάς—καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ θυσιάσῃ τὸ κομπόδεμα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Τώρα λοιπὸν οἱ γειτόνοι καὶ ἡ γειτονίσσες ἐσηκώθησαν σὸ ποδάρη καὶ ζήτοῦν νὰ τὴν πνέξουν, προφάσει ὅτι δὲν εἶναι δικὸς τῆς τάχα ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ὡς αὐλὴν τῆς διεκδικεῖ (ποῦ νὰ βρεθῇ τόπος νὰ τὶς θάψουν!) Καὶ πῶς αὐτὴ, χήρα γυναικὰ, χωρὶς ἄνδρα καὶ ὑπερασπιστήν, θὰ κατεῖχε τόσα χρόνια τὸν τόπον μ' ἐκεῖνον τὸ πρόχειρον ξερολίθι, ποὺ εἶχε διὰ περίβολον, ἀνίσως ὁ τόπος δὲν ἦτο δικὸς τῆς!;

Ὁ καπετάν-Λιμπέριος ἀπήντησεν ὅτι, καθὼς ἔξερε καὶ καθὼς ἔμαθε τώρα στὰ τελευταῖα, ποὺ εἶχε πάθει ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ ἔξω ἀπὸ τὸ καράβι καὶ οἱ πατριῶτες τὸν εἶχαν ἐκλέξει δημοτικὸν σύμβουλον, αὐτὰ τὰ πράγματα λέγονται δικαστικά καὶ τὸ Συμβούλιον δὲν ἔχει μεγάλην δικαιοδοσίαν εἰς τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ἡ θειὰ - Σεिरαῖνῳ, ὡς πρωτινὴ ὅπου εἶναι, φαντάζεται ὅτι εἶναι ὅλα τὸ ἴδιο—δικαστικά καὶ διουικητικά—ὅπως ἦτον εἰς τὰ παλαιὰ χρόνια. Μ' ὅλα ταῦτα, ὅτι περὶ ἂν τὰ χέρια τοὺς θὰ φροντίσουν διὰ τὸ δικαίον τῆς, αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι Σύμβουλοι.

Ἡ γρηῃά - Καντούσαινα τοὺς ἐκαληνύχτησε καὶ κατέβαινε τὴν σκάλαν. Ἡ μικρὰ Μόρφω εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν τοῦ μπαλκονιοῦ, διήλθε τὴν σάλαν καὶ ἔβησε πρὸ αὐτῆς εἰς τὸ κεφαλόσκαλον, ὅπου ἐπῆρε καὶ τὸν λύχνον τοῦ μαγειρείου διὰ νὰ τῆς φέξῃ. Τότε γελῶσα τῆς εἶπε:

—Μὰς θυμῆθηκες, βλέπω, θειὰ-Σειραῖνῳ, ἔμας τίς... πολυποδαροῦσε; Ἡ γραίαν ἐστάθη χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι ἐκπλήσσειται ἢ πτοεῖται, καὶ ἀπήντησεν.

—Ἄ! ἐσεῖς ἦσαστε, πουλάκια μου, ποὺ περνούσατε ἀπ' τὴν αὐλὴν!... Δὲν ἔρχεσαι νὰ σὲ φιλέψω ὅσο θέλεις δυσόμοιο καὶ ταμπιρόρριζα καὶ βασιλικό...; νὰ ζήσης, πουλάκι μου!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Ὁ ὄγκος, ἀσφαλῶς, δὲν κάνει τὴν ἀξίαν· ἂν συνέβαινε τὸ ἀντίθετον ἢ «Ἰλιάς» δὲν θὰ ἦτο τὸ ἔπος τῶν αἰώνων, ἀφοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλα βιβλία εἶναι ἕνα ὀλιγοσέλιδον σύγγραμμα. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ γνωρίζουν καλὰ τὰ ἑλληνιστὰ καὶ ἐκείνην τὴν στήλην αὐτήν, ποὺ τοὺς ὁμιλεῖ διὰ τὰ ἀξιολογώτερα βιβλία τῆς ἐξομολόγους.

Ἄλλως τε καὶ αὐτὴ ἡ ἐποχὴ μας δὲν δέχεται βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀδικοαπολογίως ἔχουν μέγαν ἀριθμὸν σελίδων. Ἡ ζῶη ἔχει ῥυθμὸν ἐπιταχυνόμενον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας μέχρι σημείου ποὺ νὰ φέρῃ τὸν ὀλιγόν. Δὲν πρέπει κατὰ συνέπειαν νὰ παρανεύσῃ κανεὶς ἂν θὰ διαδιδῶσιν τὸν ἐνθουσιασμόν μου δι' ἕνα βιβλίσκον ποὺ ἔχει μολὶς τριάντα ἐπτὰ σελίδας. Τίτλοφρεῖται «τὸ τραγούδι τοῦ Παρνασσού» καὶ συγγραφεὺς του εἶναι ὁ κ. Φοῖβος Δελέφης, τοῦ ὁποῖου λυποῦμαι ὅτι δὲν ἔχω διαβάσει τίποτε ἄλλο. Μὰς περιγράφει εἰς τὰς ὁλίγας αὐτὰς σελίδας ὁ κ. Δελέφης μίαν ἀνοδοῦν τοῦ εἰς τὸν Παρνασσόν, ἕνα καλοκαίρι ποὺ ἡ ἀθηναϊκὴ ἀσφάλτος ἀνελύετο εἰς τὸ ἡλιοπύρι. Τὸν παρακολουθοῦμε βῆμα πρὸς βῆμα καὶ γευόμεθα τὰς ἐντυπώσεις του... «Κάτω ἀπ' τὸ πεζοῦλι, μὰς λέγει, (εἰς τὴν πηγὴν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς) βρῖσκαμε μίαν ἀμπελίνα μὲ τὰ ὀλόλευκα νυφικὰ ἄνθη τῆς νὰ μὰς πλημμυρίξῃ μὲ τὸ λεπτὸ καὶ εὐγενικὸ ἀρώμα τῆς. Καταμεσῇς στὸ κτήμα τοῦ παπποῦ μου κάτω ἀπὸ τὶς ἀργυροβλασκεῖς ἐληές ποὺ ὕψωνον τὴν πλάταναν. Θαρρεῖς κ' ἦτανε ἡ ψυχὴ τοῦ ποὺ μὰς μουσοβόλουσε. Τόσο θεία κ' ἄγία μύριζε δὴλον τὸν τόπον. Καὶ ἱερὸ γίνετο μέσῳ μου κ' ἔσκυψα καὶ φίλησα τὸ χῶμα ποὺ ἄγλασε ἐδῶ μὲ τὸ μῦθος τοῦ ὁ ἀκηχτῆς τῆς ἀκροποταμιάς. Μιὰ δόλοφρη ζῶη ἄρνιας νὰ μὲ πλημμυρίξῃ μὲ συγκίνησι. Ἐνοῖθα τὴν ψυχὴν τοῦ νὰ τρυγίρῃ ὀλόγυρα καὶ νὰ μοῦ μιλά. Ἐκοίμα μιά κλάρα καὶ τὴν φορτώθηκε στὸν ὄμο μου· ὅθι περνούσα μέσα ἀπ' τὸ λόγγον σκόρπειν στὸ δῖπλῳ μου τὶς θεῖες τῆς μουσκόλλες. Θυμιάτικα μὲ τὶς εὐωδίες τῆς ὅλο τὸν τόπον. Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλο εἶναι τὸ θεῖο αὐτὸ ἀγριοβουλοῦν ἀπὸ τὸ ἀγριογίαισμα. Οἱ χωριάτες δὲν τὸ ξέρουν καὶ τὸ νομίζουσι ἀμπελίνα, ἴσως γιὰ αὐτὸ τὸν καιρὸ ἀνθίζει ἄφθονο σ' ἄμπελια, τὸ γλυκὸ αὐτὸ ἄθος τοῦ ἑλληνικοῦ καλοκαιριοῦ ποὺ ἔχει κάτι ἀπὸ τὴν θεῖαν ψυχὴν τοῦ. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡμέρα ἄνθη ἦσαν ἄγρια πρῶτα καὶ τὰ ἐξημέρωσαν οἱ ἀνθρώποι. Κι' ἡ ἀμπελίνα λοιπὸν εἶναι ἀγριογίαισμα, μὰ ποὺ εὐωδιάζει καλύτερα κ' ἀπὸ τὸ γίαισμα κ' ἀπὸ κάθε ἄλλο ἄθος. Ὅσες ὥρες τὸ εἶχαμε μαζί μὰς μεθούσε τὴν ψυχὴν, μὰ ὅπως κάθε ὁμορφὴ κ' εὐγενικὴ κ' αὐτὸ εἶναι λιγώτω, μαράθηκε σὲ λίγον... Μὲ τὸ πᾶσιμ τοῦ ἡλίου ἀνηφορίζεμε γιὰ τὸ χωριὸν γεμάτο ἀπὸ τὶς εὐωδίες τοῦ λόγγου. Γλυκαῖα ὥρα ποὺ ὁ τῆς ἐκείνης λέει τὸν ἑσπερινὸν τοῦ καὶ ὁ ἥλιος γέρνει φλογωμένος στὴ δύση. Στὴ Ζυγοτῆ κόψαμε δύο—τρία πρωτογέννητα σὺκα καὶ φθάσαμε στὸ χωριὸν. Τὴν ἄλλη μέρα δύο ὥρες νύχτα φορτώσαμε τὰ ζῶα γιὰ τὸ βουνό. Τὰ ἔλατα τὰ χαρίκαμα τὸ πρῶτον...»

Ἄλλα πάλι μὰς λέγει ὁ συγγραφεὺς «τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Παρνασσού», περιγράφων τὸ Καλάνι τοῦ Παρνασσού: «Ὁ Λῖας γυρίει ἀπὸ τὸ παζάρι καὶ τὸν περιμένουν νύμφη μὲ καλοῦδια, μὲ πιπίλια καὶ φωνία. Στὸ πλάγι χαίρουμαι τὶς ἀνθισμένους ἀγκαθίς ποὺ βιάζον στὴν κορφή τοὺς ἕνα ὀλοστοργυλὸ βαλασὶ ἢ ἀνιχτὸ λίαν, οὐρανὸ ἄθος ποὺ πεποδάλει. Ὡς καὶ ἀνγκάθια ἔχουν τὴν χάρι τους. Πῶς λεπτὸ ἀρώμα δὲ ἔαγαθον μύρισε καὶ τόσο ὥραστο ἄθος δὲν ἐναχθῶ ἰδῆ. Μὰ ποῦ νὰ ἴδῃς ἐδῶ πάνω τὴν ἀνοίαν, ἕνα σαστὸ βαῦσι, Μύρια λουλούδια ἀνθίζον καὶ μύριες προσκινάδες γὰρ τοῦ ἀχόρστατο ματιοῦ. Ἐδῶ νύμφης, μέρα σ' αὐτὸ τὸ λαγκαδί νὰ πάρῃς ἀγάδια γιὰ κεντήματα ἀπ' ὅλες τὶς ἀνθοχωρίες. Θὰ βρῇς ἀπ' τοὺς ἔρωτες, ὅπως τὰ λέγε, τὰ γλυκὰ αὐτὰ χρυσάφια τοῦ βουνοῦ, ποὺ εἶναι γεμάτα οἱ κήποι τῶν Ἀθηνῶν. Ὡς τὰ μικρὰ κινεῖται μωροχρόμα γαρούφαλα ποὺ εὐωδιάζουν. Ἀσε τὰ κυκλάμια, τὰ δεντρολίβαντα, τὰ κρίνα καὶ τ' ὅλα λουλούδια τὰ μυρσικά. Ἡρῆς τὸ δελνιὸν κ' ὁ βοσκὸς πῆρε τὸ σουραῦλι τοῦ νὰ τὸ τραγουδήσῃ. Τὸ ἔχει φτιάξει ἀπ' τὸ κόκκαλον τοῦ ἀπτοῦ, γιὰ ἀπ' τὸν ἀπτο γίνεται τὸ γλυκύτερο σουραῦλι. Οἱ σκοπὸι τοῦ κυλάνε στῆς μοναξιάς τὴν ἅγια σιωπῇ. Ὁ Γιώργης ὁ ἄγιος αὐτοῦ βοσκὸς μὰς λέει γιὰ τὶς καλύτερες τοῦ

προβάτες. Κι' ὁ Θόμιος κ' ὁ Ἀντρέας μὰς μολογούν σὲ ἀηρικὲς ἐκδόσεις γιὰ τὸ φοβερὸ χινοπόρισμα στὸ Καλάνι μὲ τὶς νεροποντὲς καὶ τ' ἀστραποβόροντα ποὺ σὺλζουν κ' ἀλνιάνουν τὸν οὐρανόν, γιὰ τὴν μαυρίλα καὶ τὸ ποῦσι ποὺ σκεπάζουν τὴν λαγκαθίαν καὶ τὶς κορφές. Καὶ γιὰ ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ τὶς κακουχίας τοὺς στὸ μαυρόλογον τὸν ἐρημικό...»

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἀποσπάσματα ἡμπορεῖ ὁ καθένας νὰ διδῇ ποῖα ἡ δέξια τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Δελέφ. Εἶναι ἕνας φυσιολατρικὸς ὕμνος, εἰς τὸν ὁποῖον δῖωας ἡ ἀπλότης τῶν ὅρων διατηρεῖται εἰς ὠριμένα πλάσια. Καὶ δικαίως, ὁποῖο ὅλως ἡ ἐξεζητημένη ἀπλότης δὲ ὑπῆρχεν ὁ κινδυνὸς νὰ μεταβάλῃ τὸ ὅλον βιβλίον εἰς παιδικὴν θεματογραφίαν.

Μίαν καὶ μόνην θὰ εἶχα νὰ διατυπώσω παρατήρησιν: ὁ κ. Δελέφης χρησιμοποίησε μίαν ἰδιότυπον ὀρθογραφίαν, ἀκόμη ἐν τινὶ μέτρῳ καὶ γλώσσῳ, ποὺ καὶ αἱ δύο κορυφαῖον τὸν ἀναγνωστὴν. Θεωρητικῶς ὁ Ψυχάρης ἔχει δίκαιον, εἰς τὴν πραγματικότητά τῶν ὁλῶν. Διότι ἡμπορεῖ μέσῳ σ' ἕνα αἰῶνα ἡ γλωσσικὴ ἐξέλιξις νὰ μὰς ἀναγκάσῃ νὰ λέγωμεν, ὡς ἱσχυρίζεται, διαφαντῆς καὶ ὄχι διευθυντῆς, ἀδὺς ὅμως δὲν εἶναι λόγος διὰ νὰ εὐρισκώμεθα εἰς πλήρη ἀντίθετον πρὸς τὸ γλωσσικὸν αἰσθητήριον τῆς ἐποχῆς μας.

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ὁ γνωστὸς πολεοδόμος καὶ διευθυντῆς τοῦ Σχεδίου Πόλεως εἰς τὸν Δήμον Ἀθηναίων κ. Κ. Μπίρης ἐξέδωκε τὸ δεύτερον τεῦχος τῶν «Ἀθηναϊκῶν Μελετῶν» του. Πρέπει νὰ ὁμιλήσω ὅτι μὲ τὴν μεγαλυτέραν συγκίνησιν ἐξέδωκε τὸ βιβλίον αὐτό, ποὺ διακρίνεται ὅπως καὶ τὸ πρῶτον, διὰ τὴν καλαισθητὴν ἐκτύπωσιν τοῦ καὶ τὴν ἀρίστην ἐπιλογὴν ἐκδόσεων. Μὲ τὴν μεγαλυτέραν συγκίνησιν, διότι μὰς μεταφέρει ὅπως εἰς τὰ πρῶτα ἐκείνα βήματα τῶν Ἀθηνῶν, ὡς πρωτεύουσας, ὅπου τότε δὲν ἦσαν ἀπλότης μὲ ἀπύλτον κυρίαρχον τὸ ἡρωϊκὸν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

Εἶναι εὐκόλον νὰ μεμψώμεθα κατὰ τὴν νεοελληνικὴν συνήθειαν Κράτος καὶ Ἀρχὰς δι' αὐτὸ ἡ ἐκείνο. Ἄν σκεφθώμεν ὅμως τί ἦσαν αἱ Ἀθῆναι τὴν ἐποχὴν τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, τί ἡ μόλις διαμορφουμένη ἑλληνικὴ κοινωνία, τότε μόνον ἡμποροῦμεν νὰ φαντασθῶμεν ὁποῖος ἄθλος ἐπετελέσθη, ὁποῖον θαῦμα ἐξέλαμψε.

Ὁ κ. Μπίρης μὰς περιφέρει εἰς τὰς Ἀθῆνας αὐτὰς τῆς πρώτης πεντηκονταετίας καὶ τὴν ἰδίαν του συγκίνησιν κατορθώνει νὰ μὰς τὴν διοχετεύσῃ μὲ τὸ ἀπείρητον γράμμα τοῦ καὶ τὸ ἀνεπιτήδετον ὄφος του.

Η ΖΑΚΥΝΘΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ὀλίγον ἀργά, βεβαίως, ἀλλὰ πάντοτε ἐν καιρῷ, θὰ γράψωμ ὀλίγα λέξεις διὰ τὸ νένον ταῦτο βιβλίον τοῦ γνωστοῦ ἱστοριογράφου κ. Κώστα Κατροφύλα, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ἡ ἐν Κερκύρᾳ Ἑταιρεία Ἑπαιτωσιακῶν Σπουδῶν. Διὰ τοὺς καταγόμενους μὲ τὴν ἱστορίαν εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἀγριοκρατομένη τότε Ζάκυνθος δὲν ἦτο, βεβαίως, δυνατόν νὰ κινηθῇ ἀπ' εὐθείας, ἀπέστειλεν ὅμως δόλοκληρα σώματα πολεμιστῶν εἰς τὴν μαχημένην Ἑλλάδα καὶ ποικιλοτρόπως ἐβοήθησε τὸν Ἀγῶνα.

Εἰς αὐτὴν, ἄλλως τε, ἤδρευεν ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀγῶνος, ἡ ὁποία ἀπέτελεσεν εἶδος ὑπουργείου Ἐξωτερικοῦ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁποίας τὸ Ἀρχεῖον πολλὰς σελίδας τοῦ Ἀγῶνος ἐφώτισε καὶ θὰ φωτίσῃ.

Η ΠΕΡΙΦΑΝΗΣ ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

Ο στρατός μας μέσα σ' λίγες μέρες, από τότε που ακάθεκτος ξεπερνούσε τα έχθρικά όχυρά της μεθορίου και προχώρησε, έλευθερωτής, στα σκλασμένα Έλληνικά γέφυρα, βρίσκεται τώρα μπροστά στα Γιαννιτσά κι' ανύποπτος βαδίζει προς κατάληψιν των...

Είναι ή αλήθεια ότι οι ήγήτορες του στρατού δεν προέβλεπαν σοβαράν αντίστασιν μετά τας τούσας των νίκας!... Ούτε άλλωστε ή μακεδονική πολίχνη παρουσίαζε φυσικά όχυρά που θα διολογούσαν αποφασιστική στρατιωτική αντίστασι. Τα Γιαννιτσά βέβαια δεν ήσαν όχυρωμένα, άλλ' ούτε και τα ύψωματα που τα περιέβαλλαν ήσαν τέτοια που να δικαιολογούν πρόχειρη έστω όχύρωσι του έχθρου προς αναγκάτιν της προελαυνούσης με ακάθεκτον όρμην Έλληνικής μεραρχίας!...

Ο Τούρκος όμως άρχιστράτηγος απέφασκε ν' αντιταθί στα Γιαννιτσά, μολοντί έ γνώριζε πολύ καλά πως ή τοποθεσία δεν είχε πλεονεκτήματα άμύνης. Η απόφασίς του αυτή στηριζόταν σε ψυχολογικά αίτια. Τα Γιαννιτσά ήσαν ό τάφος ίερών προσώπων. Έκεί είχαν ένταφιασθί οι στρατηγοί που κατέκτησαν την Μακεδονίαν και οι μεγάλοι χοτζάδες που ό θρόλος τους είχε καταστήσει άγιους. Έτσι ή μακεδονική πόλις έθεωρείτο ιερά από τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς και πρό αυτής έκαλείτο να πολέμησθ ή θρησκευτικός και μόνον φανατισμός, που θα ήσαν ό κυριώτερος παράγων και ή δικαιολογία της αντίστασως... Δεν καλούνται να αγωνισθουν υπέρ έστιών. Θά χύσουν τό αίμα των και θά γράψουν ήρωικάς σελίδας στην Ιστορία των, μαχόμενοι μόνον υπέρ τάφων!...

Είναι τώρα ή πρώτη της 19ης Οκτωβρίου. Ο στρατός μας προχωρεί. Η ήμιλαρχία υπό τον Μ. Μεταξάν πορορεύεται, όταν ανύποπτη δέχεται από τους συγκεντρωμένους πολυαριθμούς έχθρους τούς πρώτους καταιγισμούς του πυρός. Η μάχη ανάβει άμέσως κατόπιν. Τό έχθρικών πυροβολικών παρεμποδίζει την προέλασιν, ό στρατός όμως προχωρεί... Τό Έλληνικών πυροβολικών θερρίζει τας έχθρικές τάξεις. Η όλη περιοχή έχει μεταβληθί εις πραγματικήν κόλασιν. Φωτιά και καπνός. Η μελαγχολική φθινοπωρινή ήμέρα έχει πάρει μίαν όψιν άγρίαν... Οι βροντές των κανονιών, οι οίμωγές των τραυματιών και αι λαχαί των έπιτιθεμένων προσθέτουν κάτι τό μεγαλοπρεπώς τραγικόν εις την όλην εικόνα.

Οι Τούρκοι και οι Έλληνες διασταυρώνουν τό ξίφος με άνδρειαν... Οι δικόι μας πολεμούν με αποφασιστικότητα... Οι Τούρκοι πολεμούν με άσύγκριτον ήρωισμόν!... Υπερασπίζονται τό έδαφος της πόλεως βήμα προς βήμα, άδιαφορούντες εάν θά πεθάνουν ό ένας μετά τον άλλον. Νομίζει κανείς ότι τούς έμπνέει τό έλληνικόν «ή τάν ή επί τας». Πολεμούν σάν λιοντάρια... Μά και οι έπιτιθέμενοι Έλληνες δεν ύστερούν εις άνδρειαν!... Ποτίζοντες

με τό αίμα των τούς δρόμους της όρμητικής των προελάσεως, έπιδεικνύουν άνδρειαν και ήρωισμόν άξιον μόνον των ήρώων του 21 και των πολεμιστών της άρχαίας Ελλάδος... Ο καταιγισμός του τουρκικού πυροβολικού άραιώνει τας τάξεις των, ένισχύει όμως τό θάρρος και την αποφασιστικότητα των. Προχωρούν ενώ άφίνουν εις την φροντίδα των ακολουθούντων τας έκατοντάδας των φονευθέντων και τραυματιών.

Και διαρκώς προχωρούν, όταν ή νύξ

διακόπτει τόν άγώνα!... 'Αλλ' αντί να τούς φέρη την άνάπαυσιν από τόν μόχθον της ήμέρας, έπέρχεται φοβερή... Ο όρίζων έχει κατακλυσθί από νέφη και ό ουρανός έκσπάζ εις καταρρακτώδη βροχήν!... Μά αυτό δεν στενοχωρεί τούς ήρώας μας!... Καί μόλις φωτίζει ή 20 Οκτωβρίου έπιπνύουν και πάλιν κατά του έχθρου. Δεν τούς άναχατίζουν ούτε ή αντίστασις του έχθρου, ούτε οι λάσπες, ούτε ή πείνα — πρέπει να λεχθί — διότι έν τώ μεταξύ αι έφοδιοποιμαί έχουν χάσει την έπαφήν τους με τό προελαύνον σώμα!... Καί προχωρούμεν ακάθεκτοι!...

Ο στρατός μας ανατρέπει διαδοχικώς τας έχθρικάς τμήματα!... Η έχθρική γραμμή διασπάται, και τό εύζωνικόν — τό ήρωϊκόν αυτό σώμα — κυριεύει με την λόγχην μίαν όλόκληρον πυροβολαρχίαν...

Τα Γιαννιτσά εύρίσκονται πλέον έν δψει... Ο έχθρος έξ όλων των σημείων σπεύδει προς αύτά... Οι Έλληνες άκολουθούν και εις την τουρκικήν συνοικίαν συνάπτεται νέος άγών έκ του συστάδην!

Είναι πλέον ή 11 πρό μεσημβρίας.

Η έλληνική νίκη είναι πλήρης. Ο τουρκικός στρατός έχει πλέον ήττηθί και έγκαταλείπει την πόλιν τρεπόμενος προς τόν Άγιόν. Η φυγή του είναι άτακτος.

Τό αποτέλεσμα της μάχης ήτο θριαμβευτικόν διά τούς Έλληνας: Αιχμάλωτοι 3.000. Πολλά λάφυρα, μεταξύ των οποίων 14 πυροβόλα και 4 πολυβόλα... Τό πεδίον της μάχης παρουσιάζει μακάθριον θέαμα... Όπου και άν κυττάξη κανείς δεν βλέπει παρά εικόνες φρίκης... Σάρκινον μάζαι και τεμάχια παραμορφωμένων ανθρώπων μελών... Καί εις τούς δύο αντιπάλους είχε στοιχίσει άκριβά και ή έπίθεσις και ή αντίστασις...

Εύλογημένοι όμως εκείνοι που έπείσαν υπέρ της πατρίδος των.

Και ό άρχιστράτηγος, Διάδοχος του Έλληνικού θρόνου, ό Κωνσταντίνος, αναγγέλλει διά των έξής εις τόν Βασίλεα και την Κυβέρνησιν την νίκην των Γιαννιτσών:

«Έκ Γενικού Στρατηγείου Γιαννιτσών, Μεσημβρία 21 Οκτωβρίου 1912. Βασίλεα, Πρωθυπουργόν.

«Ο έχθρος ό αντισταθείς καθ' ήμών εις Γιαννιτσά άποτελείτο έξ όλοκληρου της Μεραρχίας Σερρών και πλείστον άλλων τμημάτων δυνάμεως 25.000 άδρών μετά 27-40 πυροβόλων. Ηττηθείς και καταδιωχθείς άπ' εύθείας διά του κέντρου μου και πλεονέως διά του άκρου δεξιού μου εις Γιδά άποσυνέτεθη. Εις Γιαννιτσά ήλώθησαν περί τας 14 πυροβόλα, 4 πολυβόλα και πλήθος αιχμαλώτων. Όλόκληρος λόχος κατέθεσε τας όπλα!... Απώλειαι έχθρου μεγάλαί! Πλήθος νεκρών καλύπτει τας πέριξ των Γιαννιτσών. Η όδός Γιαννιτσών-Θεσσαλονίκης είναι κατεσπαρμένη δι' ύλικού άτάκτως φεύγοντος έχθρου. Άγνοώ εισέτι τό αποτέλεσμα της δια γεφυρών Καρα-Άσμάκ καταδιώξεως. Περί άπωλειών τηλεγραφήσω άμα συγκεντρωθουν πληροφορίαι.

Κωνσταντίνος Διάδοχος»

Η περιφανής νίκη των Γιαννιτσών είχε διανοίξει τόν δρόμον προς την Θεσσαλονίκη. Η πυροβόλος πόλις του Άγίου Δημητρίου άναμνει από στιγμής εις στιγμήν την έλευθερίαν της. Καί δεν θά άργήσῃ... Ο Διάδοχος θά εισέλθῃ μετ' ού πολύ νικητής και θριαμβευτής.

Αγγ. Μεταξάς

ΛΑΤΙΝΟΡΟΟΣ

Ανεβαίναμε από τη μονή Μεγίστης Λαύρας προς την έρημο του άγίου Βασίλειου, κοντά στην κορυφή του Άγίου Όρους, εκεί που μονάζουν οι αγιότερες φυσιογνωμίες των άσκητών. Τό στρατί περνά όλο άνηφοριές και άπόκρημα φαράγγια που προξενούν τόν ίλιγγο και ό δρόμος ως εκεί διαρκεί πέντε πάνω-κάτω ώρες, με τό μουλάρι. Αποζημιώνεται όμως ό προσκυνητής από τό γαλανό όραμα του Αιγαίου και από την εύλογημένη βλάστησι που στέλνει τό άρωμα της βαλεριάνας, της μυρτιάς, του θυμαριού και γεμίζει την ψυχή με άγνά αισθήματα. Στο δρόμο ό πατήρ Νεκτάριος, ό άγωγιάτης του μοναστηριού, δεν έπαυε να μάς δείχνῃ τις σπηλιές των άγίων, που άσκήτησαν στους τόπους αυτούς χίλια χρόνια πριν και τούς ίερούς θρόλους που στολίζουν κάθε σπιθαμή τού αγιασμένου όρους. Μας διηγείτο άκόμη και πολλούς από τούς σάφους μύθους που έφτιαξεν ανά τούς αιώνας ή άγιολογική φιλολογία. Οι μύθοι αυτοί είναι πραγματικά άριστουργήματα χριστιανικής σοφίας και άναφέρουμε δσους μωρέσαμε να θυμηθούμε. Ήταν κάποτε, λέει, μιά χριστιανή κυρία που ήθελε να γνωρίσῃ ζωντανό τόν Ήησού. Έτσι κάθε βράδυ, πριν πλαγιάσῃ, τό ζητούσε στην προσευχή της: «Χριστούλη μου, έλεγε, να έλθῃς μιά μέρα να σου κάμω τό τραπέζι». Ο Κύριος άκουσε τη δέησί της και παρουσιάστηκε στ' όνειρό της. «Την Κυριακή θά έλθω και να με περιμένῃς». Όλο χαρές πιά ή κυρία, άλλο δεν έκανε παρά έτοιμασίες για να υποδεχθί τόν υιό του Θεού. Θά έστόλιζε τό σπίτι, θάστρωνε χαλιά στην πόρτα και τη σκάλα, θάφτιαχνε τας καλλίτερα έδέσματα για να ευχαριστήσῃ με τό παραπάνω ό υπερκόσμιος έπισκέπτης. Την Κυριακή τό πρωί άρχισε τις τελευταίες έτοιμασίες: «Έπλενε την αύλή, στόλιζε με γάστρες τό κεφαλόσκαλο. Την ώρα κείνη μιά δυνατή βροχή έσπεψε έξω κι' ένα μικρό ζαρωμένο, κουρελιάρικο και άντυτό παιδάκι ζήτησε να σταθί λίγο στη στέγη όπου να πάψῃ ή νεροποντή. «Φύγε, φύγε, του φώναζε ή κυρία άργισμένη, φύγε, μη μου λερώνεις τις σκάλες γιατί περιμένω τό Χριστό...». «Έφυγε τρομαγμένο τό παιδάκι και σε λίγο φάνηκε ένας φτωχός γέροντας: «Κυρία, ίκέτευε, δώσε μου λίγο ψωμί, έχω να φάω δυό μέρες, πεινώ...». Η «Χριστιανή» τόν έδιωξε με τόν ίδιον τρόπο. «Μη με χασομεράς, φύγε γρήγορα γιατί περιμένω έναν τρανό μουσαφίρη, τό Χριστό...». Έφυγε λυπημένος κι' ό γέροντας. «Υστερα ή κυρία πήγε στην κουζίνα κι' άρχισε να βάζῃ τις χύτρες στη φωτιά. Κι' όλο σκεφτόταν κι' όλο παράδερνε ό νούς της πού τό τάχα άπ' όλα τας έδέσματα θ' άρεσε καλλίτερα στόν μεγάλο έπισκέπτη. Είχε πιά φτάσει τό απόγευμα, τας έδέσματα κρύωναν στην κουζίνα κι' ό Χριστός δεν είχε φανή. Θάρρη, φαίνεται, τό βράδι, σκεφτόταν ή κυρία κι' άρχισε να φτιάχνῃ και

άλλα φαγητά. Τότε χτύπησε την πόρτα μιά γρηούλα: «Κυρία μου χριστιανή, ό άντρας μου είναι στη φυλακή και τό παιδί μου άρρωστο, δός μου λίγο γάλα, ν' αγιάσουν τα πεθαμένα σου...».

«Αφησέ με ή κυρία: «Αφασέ με ή συχή, της φώναζε, έγω είμαι στενοχωρημένη που περιμένα ένα Μεγάλον έπισκέπτη κι' άκόμη δεν ήλθε, φύγε, φύγε γρήγορα...». Κι' όλο έτοιμάζε ή χριστιανή κυρία κι' όλο περίμενε την άγια ώρα που θα φαινόταν στην πόρτα της ή μορφή του Ναζωραίου. Έφτασεν όμως τό βράδι, πήρε νύχτα, ήλθαν τας μεσονύχτια, ήσυχασεν ή πλάσι, μαρμάρωσαν τας φαγιά στην κουζίνα κι' ό υιός του Θεού δεν είχε φανή. Λυπημένη ή κυρία έπεσε να κοιμηθί, άφου έκαμε στην εικόνα του τό παρόνόν της. «Χριστούλη μου γιατί δεν ήλθες, έγω ή άμοιρη σε περιμένα κι' είχα στολίσει τό σπίτι κι' έφτιαξα ώραία φαγητά...». Την είχε πιά πάρει ό ύπνος όταν φάνηκε στ' όνειρό της η γλυκειά μορφή του Ναζωραίου: «Χριστούλη μου, γιατί δεν ήλθες, με γέλασες την άμοιρη...». «Έχεις λάθος, της είπεν ό Χριστός, ήλθα τρεις φορές και τις τρεις ή έδιωξες με κακόν τρόπο. Καί τό παιδάκι που σου ζήτησε στέγη και ό γεροντάκος που σου ζήτησε ψωμί και ή γρηούλα που σου ζήτησε φάρμακο για τό άρρωστο παιδί της, ήμουν έγω, ό Χριστός! Γι' αυτούς τούς τρεις τούς άδελφούς μου, σου ζήτησα να κάνῃς τα φαγιά και τας στολίδια...».

Τι σάς λέει τό διαμαντάκι αυτό; Ίδέτε κι' ένα άκόμη που δείχνει πόσον ό άνθρωπος αγαπάει την πρόσκαιρη τούτη ζωή και πόσο δύσκολα νοιάζεται για την αιωνιότητα: «Ένας γέρος ευλοκόπος γυρνούσεν από τό δάσος και στη μέση του δρόμου κάθησε σ' ένα λιθάρι να ξεκουρασθί. Ήταν πολύ εύσεβης και κείνη την ώρα βρήκε την εύκαιρία να σκεφθί πόσο μάταια κύλησε και χάθηκεν όλη του ή ζωή. «Θεούλη μου, είπε, κουράστηκα πιά να βλέπω τη ματαιότητα του κόσμου, στείλε τούτη τη στιγμή τόν άγγελό να με αναπαύσῃ...». Καί, να τό θαύμα, ό άγγελος παρουσιάστηκε μπροστά του. «Ήλθα να σε αναπαύσω, καθώς έζήτησες, του είπε». Ο γέρος ευλοκόπος σκέφθηκε λιγάκι κι' ύστερα παρακάλεσε τόν άπεσταλμένο του Θεού: «Κάμε μου τη χάρι, ίκέτευσε, άφησέ με να πάω τας ξύλα στο σπίτι κι' ύστερα με παίρνεις...».

Αυτό τό λένε για να δείξουν πόσο ή ζωή εί-

ναι γλυκειά και την τελευταία στιγμή και πόσο βαθειά πίστι στην χριστιανική σοφία πρέπει νάχη ό άνθρωπος για να νικήσῃ τό θάνατο. Διαβάστε κι' έναν άκόμη από τούς άρσίους αυτούς μύθους: Ήταν ένας πλούσιος που πίστευεν ότι όλη ή ζωή κι' όλη ή εύτυχία του ανθρώπου βρίσκεται μέσα στα γεμάτα συρτάρια τού χρηματοκιβωτίου του. Μιά μέρα, ενώ καθόταν με τό μειδίαμα του ευχαριστημένου και μετρούσε τις δέσμες με τις λίρες, φάνηκε στην πόρτα ό Χριστός:

— Συγγνώμην, κύριε πλούσιε, του είπε, με άφίνετε λίγες στιγμές να σας μιλήσω για τη σωτηρία της ψυχής σας; — Δεν εύκαιρώ δυστυχώς, δεν εύκαιρώ, είπεν ό πλούσιος, έχω να μετρήσω τας κεφάλαιά μου...

Πέρασε λίγος καιρός κι' ό πλούσιος έπεσε βαρειά άρρωστος. Έτσι καθώς ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, με τούς έπιδέσμούς στο κεφάλι και τας μέλη του βαρειά από τόν πόνο της άρρώστειας και την άγωνία του θανάτου, είδε να φαίνεται στην πόρτα ή ψυχρή μορφή του Χάρου:

— Σε παρακαλώ, Χάροντα, άρχισε να ίκετεύῃ, άφησέ με λίγον καιρό άκόμη, θέλω να φροντίσω για τη σωτηρία της ψυχής μου...

— Δυστυχώς δεν εύκαιρώ, δεν εύκαιρώ, άπήντησεν ό Χάρος και του πήρε την ψυχή.

Έτσι, με τις άφηγησεις αυτές, προχωρούσαμε προς τις αγιασμένες πλαγιές του Άθω. Ίω. Καζαντζάκης

Αύλη του Μοναστηριού της Μεγίστης Λαύρας, όπου έμόνασεν ό Άθανάσιος, ό πνευματικός πατήρ του Νικηφόρου Φωκά.

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Βρὲ βρὲ ἕνα χρυσομένο λεκτίκι... Καμιά ἀρχόντισσα θάνα... Κοίτα τι βάγιας τῆς συντροφεύουν... Ἀμ ἐκεῖνοι πάλι οἱ δοῦλοι ποὺ ἀκλουθαίνε!

Ἀπὸ τὸ λεκτίκι πρόβαλε ἕνα γυναικίον κεφάλι μὲ διάφανη καλύπτρα ποὺ τὴν παραμέρισε ὅμως μὲ τὸ χέρι καὶ ῥώπασε ἕνα περαστικό:

— Ἐδῶ εἶναι τῆς κυρὰ Σταύραινας τὸ σπίτι;

— Ναί, ἀρχόντισσά μου, ἀπάντησε ἐκεῖνος πρόθυμα καὶ μὲ σεβασμό... Ἐδῶ εἶναι.

— Χτύπησε! πρόσταξε μιά βάγια.

Μὰ πρὶν προφτάσῃ τούτη καλὰ καλὰ νὰ κάμῃ κατὰ τὴν προσταγὴ τῆς κυρὰς τῆς, ἡ Σταύραινα κατέθηκε μὲ τέτοια βία τὰ σκαλιά ποὺ παρὰ λίγο νὰ τσακιστῇ.

Ἀνοίξε καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὴ Χρυσοθέργαινα τὴν ἀναγνώρισε ἁμέσως.

Ἡ Χρυσοθέργαινα εἶχε χηρέψει πολὺ νέα καὶ καθὼς ἦταν ὁμορφὴ καὶ περιποιημένη γυναικὰ ἔμοιαζε σὰν κοπελοῦδα. Ἀσπρὰ καὶ παχουλὴ ὅπως δὲ οἱ ἀρχόντισσες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποὺ μένανε κλεισμένες νὰ μὴν τις δῇ ἥλιου μάτι. Ὡς τόσο τὴν ἀσπράδα τούτη, ποὺ ἦταν σὰν τὴν ἀσπράδα τοῦ κρίνου, τὴν ἔκοθαν δυὸ κόκκινα ρόδα στὰ μάγουλα ἀπὸ διαλεχτὸ ψιμύθι, μὲ τὴν τέχνη καμωμένα ποὺ ἔμοιαζαν νᾶναι φυσικά... Τὰ φρύδια ὕστερα λεπτά καὶ μαύρα, καμαρωτά, σὰν τὸς γυρισμένα ἔμειναν πάνω ἀπὸ τὴ μύτη ἦταν τότε τῆς μόδας ἡ συνήθεια τούτη παρμένη ἀπὸ τὶς ὁμορφες τοῦ Ἰσπαχάν. Τὰ μπράτσα τῆς ἦσαν γιομάτα ἀπὸ βραχόλια ποὺ ντιντινίζαν καθὼς κουνούσε τὰ χέρια τῆς καὶ τὰ κουνούσε τόσο συχνά, ἴσως γιὰ νὰ στραφταλίζουν τὰ πετράδια τῶν δαχτυλιδίων τῆς, καὶ μὲ τέτοια κηδευσὴν ἀποχτημένη ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν παλατιανὴ ἀρχοντοπούλα, ποὺ καὶ ἡ κίνησις τούτη σοῦ φάνταζε φυσικὴ καὶ μάλιστα γεμάτη χάρι.

Βέβαια ἡ Χρυσοθέργαινα, σὰ χήρα ποὺ ἦταν, μὲ τὸ νῦνεται ἔτσι ἔδινε ἀφορμὴν σὲ λόγια, γιὰτὶ ἡ γυναικὰ ποὺ ἔχασε τὸν ἀντρα τῆς εἶχε χρέος νὰ βουτηχτῇ στὰ μαῦρα, μονάχα στὴν ἐκκλησιὰ νὰ τηγαίνῃ καὶ μὴτε ἐκεῖ νὰ μὴ σηκώνῃ τὰ μάτια τῆς ποτέ νὰ κοιτάξῃ ἄνθρωπο. Ἐχασε τὸ ἀποκούμπι καὶ τὴ χαρὰ τῆς, τί εἶχε πιά νὰ περιμένῃ; «Καλὴ ψυχὴ!» τῆς λέγανε σὰ θέλανε νὰ τὴν εὐχηθοῦν. Ἡ Χρυσοθέργαινα ὅμως μ' ὅλο ποὺ λάτρευε τὸν ἀντρα τῆς δὲν εἶχε καθόλου σκοπὸ νὰ μὴ ἀπὸ ζωντανὴ στὸν Ἄδη, κα-

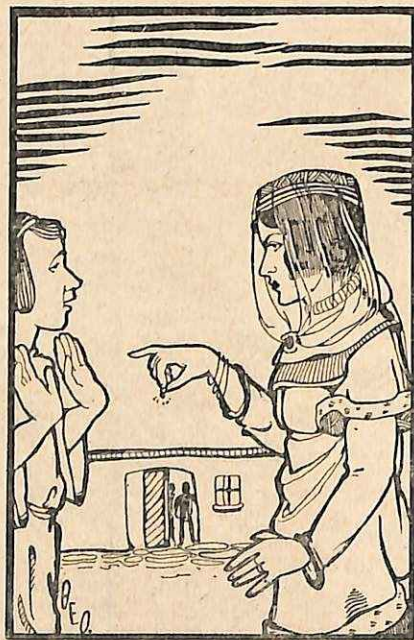
θὼς ἔλεγε... Καὶ δὲν ἔνοιωθε καθόλου πὼς ἦταν ἔρημη, παντέρημη στὸν κόσμο... Εἶχε τὸ γιό τῆς! Τί ἄλλο ἤθελε; Ἀν ζοῦσε βέβαια καὶ ὁ ἀντρας τῆς θάταν τρισευτυχισμένη μά... ἀφοῦ ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ τὸν χάσῃ;

Ἡ φιλοσοφία τῆς ἦταν ἀπλὴ, βγαλμένη ἀπὸ τὰ καλὰ καὶ πρόσχαρα φυσικά τῆς...

«Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νᾶναι εὐχαριστημένος μὲ τὸ βρισκόμενον. Ἡ ζωὴ εἶναι θεϊκὸ δῶρο κι' εἶναι ἀμαρτία νὰ τ' ἀπορρίχνῃ κανεὶς καὶ νὰ τὸ καταφρονᾷ. Ἐγὼ ἔτσι νοιώθω καὶ μιά ποὺ νοιώθω ἔτσι γιὰτὶ πρέπει τάχα νὰ υποκρίνωμαι; Ὁ Κύριος πότερο ἀπ' ὅλα στὸν κόσμο τοῦτο ἐμίσησε τὴν ὑποκρισία... Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί! ἔτσι δὲν ἔλεγε; Γιατὶ πρέπει νὰ καὶ καλὰ νὰ λέω πὼς ἡ ζωὴ εἶναι λειψάδι δακρῶν μιά καὶ ὁ γιός μου στὸ λειψάδι τοῦτο ἀνθεῖ καὶ λουλουδιζει»;

Κράτησε λοιπὸν τὰ παλατιανά τῆς συνήθειά νὰ στολίζεσθαι καὶ νὰ βάφετα κι' ὅποιον ἀρέσει.

Ἡ Χρυσοθέργαινα πρόθυμα πάντα βοηθοῦσε τὴν κακομοιριά, φτάνει νὰ τὴν ἔβλεπε ἢ νὰ τὴν φανταζόταν, γιὰτὶ τραηγμένη στὸ ἀρχοντικό τῆς καὶ δοσμένη δόλοκληρη στὴν ἀγάπη τοῦ μοναχογιοῦ τῆς δὲν εἶχε καιρὸ καὶ εὐκαιρία νὰ τὴν ἀπαντήσῃ. Ὡς τόσο αἶμα ἔφταναν ὡς τὴν πόρτα τῆς οἱ φτωχοὶ δὲν ἔφευγαν ποτέ μὲ ἀδειανὰ χέρια. Στὴν περίστασις ὅμως τούτῃ δὲν ἐρχόταν στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Σταύραινας ἔτσι ἀπλὰ παρακινημένη ἀπὸ τὴν καλὴ τῆς καρδιά. Ὁ Μιχαὴλ τὴν εἶχε παρκαλέσει μ' ἕναν τρόπο τόσο γλυκὸ καὶ κοιτάζοντάς τὴν στὰ μάτια, σὰ νὰ

Ἐκεῖνη θέλησε ν' ἀρνηθῇ.

ἀνυπομονοῦσε νὰ δῇ ἐκεῖ μέσα τὸ «ναί» πρὶν ἀκόμα ἀνοίξουν τὰ χεῖλη τῆς νὰ τὸ προφέρουν... Ἦταν λοιπὸν θέλημα τοῦ κανακάρη τῆς, ποὺ θὰ πῇ προσταγὴ ὅχι μονάχα γι' αὐτὴν παρὰ γιὰ ὅλον τὸν κόσμον... κι' ἂν ἔνας, ὅποιος καὶ νᾶταν, τῆς ἔφερνε ἀντίρρηση θὰ μπορούσε καὶ μὲ τὴ βία ἀκόμη νὰ παρή τὸν Ἀθανάσιο, γιὰτὶ μὲ τέτοια ἀπόφασις ἔφτασε ἐδῶ πέρα πρῶτ- πρῶτ σὰ σίφουνας...

Ἡ ἀρχόντισσα κατέθηκε ἀπὸ τὸ λεκτίκι τῆς κι' ἔκανε τόση φασαρία δίνοντας ὅλοῦτε προσταγὰς ποὺ βγῆκαν οἱ γειτόνισσες ἀπὸ τὰ παράθυρα — δὲν ἤθελαν δὰ καὶ πολλὴ γιὰτὶ πάντα πίσω ἀπ' αὐτὰ παραμόνευαν — καὶ μερικοὶ ἐργατικοὶ ποὺ πῆγαν στὴ δουλειὰ τους στάθηκαν χαζεύοντας καὶ ρωτῶντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο τί τρέχει...

— Ἐλόγου σου εἶσαι ἡ κυρὰ Σταύραινα; ρώτησε μ' ἕναν τρόπο ἀπότομο ποὺ εἶχε σὰ ν' ἀψηφοῦσε τὸ συνομιλητῆ τῆς.

— Ναίσκε, ἀρχόντισσά μου, στὴν προσταγὴ σου. Ἐγὼ εἰμαι...

— Παραμέρισε λοιπὸν νὰ περάσουν μέσα οἱ ἄνθρωποι μου...

Καὶ λέγοντας τοῦτα μῆκε πρώτη στὴν πλακοστρωμένη αὐλῇ.

— Ποῦ εἶναι;

— Ποιὸς; ρώτησε ἡ κυρὰ Σταύραινα φοβισμένη ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς... Ποιὸς κυρὰ μου;

— Αὐτός... ὁ ἄρρωστος... ὁ Ἀθανάσιος... Πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ σου πὼς θὰ τὸν ἀφήσω ἐδῶ πέρα; Καλὴ κι' ἀξία εἶσαι μὰ δὲ μπερδεῖς βέβαια νὰ τοῦ φέρνῃς γιὰτὸν κάθε μέρα... Χρειάζονται ἔξοδα... Καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς αἶμα θὲς νὰ κάμῃς ἕνα καλὸ δὲ ρωτᾷς κανένα.

— Μὰ νὰ ξυπνήσουμε τὸ Γρηγόρη.

— Νὰ τὰς μαε! Θὰ πάρωμε τώρα γνώμη κι' ἀπὸ τὰ μαρά...

Ὁ Γρηγόρης πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ τόσες συγκινήσεις καὶ ξενοχτισμένους καθὼς ἦταν, κοιμήθηκε τόσο βαρεῖα ποὺ δὲν ζύπνησε παρὰ ὕστερα ἀπὸ κάμψις ὥρα κι' ἀφοῦ πιά ὅλα εἶχαν τελειώσει...

Ἡ Χρυσοθέργαινα φεύγοντας ἔβγαλε ἕνα σμαράγδι ποὺ φοροῦσε στὸ ἄριστερό τῆς χέρι καὶ τὸ ἔδωσε στὴν κυρὰ Σταύραινα... Ἐκεῖνη θέλησε ν' ἀρνηθῇ μὰ ἡ ἀρχόντισσα δὲν τῆς ἀφῆκε καιρὸ καὶ τῆς τὸ πέρασε ἡ ἴδια στὸ δάχτυλο.

— Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπε, δὲ θὰ λιγοστήσῃ ὁ μισθός σου στὸν ἄλλο κόσμο. Κι' ὕστερα τοῦτο ποὺ βλέπεις εἶναι ὁ ἀρραβῶνας τῆς φιλίας μας... Νέα γυναικὰ εἰμαι ἀκόμα κι' ἄς ἔχω γιὸ ποὺ μὲ περνάει στὸ μπῶ... Κανέναν δὲν ἔχω στὸ πλεῖρό μου... ἕναν ξερόν ἀδερφὸ μονάχα, μὰ κι' αὐτὸς ἀγρόν ἀγόρασε... ποὺ νὰ καταλάβῃ ἀπὸ γυναικειους πόνους. Ἐχω τὴν ἀνάγκη σου λοιπὸν γιὰ νὰ μοῦ δίνῃς βουλὴ στὸ κάθε τί καὶ νὰ μὲ παρα-

στέκεις... Δὲν πιστεύω νὰ μ' ἀρνηθῇς... Θὰ σ' ἔχω σὰν τὴν μάνα μου.

Καὶ λέγοντας τοῦτα τὰ λόγια φίλησε γοργὰ τὴν κυρὰ Σταύραινα μιά ἀπὸ τὸ ἕνα μάγουλο, μιά ἀπὸ τ' ἄλλο, ἀνέθηκε στὸ λεκτίκι κι' ἔφυγε συντροφισμένη ἀπὸ τὶς βάγιας τῆς... Οἱ δοῦλοι εἶχαν φύγει κιόλας σηκώνοντας τὸν Ἀθανάσιο σ' ἕνα φορεῖο.

Ὅλα τοῦτα τέλειωσαν ἄψε σβῶσε... Ἡ κυρὰ Σταύραινα ἀπόμεινε μονάχη στὴ μέση τῆς αὐλῆς σὰ χαμένη καὶ μιά κοιτάζε τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, μιά τὸ σμαράγδι ποὺ ἀστραποβολοῦσε στὸ χέρι τῆς. Δὲν μπορούσε ἀκόμα νὰ τὸ χωνέψῃ.

— Χρυσὴ καρδιά, εἶπε ὕστερα... Καὶ νὰ δῇς ποὺ ἦταν τὰ μάτια τῆς δακρυσμένα σὰ μοῦλεγε τὰ στερνὰ τῆς λόγια... Ἡ ὀρφανούλα μου!

Ὅταν ζύπνησε ὁ Γρηγόρης βρέθηκε, ὅπως λέμε, μπροστὰ σὲ «τετελεσμένα γεγονότα» καὶ δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ καταλάβῃ γιὰτὶ βιάστηκε τόσο πολὺ ἡ Χρυσοθέργαινα καὶ γιὰτὶ δὲ ζήτησαν καθόλου τῆ γνώμη του... Οἱ φίλοι του μὲ μιά ἀπλὴ καὶ γενναία χειρονομία ἔλυναν τὸ πρόβλημα ποὺ τὸν θασάνειε καθὼς ἄλλοτε ὁ Ἀλέξανδρος τὸν γόρδιο δεσμό. Τὸ χρέος ποὺ δὲν μπορούσε μὲ κανένα τρόπο νὰ παραβλέψῃ κι' ἄς σηκωνόταν μπροστὰ του σὰν ἕνα φράγμα σκοτεινὸ ποὺ τοῦ ἔκοβε τὸ δρόμο τοῦ ὄνειρου... πᾶει ἔλυσε, θάρρεῖς κι' ἦταν πάχνη, κι' αὐτὸς τὸ νόμιζε βουνὸ ἀδιάβατο. Ἡ φιλία, σὰν τὸ ζεστὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὸν ἥλιο στὴν περίστασις τούτῃ ἔκαμε τὸ θαῦμα τῆς.

Ὁ Γρηγόρης κοιτάζε τὸ δαχτυλίδι ποὺ ἦταν τὸ σύμβολο τῆς θαυματουργῆς αὐτῆς φιλίας μὲ τὰ τρία ἀρχαῖα γράμματα Γ. Μ. Δ. μέσα σὲ τρίγωνο, τὸ κοιτάζε μὲ δακρυσμένα ἀπὸ εὐγνωμοσύνη μάτια... Ὑστερα τῷ φερε στὰ χεῖλη του καὶ τὸ φίλησε.

«Δυνατὴ σὰν τὴν ἀγάπη ποὺ χρωστάμε στὸ Θεό, στὴν Πατρίδα καὶ τὸν Αὐτοκράτορα!» ψιθύρισε.

Ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Δημήτρης ἔφτασαν ὕστερα ἀπὸ λίγο...

— Καλὰ μαντάτα! φώναξε ὁ Μιχαὴλ δρασκέλιζοντας τὴν πόρτα. Τοῦ εἶπε πὼς ὁ γιὰτὸς — ὁ πιὸ φημισμένος γιὰτὸς σ' ὁλόκληρη τὴν πολιτεία — ἦρθε προσκαλεσμένος ἀπ' τὴ Χρυσοθέργαινα, πὼς κοιτάζε τὸν Ἀθανάσιο μὲ προσοχὴ πολλὴ ὥρα καὶ πὼς στὸ τέλος ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε: Θὰ γίνῃ καλὰ. Μπορεῖ νὰ σέρῃ λιγάκι τὸ ἕνα του πόδι, μ' αὐτὸ δὲ θὰ τὸν ἐμποδίσῃ καὶ νὰ δουλεύῃ ἀκόμα ἂν τὸ τραβᾷ ἡ καρδιά του... Χρειάζεται μονάχα περιποίησις κι' ἀνάπαυσις γιὰ κάμψις καιροῦ. Ὅσο γι' αὐτὸ, θὰ τὸχη, εἶπε ἡ Χρυσοθέργαινα... κι' αἶμα σηκωθῇ βλέπουμε. Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπους στὴ δουλειά μου, τίμιους καὶ ἔμπιστους, καὶ τοῦτος δῶ εἶναι, ὅτι μοῦ χρειάζεται...

— Μὴν ἔχεις λοιπὸν καμμιὰ ἔγνοια, πρόσθεσε ὁ Μιχαὴλ. Ὁ Ἀθανάσιος βρίσκεται στὰ καλύτερα χέρια κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ μὴ μπερδεῖς νὰ σοῦ γράψω...

— Γιατὶ νὰ μοῦ γράψῃ; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Γρηγόρης.

— Γιατὶ... γιὰτὶ... ἔχομε κι' ἄλλα μαντάτα νὰ σοῦ πώμε, ἀκόμα πιὸ εὐχάριστα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τὰ ἀπέναντι τῆς Γαλιλαίας εἰς τοὺς χοίρους καὶ ἀμέσως ὅλο τὸ κοπάδι ἔτρεξε εἰς τὸν κρημνὸν καὶ ἐπνίγηκεν εἰς τὴν λίμνην. Ἀφοῦ εἶδαν ὅμως αὐτὸ οἱ βοσκοὶ τῶν χοίρων ἔφυγαν καὶ ἔκαμαν γνωστὸν τοῦτο εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰ χωράφια. Καὶ οἱ κάτοικοι ἐξῆλθον διὰ νὰ ἰδοῦν τὸ συμβῆναι. Καὶ πράγματι οὗτοι ἀφοῦ ἐπλησίασαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν εὗρον τὸν πρὸ δλίγου δαιμονισμένον νὰ κάθεται κοντὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν μὲ ἐνδύματα καὶ νὰ εἶναι ἡσυχος, αὐτοὶ δὲ ἐφοβήθησαν. Τοὺς διηγώμεθα δὲ ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν παρόντες πὼς ἐσώθη ὁ δαιμονισμένος. Τότε παρέκαλεσαν τὸν Ἰησοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τῶν Γαδαρῶν νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ διότι τοὺς κατέλαθε ὅλους φόβος πολλός. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἐμῆλκε εἰς τὸ πλοῖον ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ. Τὸν παρακαλοῦσε δὲ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν δόποιον εἶχε βγάλει τὰ δαιμόνια νὰ μείνῃ κοντὰ του. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὸν ἀφῆκε λέγοντάς του:

τρεψε. Ἀφοῦ δὲ τὰ δαιμόνια ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἐμῆλκεν μέσῃ εἰς τοὺς χοίρους καὶ ἀμέσως ὅλο τὸ κοπάδι ἔτρεξε εἰς τὸν κρημνὸν καὶ ἐπνίγηκεν εἰς τὴν λίμνην. Ἀφοῦ εἶδαν ὅμως αὐτὸ οἱ βοσκοὶ τῶν χοίρων ἔφυγαν καὶ ἔκαμαν γνωστὸν τοῦτο εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰ χωράφια. Καὶ οἱ κάτοικοι ἐξῆλθον διὰ νὰ ἰδοῦν τὸ συμβῆναι. Καὶ πράγματι οὗτοι ἀφοῦ ἐπλησίασαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν εὗρον τὸν πρὸ δλίγου δαιμονισμένον νὰ κάθεται κοντὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν μὲ ἐνδύματα καὶ νὰ εἶναι ἡσυχος, αὐτοὶ δὲ ἐφοβήθησαν. Τοὺς διηγώμεθα δὲ ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν παρόντες πὼς ἐσώθη ὁ δαιμονισμένος. Τότε παρέκαλεσαν τὸν Ἰησοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τῶν Γαδαρῶν νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ διότι τοὺς κατέλαθε ὅλους φόβος πολλός. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἐμῆλκε εἰς τὸ πλοῖον ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ. Τὸν παρακαλοῦσε δὲ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν δόποιον εἶχε βγάλει τὰ δαιμόνια νὰ μείνῃ κοντὰ του. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὸν ἀφῆκε λέγοντάς του:

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐστὶν ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας. Ἐξεληθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν ὑπῆντησεν αὐτῷ ἄνθρωπος τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱματίον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνημασιν. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέειπεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· τί μοὶ καὶ σοί. Ὡς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Δέομαι σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρηγγεῖλε γάρ τῳ πνεύματι τῳ ἀκαθάρτῳ ἐξελεθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοὶ γάρ χρόνοις συνήρπασεν αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσεισι καὶ πέδασι φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσαντάς δεσμάς ἠλάνετο ὑπὸ τῶν δαίμονων εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπρώτῃς δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί σοὶ ἐστὶν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· λεγῶν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν· καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς τὴν αἵσθησιν ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκεῖνους εἰσελθεῖν καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξεληθὼν δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὥρμησαν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἰδόντες δὲ οἱ βοσκοὶ τὸ γεγενημένον ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὗρον καθημένον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονούντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πὼς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἵνα τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβος μεγάλος συνέειχοντο, αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδεῖτο δὲ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· ὁποστρεψῇ εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέν σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

σοῦ ὅσα σοῦ ἔκαμεν ὁ Θεός. Καὶ αὐτὸς πράγματι ἔφυγε πρὸς τὴν πόλιν του καὶ διηγώμεθα εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους αὐτῆς ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περιστάσεις καὶ εὐκαιρίας διὰ νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν ὁ Θεός παρέχει ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐπωφελοῦνται ὅλοι αὐτάς τὰς περιστάσεις. Τοῦτο τὸ βλέπομεν ἀπὸ τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον. Διότι ἐνῷ οἱ Γαδαρηνοὶ εὗρον τὴν εὐκαιρίαν νὰ σωθοῦν, αὐτοὶ μολοντί εἶδαν τὸ μέγα θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐπιβληθοῦν εἰς τὸν ἑαυτὸν ταν.

Ἀπειροὶ περιστάσεις διὰ νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν παρουσι-

άζονται. Πρώτῃ δὲ καὶ ἡ πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτὰς εἶναι τὸ κήρυγμα τοῦ ἀγίου τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλὰ περιστάσεις εἰναι διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν μὲ εὐσεβῇ πρόσωπα. Ἀλλὰ περιστάσεις εἰναι τὰ διάφορα τοῦ βίου περιστατικά. Αἱ περιστάσεις περνοῦν καὶ αἱ διαθέσεις μὲ μεταβάλλοντα. Πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ὁ θάνατος εἶναι παρὼν κάθε στιγμὴν, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν πότε θὰ ἔλθῃ. Ἐπομένως ὅσο ἔχομεν τὸν καιρὸν ἅς φροντίσωμεν νὰ σωθῶμεν.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΠΑΡΓΑΣ

ΤΟ 'Ιόνιον πέλαγος και ακριβώς απέναντι στους Παξούς είναι η Πάργα, η πόλις με την πιο θλιβερή ιστορία, ανάμεσα σ' όλες τις πόλεις της 'Ηπείρου. Αυτή που δονομάσθηκε από τους αλληλοδιαδόχους κατακτητές της «τά'ωτα και το δμμα της Κερκύρας».

Αλήθεια! Πόσοι υπήρξαν οι κατακτητές της! Ακολουθούσε την τύχη των 'Ιονίων νήσων αλλά συγχρόνως και την τύχη της 'Ηπείρου. Κι' έτσι ήταν ένα μήλον της έριδος, για το όποιον φιλονικούσαν οι Εύρωπαιοι κατακτητές αφ' ενός και αφ' ετέρου ο Σουλτάνος με τον Ρούμελη Βαλεσή του, τον περίφημο 'Αλή Πασά.

Εως το 1814 η Πάργα ήταν Γαλλική, όπως Γαλλική ήταν και η Κέρκυρα, όταν ο 'Αλή Πασάς με την σχετική έγκριση του Σουλτάνου απέφασε την επίθεσή του. Την έκστρατειάν αυτήν την ανέθεσε στον υιό του, τον Μουχτάρ, ο οποίος έως τας 22 Φεβρουαρίου περιωρίζετο σε κλεφτοπόλεμο. Τότε δὲ μόνον απέφασε την κατά μέτωπον επίθεσιν. Μά οι Γάλλοι φρουροί, έχοντας επί κεφαλής τον 'Ελληνα Χατζή-Νικολήν τον αποκρούουν. Παραλλήλως όμως οι Παργηνοί διαβλέποντες την κατάπτωσιν των Γάλλων αποφασίζουν να παραδοθῶν μόνον των εις τους 'Αγγλους, οι οποίοι άλλωστε κατέχουν τας 'Ιονίους νήσους. 'Αλλά οι 'Αγγλοι δὲν θέλουν να ἔλθουν εις σύγκρουσιν με τους Γάλλους και ζητούν από τους Παργηνούς μόνον τους να διώξουν τους Γάλλους από το φρούριο της Πάργας. Οι Γάλλοι υποψιάζονται τας κινήσεις και γίνονται προσεκτικοί, αλλά ἕνα τέχνασμα των Παργηνῶν τους καταστρέφει.

Η Γαλλική φρουρά είχε πλύστρα μιάν 'Ελληνίδα, την χήρα Τουρκογιάννη. Σ' αυτήν ανετέθη να... καταλάβη το φρούριο. Και πράγματι μιά Κυριακή πρωί η Τουρκογιάννη, με μιά 'Αγγλική σημαία κρυμμένη στον κόρφο της μπαίνει μέσα στο φρούριο, με την εμπιστοσύνη που της είχαν και αφήνει την πύλη ανασφάλιστη. Σε λίγα λεπτά μπαίνουν μέσα και λίγοι Παργηνοί με κρυμμένα επίσης τα όπλα τους και για μιά στιγμή, ενώ η Τουρκογιάννη σηκώνει την 'Αγγλική σημαία εις το φρούριο, εισβάλλουν από την ανασφάλιστη πύλη οι Παργηνοί και αιχμαλωτίζουν τους Γάλλους φρουρούς. Συγχρόνως δὲ μπαίνει μέσα εις την Πάργαν και ἕνας λόχος 'Αγγλων που ήταν εκεί ἐν ἐπιφυλακῇ.

Μά η τύχη της Πάργας εξακολουθεί να είναι μαύρη. Εἰς την συνθήκην των Παρισίων ξεχνούν την Πάργα και δὲν την περιλαμβάνουν με την τύχη των 'Ιονίων, και ὕστερα από λίγο καιρό υπογράφεται στην Κωνσταντινούπολι μεταξύ των 'Αγγλων και των Τούρκων πρωτόκολλον για την παράδοσιν της σὸν 'Αλή Πασά.

Οἱ Παργηνοὶ εἶναι ἀπελπισμένοι....

«Πάργα, Τουρκία σ' ἐπλάκωσε, Τουρκία [σὲ τριγυρίζει, δὲν ἔρχεται γιὰ πόλεμο, με πρόδοιά σὲ [παίρνει.

Τ' ἄσπρα πούλησαν τὸν Χριστό, τ' ἄσπρα πούλουν καὶ σένα».

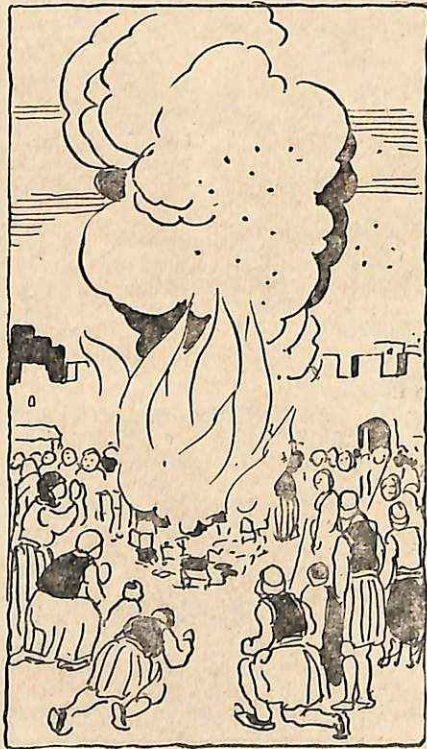
Μέσα στίς δραματικές αὐτές στιγμές οἱ Παργηνοὶ ἀποφασίζουν νὰ μὴ παραδοθῶν σὸν 'Αλή Πασά. Προτιμῶν νὰ ἐκπατριθοῦν ὅλοι καὶ τὸ ἀποφασίζουν. Μάταια ὁ 'Αλή Πασάς τοὺς ὑπόσχεται τὰ πάντα, με τοὺς ἀπεσταλμένους του, γιὰ νὰ μείνουν. Ὁ Μάνθος Οἰκονόμου καὶ ὁ Χαντζερῆς, στενοὶ φίλοι τοῦ 'Αλή, προσπαθοῦν νὰ τοὺς πείσουν, ἀλλὰ εἶναι ἀμετάπειστοι.

«Υστερα ἀπὸ πολλὰς διαπραγματεύσεις τοῦ 'Αλή Πασά με τὸν 'Αγγλο ἀρμοστή Μαίτλαντ, στίς 4 Μαρτίου 1819 ἀποφασίζεται ὁ 'Αλῆς νὰ μετρήσῃ 150.000 λίρες γιὰ ἀποζημίωσι.

....Μεγάλη 'Εβδομάδα! Τὸ πένθος τῆς Πάργας εἶναι διπλό. Οἱ Παργηνοὶ φεύγουν, μὰ δὲν θέλουν νὰ ἀφήσουν τίποτε σὸν κατακτητὴ τους. Δὲν ζητοῦν πλοῦτη καὶ στολίδια, ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ 'Αλῆ Πασάς νὰ ποδοπατήσῃ τὰ κόκκαλα τῶν νεκρῶν των καὶ τίς εἰκόνες τους.

«Σκάφτε βαθειά, σκάφτε πλατεία, ὅλα [σας τὰ κιδούρια καὶ τ' ἀντρεωμένα κόκκαλα ἐθάψτε [τῶν γονιῶν σας. Τούρκους δὲν ἐπροσκύνησαν, Τούρκοι [μὴν τὰ πατήσουν».

Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ τὰ πάρουν μαζί τους ἀποφασίζεται νὰ τὰ κάψουν καὶ νὰ πάρουν στήν ξενιτειά

τῇ σκόνῃ τους. Μέσα σὲ πένθιμες τελετές, ὅλο κατάνυξι καὶ πένθος καίγονται κόκκαλα συγγενῶν καὶ εἰκόνες ἀγίων με δάκρυα καὶ λυγμούς.

«Βλέπεις ἐκεῖνη τὴ φωτιά μαῦρο καπνὸ πὺ βγάζει; Ἐκεῖ καίχαν κόκκαλα, κόκκαλα ἀντρεωμένων, πὺ τὴν Τουρκία τρομάζανε καὶ τὸν Βεζύρη ἐκάψαν. Ἐκεῖ τὰ κόκκαλα γονιοῦ πὺ τὸ παιδί τὰ καίγει, νὰ μὴν τὰ βροῦν οἱ Λιάπηδες Τούρκοι μὴν τὰ πατήσουν...»

Ἀνήμερα τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἡ ἀγγλικὴ φρεγάτα «Γκλάσκοβ» πήρε τὸ πένθιμο φορτίο γιὰ νὰ τὸ σκορπίσῃ στὰ γύρω νησιά. Τέσσαρες χιλιάδες Παργηνοὶ ἀφήκαν τὴ ζωὴ τους καὶ σκορπίστηκαν πρόσφυγες στὰ 'Ιόνια.

Ἀκοῦς τὸν θῆνον τὸν πολὺ ὀπὸ βογγοῦν [τὰ δάση; Καὶ τὸ δαρμὸ πὺ γίνεται, [τὰ μαῦρα [μοιρολόγια; Εἶναι π' ἀποχωρίζονται τὴ δόλια τὴν [Πατρίδα...

Ἐνῶ ἡ «Γκλάσκοβ» ξεκινούσε, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ ἱστορικὸς Ἀραβαντινός, ὁ 'Αλῆ Πασάς πονεμένος, δακρυσιμένος γιὰ τὸ φῆγαν τόσα ἀνδράποδα καὶ μαζί μ' αὐτὰ 150 χιλιάδες λίρες, παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ σηκώσῃ τρικυμία γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω ἡ φρεγάτα καὶ ξαναυρῇ τὸ θησαυρὸ πὺ ἔχανε....

Κ. Ἀγγ.—

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Τὴν ἔχθρα πρέπει νὰ τὴν γράφῃς σὸ νερό γιὰ νὰ ξεγράφεται γρήγορα. Τὴ φιλία νὰ τὴν γράφῃς σὸ χαλκὸ γιὰ νὰ μὲν πάντα ἄσβεστη.

— Ὅποιος κάνει ἐλεημοσύνη στὴ δυστυχία εἶναι σὰν νὰ φέρῃ βροχὴ σὸν καιρὸ τῆς ἀνομβρίας. Ὅποιος ἐλεεῖ τὸν πτωχὸν ἐξασφαλίζει τὴ μέριμνα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του. Κι' ὅποιος μοιράζει τὰ υπάρχοντά του στοὺς ἐνδεεῖς, ἀποκτᾷ τοὺς ἀνεξάντλητους θησαυροὺς τῆς θείας χάριτος.

— Ὅταν δανεῖζεσαι ἀπὸ ἄλλον γιὰ νὰ δώσης βοήθεια σὸν πτωχό, δὲν κάνεις ἔλεος, ἀλλὰ ἀδικία τῆς χειρὸς μορφῆς.

— Ὅσοι ἐργάζονται γιὰ τὴν ἀρετὴ στὴν ἐπίγειο ζωὴ, ἐξασφαλίζουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπουρανίου ζωῆς. Ὅσοι ἔχουν καὶ δὲν δίνουν ἔλεος εἰς τοὺς ζητοῦντας τὴν βοήθειάν των ἐνδεεῖς ἐκείνοι δὲν θὰ εὗρουν ἔλεος ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅταν τὸ ζητήσουν.

— Ὅποιος κτίζει τὸ σπίτι του με ἕνα χρῆμα, εἶναι σὰν νὰ συνάξῃ λιθάρια στὴν κοίτη τοῦ χειμάρρου.

Ἑλληνικοὶ Θρύλοι
Ο ΚΥΡ - ΒΟΡΙΑΣ

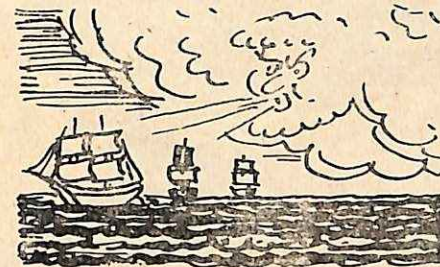
Πόσο συχνὰ στὰ δημοτικὰ μας τραγούδια συναντᾷμε τὴν προσωποποίησιν αὐτῆς τῶν στοιχείων τῆς φύσεως.

Στὴν ποιητὴ τοῦ ὁ λαὸς μας δὲν κάνει διάκρισιν τῶν προσώπων ἀπὸ τὰ πράγματα. Ἐστὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσωποποίησιν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, στὰ δημοτικὰ τραγούδια συχνότατα, ἐπίσης, βλέπουμε νὰ μιλοῦν τὰ ζῶα, καὶ ὡς κι' ὅλα τ' ἄλλα ἄψυχα ἀντικείμενα τοῦ καθημερινοῦ βίου.

Τοῦτο φαίνεται νὰ ὀφείλεται, προκειμένου γιὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, σὸν δέος πὺ νοιώθει ὁ ἄνθρωπος ὅταν βρίσκεται μπροστὰ σὸ ἐξοσπασμὸ τοῦ φυσικοῦ μεγαλείου. (Θέλει κινεῖς τίς στιγμές, δίνοντας μιὰ ἀνθρώπινη στὰ στοιχεῖα, νὰ τὰ πλησιάσῃ περισσότερο πρὸς τὸ αὐτὸ τοῦ, πρὸς αὐτόν). Προκειμένου δὲ γιὰ τὰ ἄλλα ἄψυχα πράγματα στὴν ποιητικὴ ἄδεια, στὴ «σκηνηκιὸ οἰκονομίας» πὺ δὲ λέγαμε σήμερα. Εἶναι ζήτημα εὐκολίας σὸν ἐκφράσι. (Ὅ,τι — μὲ τὰ λόγια — ὑποτιθέται πὺ συμβαίνει πραγματικὰ ἡ ὅτι ὑπάρχει σὸ συναισθηματικὸ τοῦ κῆμο, βᾶ'εἰ γιὰ εὐκολία τοῦ νὰ τὸ λένε τ' ἄψυχα πράγματα).

Ἐνα ἀπ' τὰ πὺ ἀντιπροσωπευτικὰ τραγούδια τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶναι καὶ τὸ τραγούδι τοῦ κύρ Βοριά, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ προσπαθῶμε νὰ μιλήσωμε σήμερα.

Τὸ τραγούδι τοῦτο φαίνεται περισσότερο μοιρολόγι, λεγόμενο σὲ περιπτώσεις πλοίων πὺ ναυάγησαν. Ἀσχετὰ ὅμως μ' αὐτὸ ἡ

ζωηρότητα τῶν περιγραφῶν καὶ τοῦ αἰσθηματος τοῦ φέρνουν στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν δημιουργημάτων τοῦ λαοῦ μας. Τὸ τραγούδι τοῦ «κύρ Βοριά» κρύβει μέσα του τεράστιες λογοτεχνικὲς ἀρετὲς κι' αὐτὲς μαζί με τ' ἄλλα δὲν προσπαθῶμε νὰ ἐξετάσωμε σήμερα σὸ σημείωμα τοῦτο.

«Ὁ κύρ Βοριάς παράγγειλε νοῦλω τῶν [καρσάνων καράβια πὺ ἀρμενίζετε, κότεργα πὺ [κινάτε ἐμπάτε στὰ λιμάνια σας γιὰ τὴν θὲ νὰ φυ- [σῆξω ν' ἀσπρίσω κάμπους καὶ βουνά, νὰ κρυώ- [σω κρυὸς βρυσούλες κι' ὅσα βρῶ μεσο πέλαγος στεργίως θὲ νὰ [τὰ ρίξω».

Κι' ὅσα καράβια, λέγει ὁ θρύλος, ἄκουσαν τὰ ἀπειλητικὰ αὐτὰ λόγια τοῦ Βοριά, ὅλα ἐσπευσαν νὰ κρυφθοῦν σ' ἀσφαλισμένα λιμάνια. Ἐνα ὅμως, τὸ «Κότεργον» τοῦ κύρ Ἀντριά, (σὲ μιά ρομειλωτικὴ παραλλαγή ἀφήνεται νὰ φανῇ ὅτι ὁ Ἀντριάς τοῦ τραγουδιοῦ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπ' τὸ ναύαρχο τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου τῆς Ἐπαναστάσεως Ἀνδρέα Μιαούλη) ἐξακολουθεῖ ν' ἀρμενίζει μέσα βαθεῖα σὸν πέλαγος κι' ὁ καπετάνιος τοῦ ἀπαντᾷ στὴν ἐγώιστικὴ εἰδοποίησιν τοῦ Βοριά με ἕνα στικώτερη πρόκλησι:

«Δὲ σὲ φοβάμαι κύρ Βοριά φύσῃς δὲ [φύσῃς τ' ἔχω καράβι ἀπὸ καρυὰ καὶ τὰ κουπιά [πυξάρι ἔχω κι' ἀνέτες μπρούτζινες κι' ἀσάλια [κατάρτια ἔχω πανιά μεταξωτὰ τῆς Προῦσας τὸ με- [τάξι ἔχω καὶ καραβόκοινα ἀπὸ ξανθὴς μαλ- [λάκια κι' ἔχω καὶ ναῦτες διαλεχτοὺς ὅλο ἀν- [τρες τοῦ πολέμου κι' ἔχω κι' ἕνα ναυτόπουλο πὺ τοὺς καί- [ρους γνωρίζει. Καὶ κεῖ πὺ στήσω μιά φορὰ τὴν πλώρη, [δὲ γυρίσω».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἐγώιστῃς καπετάνιος

Οἱ 'Επὶ τῆς βαρελάδας

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ οἱ βαρελάδες ἔχουν πολλὴ δουλειά. Εἶναι ἡ περίοδος τῆς δράσεώς των.

Συναντοῦμε παντοῦ τοὺς βαρελάδες. Πηγαίνουν ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Φτιάχνουν τὰ κρασοβάρελα. Κάθε χρόνο τὸ βαρέλι τοῦ κρασιοῦ πρέπει νὰ διορθωθῇ. Βγάζουν τοὺς πάτους πὺ λέγονται φούντια, διαλύουν τίς ντουγιες, ξύνουν ὅλα αὐτὰ, τὰ καθαρίζουν καλὰ καὶ χρησιμοποιοῦν καὶ τὴ φωτιά καὶ τὸ θεῖαφι γιὰ καθάρσιμα. Ὑστερα τὸ βαρέλι διορθώνεται καὶ συναρμολογεῖται πάλι. Πρέπει τὸ βαρέλι νὰ εἶναι καθαρὸ γιὰ νὰ βάλλουμε τὸ κρασί. Ἀλλοιῶτα ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος τὸ κρασί νὰ ξυνίση.

Οἱ περισσότεροι βαρελάδες τῆς Ἑλλάδος εἶναι Σαντορινιοί. Γι' αὐτὸ τακτικὰ βλέπουμε βαρελοποιεῖα με αὐτὴ τὴν ἐπιγραφὴ: «Βαρελοποιεῖον ἡ Θήρα». Θήρα εἶναι ἡ Σαντορίνη.

Πολλοὶ βαρελάδες εἶναι καὶ ἀπὸ τὴν ἴο. Ἡ ἴος λέγεται καὶ Νιὸς καὶ οἱ κάτοικοι Νιῶτες. Εἶναι ἕνα χωριτὸ μένο νησί τῶν Κυκλάδων ἡ ἴος.

Βαρελάδες πολλοὶ εἶναι καὶ ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία. Μάλιστα οἱ Κεφαλλῆνες βαρελάδες ἔχουν ἐπιβληθῇ εἰς τὴν τέχνην των. Τοὺς στέλλουν βαρέλια καὶ ἀπὸ τὴν Σαρδηνία τῆς Ἰταλίας. Εἶναι ἀπὸ αὐτὰ τὰ εἶδη πὺ βάλλουν μέσα τὴν φέτα τὸ τυρί. Κατάρθωσαν δὲ οἱ τυροκόμοι Κεφαλλῆνες νὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν Σαρδηνίαν καὶ νὰ κατασκευάζουν ὠραιότατη φέτα.

Ἐχομε λοιπὸν βαρελάδες Κεφαλλῆνες πὺ στέλλουν τὸ εἶδος των εἰς τὴν Σαρδηνίαν τῆς Ἰταλίας καὶ τυροκόμους Κεφαλλῆνες πὺ πηγαίνουν εἰς τὴν Σαρδηνίαν. Εἶναι ἐπιχειρηματικῶτατοι οἱ Κεφαλλῆνες καὶ κατορθώνουν νὰ ἐπιβάλλωνται παντοῦ.

Σπουδαῖοι εἰς τὴν τέχνην βαρελά-

προσάξει τὸ μικρὸ ναῦτῃ ν' ἀνέβῃ ἀπὸ δια- [λέξῃ τὸν καιρὸ. Ἀλλὰ τὸ ναυτόπουλο ἐνῶ ἀνέβαινε «παίζονταν», κατεβαίνει κλει- [γώντας, λέγει ὁ ἑρῦλος, κι' ὅταν τὸ ρωτοῦν τί εἶδε, ἀπαντᾷ:

Εἶδα τὸν οὐρανὸ θολὸ καὶ τ' ἄστρα ματω- [μένα εἶδα τὴν μπόρα π' ἄστραφε καὶ τὸ φεγ- [γὸν καὶ κεί στῆς Ἀττάλειας τὰ βουνά ἀστρο- [χαλάζι πέφτει. Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, καί...

Βαρεῖα φουρτὰνα πλάκωσε καὶ τὸ τιμὸν [τρίζει ἀσπρὺαλλεῖ ἡ θάλασσα σουρίζουν τὰ [κατάρτια σκάνονται κύματα βουνά, χορεύει τὸ κα- [ράβι

Καὶ σὲ λίγο: γιόμισ' ἡ θάλασσα παντὰ τὸ κύμα πολλὴ- [κάτια

Τελειώνοντας τὸ τραγούδι βάζει τὴ θάλασσα νὰ ἀπαντᾷ στίς κατάρτες τῶν μανδῶν των χαμένων ναυτῶν.

Δὲν φταίω ἡ δόλια θάλασσα, δὲ φταίω [ἐγὼ τὸ κύμα, μόν' φταίει ὁ πρωτομάστορας πὺ ὀτιάνει [τὰ καράβια καὶ τὰ πελέκαγε φτενά καὶ τὰ γυρίζει ὁ [ἀέρας...

Δ. Σιατόπουλος

δες εἶναι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Σωπικῆς τῆς Βορείου Ἡπείρου. Οἱ Σωπικιώται γυρίζουν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, εἶναι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνδρες βαρελάδες. Δηγοῦνται ὅτι τὴν ἐποχὴν τοῦ 'Αλῆ Πασά οἱ Σωπικιώται εἶχαν κατασκευάσει ἕνα τεράστιο βαρέλι. Αὐτὸ εἰς τὴν

βάσι ἦτο ἄδειο καὶ εἶχε ἕνα χώρισμα. Τότε τὸν 'Αλῆ Πασά τὸν κατεδίωκεν ὁ Κούρτ πασάς τοῦ Βερατίου. Ὁ 'Αλῆς κατέφυγεν εἰς τὴν Σωπικὴ πὺ εἶχε φίλους. Τὸν ἔκρυψαν μέσα εἰς τὸ τεράστιο βαρέλι. Ἐπειτα ὅταν ὁ 'Αλῆ πασάς ἐγινεν ἰσχυρότατος ἐδοθήσῃ πολλὸ τοὺς Σωπικιώτες. Τὸ τεράστιο ἐκεῖνα βαρέλι ἐχάλασε. Ἐσώζοντο μέχρις ἐσχάτων μερικὲς ντουγιες πὺ τίς εἶχαν βάλει στὴν ἐκκλησίαν τῆς περιφερείας ὡς κειμήλιο. Ἰσως καὶ σήμερα νὰ διατηροῦνται αὐτὲς οἱ ντουγιες στὴν ἐκκλησίαν τῆς Σωπικῆς.

Οἱ Κεφαλλῆνες, οἱ Σαντορινιοί, οἱ Νιῶτες, οἱ Σωπικιώται κατασκευάζουν μεγάλα βαρέλια, ἰδίως τοῦ κρασιοῦ.

Ἐχομε καὶ τοὺς βαρελοποιούς τῆς Σουβάλας τῆς Φθιώτιδος καὶ τῆς Βυτινάς τῆς Ἀρκαδίας καὶ τοῦ Μεσόθου τῆς Ἡπείρου. Κατασκευάζουν μικρότερα βαρέλια. Εἶναι τοῦ νεροῦ, ἡ κάδοι γιὰ βοῦτυρο ἡ μικρὰ βαρελάκια γιὰ κρασί πὺ λέγονται «παγούρια» ἡ «πλόσκες».

Ἡ βαρελοποιία εἶναι μιά ὠραιότατη τέχνη. Ὑπάρχουν ἀπειροα εἶδη βαρελιῶν, γιὰ ἀπείρους χρήσεις. Μικρὰ βαρελάκια γίνονται ἀπὸ ξύλο κέδρου καὶ εἶναι ἀρωματικώτατα. Οἱ ντουγιες τῶν βαρελιῶν γίνονται ἀπὸ ξύλο καστονιάς, ὀξυάς, δρυός, ὀρεινῆς πεύκης, μουριάς καὶ ἀπὸ ἄλλα σκληρὰ ξύλα. Τὰ στεφάνια τῶν βαρελιῶν ἐγίνοντο ἄλλοτε ἀπὸ κλαδιά δένδρων. Τώρα ἀπὸ σίδερο.

Κ. Φαλτάιτς

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΧΕΡΑΚΙΑ ΣΑΣ

«... 'Από ένα έκαστον "Ελληνική απαιτώ εργασίαν».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

“Οποιος μεταχειρίζεται τα χέρια του σε μία εργασία δημιουργική και ωφέλιμη μένει πάντα ελεύθερος. “Οποιος νομίζει πως πλάσθηκε για ανώτερη αποστολή και φυλάγει τα χέρια του δεμένα στον κόρφο περιμένοντας την αποστολή αυτή, εκείνος γίνεται σκλάβος σε κάθε περίπτωση της ζωής. Κάθε εργασία από την πιο κουραστική και ρυπαρά ως την πιο λεπτή

και μυρισμένη χρειάζεται τα χέρια μας. “Όταν τα δίνουμε με την καρδιά μας, όταν τα τείνουμε πρόθυμα δεν κουράζονται τότε ούτε τα χέρια μας ούτε και η ψυχή μας.

Μερικά κορίτσια, κάποιες γυναίκες νόμιζαν, ίσως κι' ακόμα να υπάρχουν πολλές που νομίζουν, ότι τα χέρια μας τάδωσε ο καλός Θεός για να τα καταστήσουμε αδρανή και μαλακά ή να τα μεταβάλλουμε σε παλέτες χρωμάτων με τα ρόδινα, κόκκινα ή άλλα χέρια, κάποτε κι' αργυρά ή και γαλάζια.

Νέο κορίτσι,

Είναι γελοίο και να το σκέπτεται κανείς, όχι να το κάνει ο ίδιος. Μία γυναίκα, ένα κορίτσι, που σέβεται τον εαυτό του δε θα θελήσει ποτέ ν' αχρηστεύσει την ευγενική και εξαιρετική φυσική αποστολή των χεριών. Τα χέρια, όπως είπαμε, μας τάδωσε ο Θεός ούτε για να τα καμαρώνουμε, ούτε για να τα χαϊδεύουμε και να τα φιλούμε. Μόνο τότε είναι τα χέρια πολύτιμα και μας προκαλούν σεβασμό, όταν δυνατά και γεροδεμένα από την εσωτερική της ψυχής μας θέλγει για δημιουργία, καταπιάνονται άμέσως κάθε της ζωής μας περίστασι.

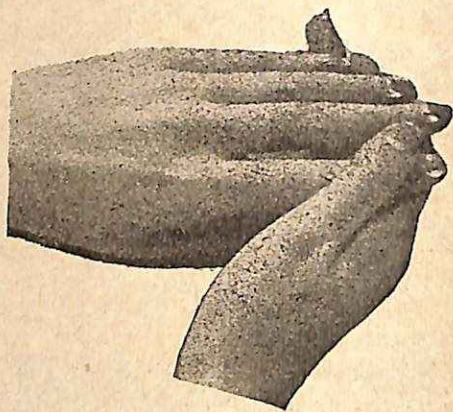
Πόσο χαίρεται ολόκληρη μας η ύπαρξις, όταν επιτύχουν κάτι τα χέρια μας! Γιατί τα χέρια μας δεν είναι όργανα άψυχα, δεν είναι εργαλεία μόνο. Κινούνται από το πνεύμα και την ψυχή μας των οποίων είναι οι εκτελεστές.

Δεν σας λέγω ότι δεν πρέπει να φροντίζετε και για την ομορφιά των χεριών σας. “Όχι, μπορείτε μάλιστα μετά την εργασία να τα περιποιηθείτε ανάλογα ή και αν επιμένετε να υα-

λίζετε λίγο τα νύχια σας. “Αλλά μη φοβείσθε να τ' αφήσετε μ' όλη τη δύναμη τους στη δουλειά.

Δυο χέρια φτερωμένα από την ψυχή μπορούν άριστα να δουλέψουν όλη μέρα για το γέρο πατέρα, το σύζυγο ή το παιδί στην κουζίνα, να φτιάσουν με χαρά και γληγοράδα μια σουπιά ή ένα ψητό και το βράδι ικανοποιημένα να συρθούν μαλακά πάνω στα μαλλιά του κουρασμένου από τη βιοπάλη της μέρας συζύγου ή στο βελουδένιο του παιδιού μαγουλάκι. Μπορεί να έπουν λώσουν πληγές, να λιγοστέψουν πόνο, να αφαιρέσουν λύπες, να στεγνώσουν δάκρυα.

“Όλα αυτά όμως τα μπορούν μόνο,

όταν νοιώσουν τον προορισμό τους, την αληθινή, τη σωστή εργασία για την οικογένειά τους κι' από κεί για το λαϊκό τους σύνολο.

Σ. Καρ.

ΤΟ ΣΤΑΦΥΛΙ

Κεχριμπαρένιο ή ροδοκόκκινο μας ευφραίνει το μάτι την εποχή αυτή δεξιά και άριστερά το σταφύλι.

Δεν είναι μονάχα γλυκό και ευχάριστο στο φάγωμα, αλλά και πολύ θρεπτικό. Πληθωρικές βιταμίνες και άφθονες θερμίδες. Γενικά ξαναεώνει και δυναμώνει τον οργανισμό. “Ενας υγιής άνθρωπος μπορεί να φάγη δυο οκάδες την ημέρα. Σε άλλα μέρη ή σταφυλοθεραπεία λεγόμενη παίρνει και δίνει, μάλιστα σε χώρες που εισάγουν τα σταφύλια. Πώς είναι δυνατό λοιπόν εμείς, που τα έχουμε άφθονα και φθηνά, να μην προσέχουμε κάτι τέτοιο. Τελευταίως μάλιστα δίδεται σε σκόνη το λεγόμενο σταφυλοσάκχαρο που καταπολεμεί πολλές αρρώστειες της πέψης και των εντέρων.

Τώρα, που η εξαγωγή μας με τον πόλεμο λιγότεψε ως φροντίσουμε να αγαπήσουμε και να χρησιμοποιήσουμε πιότερο τα σταφύλια μας. Ούτε ένα τσαμπι άς μην πάη χαμένο. Γλυκά, κομπόστες, πετιμέζι, μουσταλευριά, άς μας βοηθήσουν να περάσουμε γλυκά τις βραδιές του χειμώνα μας αναλογιζόμενοι πλάι στο ζεστό τζάκι, ενώ υψομανά έξω ο χιονιάς, την ζεστή εποχή, που κρέμεται χυμερός ο καρπός κάτω από τον ήλιο του ελληνικού μας καλοκαιριού.

ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΜΑΣ

ΚΟΥΖΙΝΑ

“Από την κουζίνα κι' όχι από το σαλόνι κρίνεται ο πολιτισμός ενός σπιτιού και η καθαριότης και η κατανόηση των καθηκόντων της νοικοκυράς. Μιά ματιά από έναν ειδήμονα στην κουζίνα και η οικοδέσποινα ξεγυμνώνεται από τον ψεύτικο πολιτισμό της. “Η κουζίνα χρειάζεται την πιο μεγάλη φροντίδα από ολόκληρο το σπίτι. Εκεί είναι, σαν να πούμε, το βιομηχανικό εργαστήριο της υγείας της οικογενείας και επομένως της ευτυχίας της. Μία οικογένεια που τρέφεται άσχημα έχει συντρόφους τους γιατρούς και την κακή διάθεσι.

“Η κουζίνα δεν είναι ανάγκη να φιλοξενη για μαγείρεμα πάντα κοτόπουλα και σπαράγγια, όμως είναι απαραίτητο να διατηρηται απόλυτα καθαρή.

Μόλις μπορούμε σε μία κουζίνα και νοιώσουμε κάποια ύποπτη όσμη, πρέπει να ξέρουμε ότι είναι αμφιβόλου καθαριότητος. Μη βαρύνεσαι λοιπόν να κυττάς κάθε μέρα τις γωνιές και να τις καθαρίζεις ριζικά. Μην άμελής να πλύνης καλά τις χύτες μετά το φαγητό. Μην ξεχνάς να ανοίγεις τα παράθυρα διάπλατα έστω και τον χειμώνα για να θγί ή όσμη των φαγητών και των καρβουνών ή του πετρελαίου. Μην αφήνεις ποτέ ρέστα φαγητών ξεχασμένα, που σήπονται και αναδίδουν αναθυμιάσεις. “Αδειάζε κάθε μέρα τον κουβά των σκουπιδιών σου, έστω κι' αν είναι λίγα και άναξα λόγου. “Αλλιώς προκαλείς σήψεις και μ' αυτό προσκαλείς σε χορό τη νύχτα κατσαρίδες και ποντικούς. “Ε-

πίσης μην αφήνεις το νεροχύτι σου καμιά μέρα χωρίς περιποίηση. Μετά το πλύσιμο των πιάτων χύνε πολύ ζεστό νερό με μπόλικη σόδα. Παρασύρει και διαλύει το κάθε τι.

Τότε ασφαλώς μπορεί να περάση από την κουζίνα σου κάθε πολιτισμένος άνθρωπος και σ' να μην ντραπήσ αλλά θαρραλέα να τον κυττάς στα μάτια. Τότε νάσαι βέβαιη, πως έκτελείς τον προορισμό σου, σαν καλή οικοδέσποινα.

“Από την κουζίνα σου αυτή μπορείς εύκολα να περάσης σαν αληθινή κυρία στο σαλόνι σου και να μιλήσης με πεποίθησι για το κάθε τι.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Ρουλά

Παίρνετε κιμω βωδινό ½ δκβ. Τον αλέθετε, βάζετε κρεμμυδάκι, ένα αυγό, μία κουταλιά βούτυρο, αλατοπίπερο, μοσχοκάρυδο.

Βράζετε τρία αυγά πολύ σφιχτά, τα ξεφλουδίζετε, αλείφετε το παστόξυλο λίγη γαλέτα. “Απλώνετε τον κιμω, βάζετε τα τρία αυγά το ένα πλάι στο άλλο κατάμεσα και με προσοχή τυλίγετε τον κιμω ρουλά.

“Έχετε γαλέτα κοπανισμένη και αυγό και πανάρτε το ρουλά. “Υστερα το βάζετε σε τηγάνι όπου νάχη κάψει μπόλικο βούτυρο και το τηγανίζετε προσεκτικά.

“Αμα κοκκινίση του ρίχνετε λίγη λίγη ντομάτα σάλτσα και το αφήνετε να βράση. Σερβίρεται με πατατάκια τηγανητά.

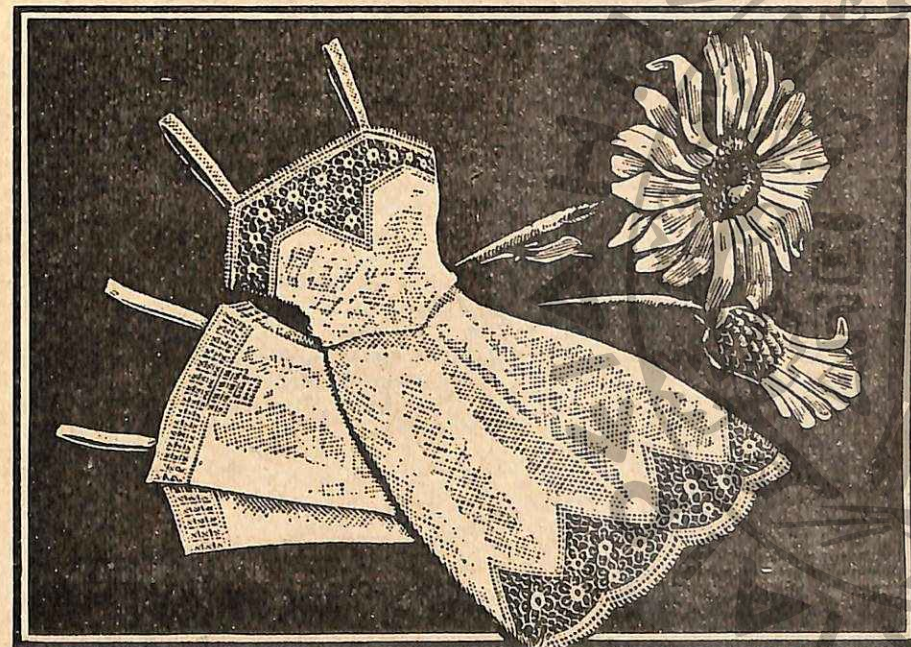
ΜΙΑ ΚΗΛΙΔΑ ΚΑΦΕ!

Μη λυπάσαι αν στην καινούργια σου μπλουζα έσταξε καφές. “Η φίλη σου ξέρει να σε βοηθήση. Μέσα σ' ένα μπουκαλάκι έβαλε λίγο περσίλ — αυτή τη θαυμάσια σκόνη που αγοράζεις σε πακέτο — (μά αν δεν υπάρχει μπορούσε να βάλη και λίγο ξυμένο σαπούνι) κι' έχυσε ζεστό νερό. Κούνησε δυνατά το μπουκαλάκι επί 3 λεπτά ως που να διαλυθί τελείως. “Επειτα έβαλε κάτω από το λεκέ ένα καθαρό στουπόχαρτο και μ' ένα καθαρό πανάκι τον έπλυνε ξεβγάζοντάς τον πάλι με το πανί βουτηγμένο σε καθαρό χλιαρό νερό. Και η ευχαρίστησι του απογεύματος εξακολούθησε.

ΔΑΝΤΕΛΛΕΣ

Ποιό κορίτσι και ποιά γυναίκα δεν ένθουσιάστηκε για μία όμορφη δαντέλλα; Μοῦ φαίνεται πως και η Εῦα ακόμα βλέποντας πάνω στο γυνικό κορμί της τα σχέδια, που έφκταναν φως και σκιά όταν ο ήλιος έπεφτε μέσα από των δένδρων τις φυλλωσιές, θα ώνειροπόλησε το αϊθέριο αυτό κατασκεύασμα που λέγεται δαντέλλα.

“Όμως προσέχετε τα ρούχα σας με δαντέλλες στο πλύσιμο. Το πιο καλό που θα κάνετε είναι ν' αγοράσετε ένα πακέτο περσίλ, που βρίσκετε σε κάθε φαρμακείο και μεγάλο κατάστημα ειδών οικοκυρικής, να λυώσετε μία - δυο κουταλιές του φαγητού σε 2 λίτρες χλιαρό νερό και εκεί να πλένετε τη δαντέλλες σας, χωρίς φυσικά να τις τρίβετε. Πάλι με χλιαρό νερό ξεπλύνετε τις ή στεγνώσετε τις στη σκιά. Το σιδέρωμα προσεκτικό θα σας δώση μία νέα δαντέλλα, που θα μοιάζη σαν καινούργια.

78

Πρόχειρες μάσκες κατά τών χημ. αερίων

Τὰ μεγάλα Κράτη καὶ πρὸ παντός ἡ Ἀγγλία μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ πολέμου ἐφώδιασαν ὅλους τοὺς ὑπηκόους τῶν μὲ μάσκες. Πολλοὶ Ἀγγλοὶ ἐπρομηθεύθησαν μάσκες ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς... σκύλους τῶν. Ἡ Ἑλλάς ὁμως δὲν ἔχει τὰ πλοῦτῃ τῆς Ἀγγλίας, γι'αὐτὸ πρέπει νὰ φροντίσωμε μόνοι μας νὰ προφυλάξωμε τὴν ζωὴ μας καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀγαπημένων μας σὲ περίπτωσι πού θὰ γινόταν μιά ἀεροπορικὴ ἐπιδρομὴ στὸν τόπο μας.

Τί νὰ κάνωμε; Ν' ἀγοράσωμε προσωπίδες; Δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο γιὰ ὅλους δεδομένου ὅτι κοστίζουν ἀρκετά.

Ἰδοὺ ὁμως μερικοὶ τρόποι πού θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς προφυλάξουν προχέειρας ὅταν θὰ ἤχησιν — εἴθε ποτὲ — οἱ σειρῆνες τοῦ συναγεμιοῦ.

1) Σκεπάσετε τὶς ταράτσες σας μ' ἓνα παχὺ στρώμα ἄμμου. Ἐάν κατοικήτε σὲ πολυκατοικία κι' ἀπὸ πάνω ἀπὸ σὰς ὑπάρχουν ἄλλα δύο ἢ τρία πατώματα, τότε τὸ διαμέρισμά σας μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀρκετὰ ἀσφαλές, σχεδὸν καταφύγιον. Ἡ τραγωδία τῆς Ἰσπανίας μᾶς ἀπέδειξε ὅτι οἱ ἐναέριες βόμβες σπανιότατα καταστρέφουν περισσότερα ἀπὸ δύο πατώματα. Ἐάν κατοικήτε σὲ μονοκατοικία, τότε φροντίσετε νὰ τροποποιήσετε τὸ ὑπόγειόν σας εἰς καταφύγιον.

2) Κολλήσετε λαορίδες ἀπὸ μπλε χαρτί στὰ τζάμια τῶν παραθύρων σας. Σκοπὸν ἔχουν νὰ τὰ ἐμποδίσουν νὰ σπάσουν μὲ τὸν κλονισμὸν πού παθαίνουν ἀπὸ τὴν ἐκρηκτικὴν τῶν ὀβιδίων ἔσω καὶ σὲ μεγάλη ἀπόστασι. Ἀγοράσετε χρωματιστοὺς λαμπτήρας τοὺς ὁποίους μπορεῖτε ν' ἀφήνετε ἀναμμένους ἀκόμα καὶ τὴν ὥρα τοῦ συναγεμιοῦ. Ἐτοιμάσετε κουβέρτες μάλλινες τὶς ὁποῖες θὰ τοποθετήσετε ἐν ὥρᾳ ἀνάγ-

κης μεταξὺ τῶν ἐξωφύλλων τῶν παραθύρων καὶ τῶν τζαμιῶν. Ἐξουδετερώνουν τὰ δηλητηριασμένα ἀέρια καὶ καθιστοῦν ὀλιγώτερον αἰσθητοὺς τοὺς κλονισμούς. Ἐτοιμάσετε μέσα στὸ καταφύγιον μιά ἀρκετὰ μεγάλη ποσότητα σόδας καὶ ἓνα μεγάλο δοχεῖον. Ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης θὰ διαλύσετε τὴν σόδα σὲ λίγο νερὸ καὶ θὰ ραντίσετε τὴν κουβέρτα πού κλείνει τὸ παράθυρο τοῦ καταφυγίου μ' ἓνα μικρὸ ψεκαστήρα. Ἄν ἔχετε τζάκια στὸ σπίτι σας μὴν ξεχνάτε νὰ τὰ βουλώσετε καθὼς καὶ ὅλες τὶς χαραμάδες ἀπὸ τὶς πόρτες σας καὶ τὰ παράθυρά σας.

Στὸ ὑπόγειο δωμάτιο πού θὰ ἐτοιμάσετε γιὰ καταφύγιο, θὰ τοποθετή-

Ἡ πρόχειρη μάσκα εἶναι ἑτοιμη.

σετε μερικά εἶδη φαγώσιμα καὶ πόσιμο νερὸ. Ἐχετε ὑπόψιν σας ὅτι ὅλα τὰ πορώδη εἶδη, ὅπως τὸ ψωμί, τὸ ἀλεύρι, ὁ καφές, τὰ γλυκίσματα, πρέπει νὰ εἶναι τοποθετημένα σὲ κουτιά πού νὰ κλείνουν ἐρμητικά. Ἡ πείρα τῶν ἄλλων μᾶς ἀπέδειξε ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ

ὁμάδων ἀντιαεροπορικῶν ἐπιθέσεων, ξεχνοῦσαν πάντοτε τὰ κύρια στοιχεῖα αὐτά.

Ἀφήσετε ἐλεύθερη τὴν διαδρομὴ πρὸς τὴν πόρτα διότι θὰ ἀναγκασθῇτε ἴσως νὰ ἐξέλθετε βιαστικὰ γιὰ νὰ σβήσετε μιά ἀρχὴ πυρκαϊᾶς πού θὰ ἔχη προκαλέσει ἴσως μιά ἐμπρηστικὴ βόμβα. Αὐτὲς δὲν τρυποῦν τὰ ταβάνια, ἀνάβουν ὁμως φωτιὲς οἱ ὁποῖες σβύνουν μόνον μὲ ἄμμο. Τὸ νερὸ τὶς ἀνάβει περισσότερον. Συνεπῶς φροντίστε νὰ ἔχετε ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα σακκιά ἄμμου.

3) Μὴν ξεχνάτε νὰ ἔχετε στὸ καταφύγιόν σας μιά μηχανὴ γιὰ ράντισμα. Θὰ τὴν γεμίσετε μὲ μιά διάλυσι ἀλάτος καὶ μ' αὐτὴν θὰ ραντίζετε πού καὶ πού τοὺς τοίχους τοῦ καταφυγίου σας. Μόλις ὁσφρανθῇτε μιά περιερῆ μυρωδιὰ ἢ σὰς φανῇ ὅτι βλέπετε στὸ πάτωμα ἓνα σύννεφο ἢ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου ἐπῆρε μιά διαφορετικὴ ἀπόχρωσι, γρήγορα εἰς ἐνέργεια τὴν μηχανὴ τοῦ ραντίσματος.

4) Ἄν δὲν ἔχετε προσωπίδα:

α) Διπλώσετε λοξὰ ἓνα μεγάλο ἀνδρικό μανδηλὶ σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ παίξετε τυφλόμυγα.

β) Τοποθετήστε ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ μανδηλὶ ἓνα μεγάλο στρώμα βάμβακος, κι' ἐπάνω σ' αὐτὸ ἓνα στρώμα σόδας κι' ἓνα στρώμα σκόνης τοῦ ζυλοκάρβουνο. Ἄλλο στρώμα ἀπὸ βάμβάκι.

γ) Τοποθετήστε τὸ μανδηλὶ αὐτὸ μπροστὰ στὴ μύτη σας καὶ στὸ στόμα σας καὶ δέστε τὸ πίσω στὸ κεφάλι σκεπάζοντας προσεκτικὰ καὶ τ' αὐτιά σας.

δ) Προμηθευθῇτε ἓνα ζεῦγος γυαλιὰ σὰν κι' ἐκεῖνα πού μεταχειρίζονται οἱ ὀρεῖβάτες.

Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ γνώσεις καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ συμβουλὲς δὲν θὰ μᾶς χρησιμεύσουν. Πάντως ἂς εἴμεθα ἑτοιμοὶ κι' ἂς μᾶς φανοῦν ἀχρηστοί.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀκόμη χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως προέκυψε ἡ ἀνάγκη τῆς κοπῆς ἐλληνικοῦ νομίσματος. Διότι τότε ἐκυκλοφοροῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς προκύπτει ἀπὸ διαταγὴν τοῦ Καποδίστρια, 43 εἰδῶν ἑνὰ νομίσματα, δηλαδὴ γαλλικά, ἀγγλικά, αὐστριακά, πορτογαλικά, ἰσπανικά, τουρκικά, ὀθωμανικά καὶ πολλῶν ἄλλων Κρατῶν. Εἶναι δὲ φανερόν πόσον δύσκολα ἐγίνετο ἡ συναλλαγὴ διὰν ἄλλο νόμισμα εἶνε ὁ ἓνας καὶ σὲ ἄλλο νόμισμα τοῦ εἶδεν ὁ ἄλλος τὰ ρέστα.

Αἱ πρῶται ὁμως ἐπίσημοι συζητήσεις διὰ τὰ ἐλληνικά νομίσματα ἐγίναν κατὰ τὸ 1825. Κατὰ δὲ τὴν συνεδρίασιν τῆς Διοικήσεως τοῦ Βουλευτικοῦ τῆς 17 Ὀκτωβρίου 1825 ἐπρόβλεψεν, ὡς ἀναφέρουν τὰ ἐπίσημα πρακτικά, νὰ κοπῇ νόμισμα χαλκίνον, διὰ τοῦ ὁποῦ νὰ ἀπαντηθῶσι πολλὰ χρεῖα τῆς Πατρίδος. Ἐνεκρίθη ἡ πρότασις καὶ ἐδωρίσθη ἡ ἐπὶ τῶν νομισμάτων Ἐπιτροπὴ εἰς τὴν προσετέθη καὶ ὁ κύριος Α. Παπαδόπουλος διὰ νὰ δώσῃ σχέδιον με-

τὰ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως περὶ τούτου. Ἀλλ' ἡ ἐπιτροπὴ φαίνεται ὅτι ἔκαμε μὲν σχέδιον, ἀλλὰ ἡ μὴ ὑπαρξὶς νομισματοκοπτεῖς δὲν ἐπραγματοποίησε τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Αἱ ἀνωμαλίες ὁμως ἀπὸ τὴν στέρησιν νομίσματος ἐγίναν σοβαρότεραι σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ὁ Καποδίστριας ἀπετάθη εἰς τὸ Πανελλήνιον (Βουλὴν) διὰ νὰ σκεφθῇ ἐπερὶ δημιουργίας Ἑθνικοῦ Νομίσματος. Ἡ δὲ Ἐθνικὴ Συνέλευσις τοῦ Ἀργεῖος ἐξέδωκε τὴν 29 Ἰουλίου ψήφισμα μὲ τὸ ὁποῖον ὑπέβαλεν εἰς τὸν Καποδίστριαν τὸ περὶ νομισμάτων σχέδιον. Κατ' αὐτὸ θὰ ἐκόπτετο νόμισμα ἀπὸ ἀργυρὸν ὁ «φοῖνις» καὶ πολλαπλάσια αὐτοῦ χρυσά.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν διετάχθη ὁ Α. Κοντοσταυλὸς καὶ ἐπῆγεν εἰς Μεσσήνην, ὅπου ἀγόρασε τὰς μηχανὰς τοῦ Τάγματος τῶν Ἰωαννιτῶν. Τὰ μηχανήματα αὐτὰ ἐλκεῖν καὶ κατεστραμμένα, μετεφέρθησαν εἰς τὴν Αἰγίνα καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον

ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Καποδίστρια, ὅπου καὶ ἰδρῶν τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν Νομισματοκοπτεῖον.

Ἐκεῖ ἐκόπησαν τὰ πρῶτα ἐλληνικά νομίσματα πού ἦσαν ὁ ἀργυρὸς φοῖνις καὶ τὰ χαλκίνα Ἰόλεπτα, πεντάλεπτα καὶ μονόλεπτα.

Αἱ μῆτραι διὰ τὰ νομίσματα αὐτὰ ἐχαράχθησαν ἀπὸ ἓνα Ἀρμένιον χρυσοχόον, τὸν Χατζή Κιρκόρ.

Ἐπισήμως ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1829 τὰ μέχρι τότε κοπέντα νομίσματα μὲ μίαν ὥραιαν τελετὴν.

Ὁ φοῖνις, πού ἦταν ἡ μονὰς τοῦ ἐλληνικοῦ νομίσματος, ἦτο ἀργυρὸς καὶ ἐζύγιζε 1 δράμῃ καὶ 3/8, διαίρετο δὲ εἰς 10 λεπτά. Τὸ λεπτόν ἦτο χαλκίνον καὶ ἐζύγιζε μισὸ δράμῃ.

Αἱ παραστάσεις πού εἶχαν ἦσαν αἱ ἑξῆς: Ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν εἶχαν τὸν φοῖνικα ἀναψωγοῦμενον ἀπὸ τὰς ἀκτίνες τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ ἔγοντα σταυρὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, εἰς τὴν περιφέρειαν δὲ τὰς λέξεις «Ἑλληνικὴ Πολιτεία — Α.Ω.Κ.Α. (1821)». Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ἓνα στέφανον ἀπὸ δύο κλάδους, τὸν ἓνα ἐλῆας καὶ τὸν ἄλλον ἀβύρρον, εἰς τὸ κέντρον δὲ τὴν ἀείαν τοῦ νομίσματος καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν τὰς λέξεις «Κυβερνήτης Ἰ. Α. Καποδίστριας 1828».

Τότε ἐκόπησαν 11.978 ἀργυροὶ

φοῖνικες ἀπὸ ἀργυρὸ πού προήρχετο ἀπὸ τὰς νησίδας τοῦ ἐλληνικοῦ στολίου. Ὡς χαλκὸς διὰ τὰ χαλκίνα νομίσματα ἐχρησιμοποίησαν τὰ λάφουρα — τηλεθόλα — τῶν Τούρκων. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα ἐκόπησαν μόλις κατὰ τὸ 1830 ἀπὸ μῆτρας πού κατεσκεύασεν ὁ ἐκ Καρυταίνης Γεώργιος Δάσκαλος, τὸν ὁποῖον εἰς τὸ Νομισματοκοπτεῖον διεδέχθη ἀργότερα ὁ ἐκ Καρπενησίου Δημήτριος Κόντος.

Ὁ Καποδίστριας, ἐπειδὴ ἐφοθεῖτο τοὺς κιθηλοποιούς, ἐξέδωκε διαταγὴν μὲ τὴν ὁποῖαν ὥριζεν αὐστηρὰς ποινὰς διὰ τοὺς κιθηλοποιούς καὶ τοὺς συνεργούς των.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ νομίσματα τὰ ὁποῖα ἐκόπησαν εἰς τὸ Νομισματοκοπτεῖον τῆς Αἰγίνης.

Καὶ τὰ νομίσματα αὐτὰ εὐρίσκοντο ἐν κυκλοφορίᾳ μέχρι τοῦ 1832, ὅποτε μὲ τὴν ἀφίειν τοῦ Ὁθωνος ἤρθησαν ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐτέθησαν ἄλλα, τὰ ὁποῖα πλέον δὲν εἶχον ὡς μονάδα τὸν φοῖνικα ἀλλὰ τὴν δραχμὴν.

Τὰς σφραγίδας αὐτῶν τὰς κατεσκεύασεν ὁ διάσημος χαράκτης Voigt, ἐκόπησαν δὲ τὰ μὲν πρῶτα εἰς τὸ Νομισματοκοπτεῖον τοῦ Μονάχου, τὰ δὲ ἀκόλουθα εἰς τὸ Παρίσι.

Ἀπὸ τὸ 1836 δὲ ἐκόπτοντο πλέον εἰς τὸ Νομισματοκοπτεῖον Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀργανωθῇ ἀρκετὰ καλὰ.

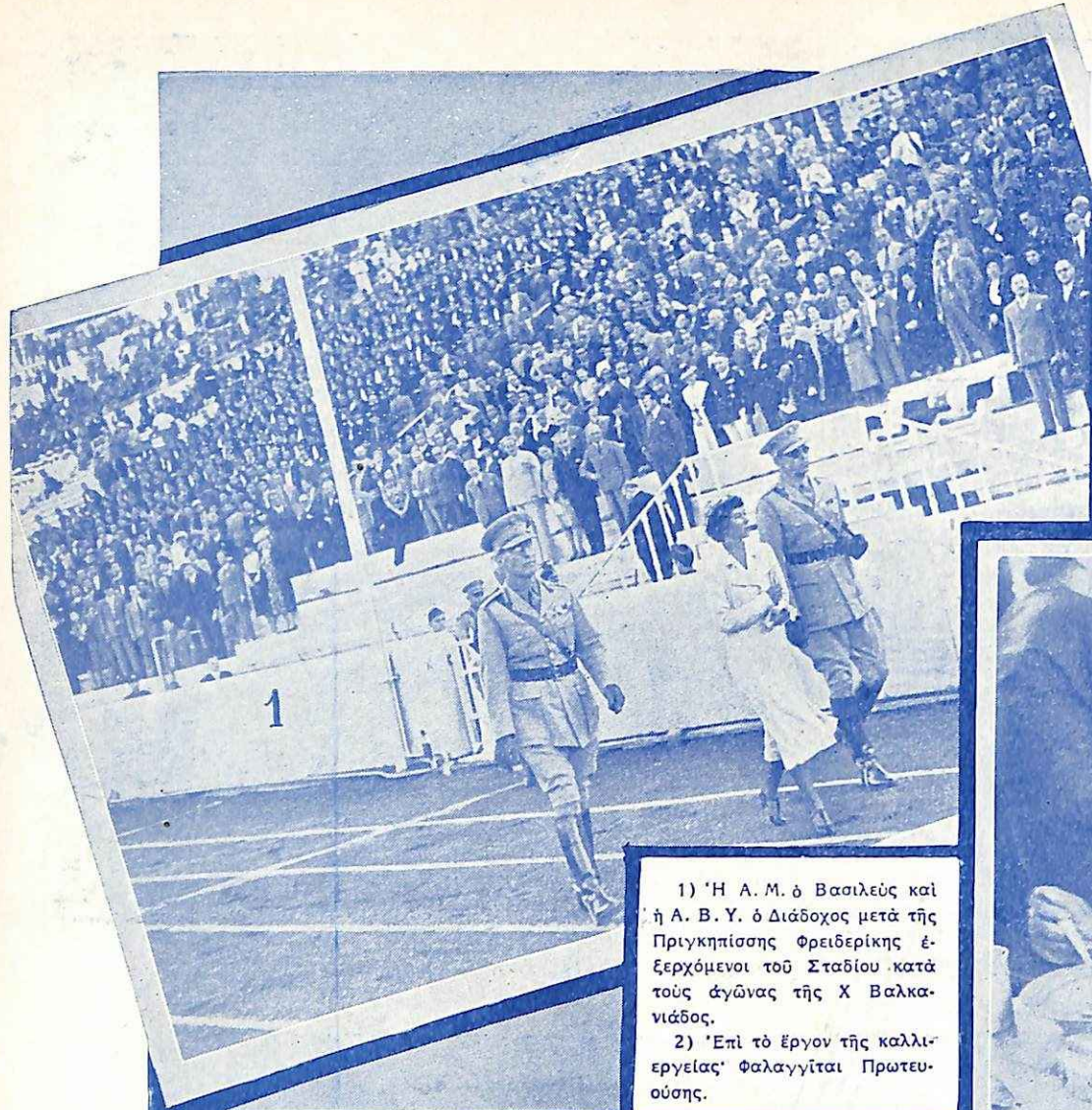
κ. ἀς.

Ὁρκωμοσία νέου τάγματος Ε. Ο. Ν. Σπάρτης (ἐν Καστανιᾷ) Λακωνίας.

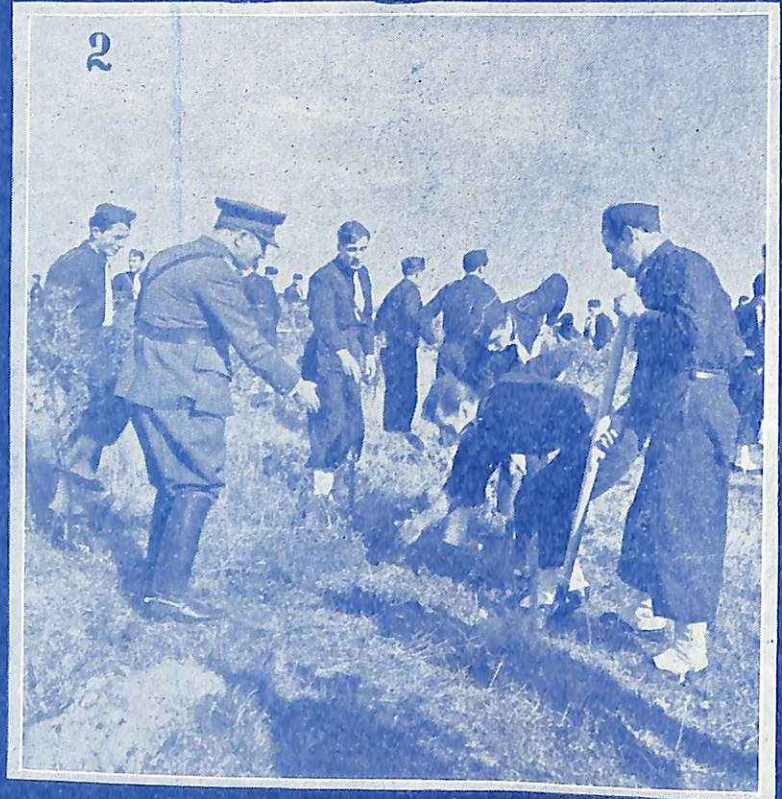
Φαλαγγίται Ε. Ο. Ν. Μεθάνων.

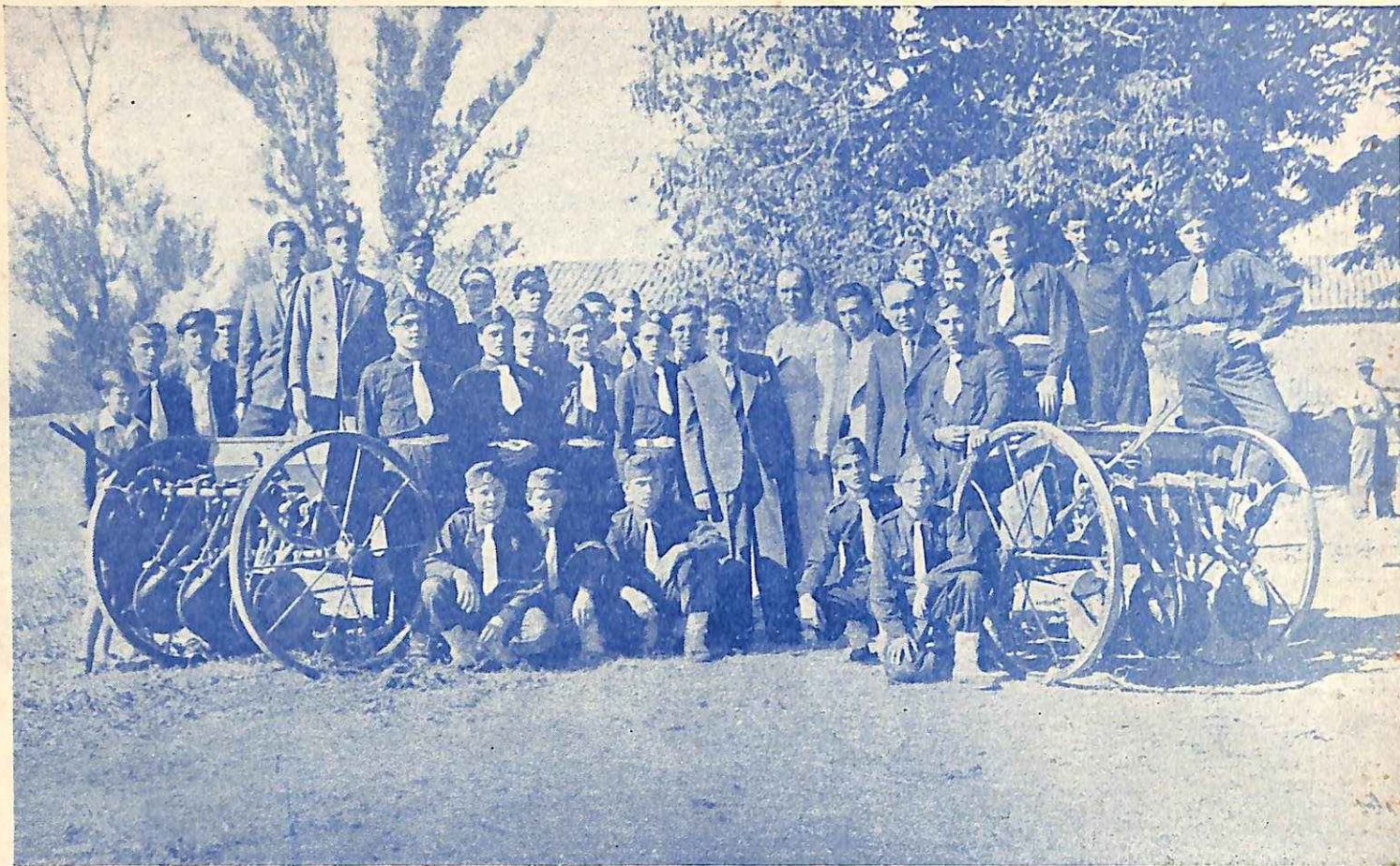

1) 'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς καί
ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς
Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης ἐ-
ξερχόμενοι τοῦ Σταδίου κατὰ
τοὺς ἀγῶνας τῆς Χ Βαλκα-
νιάδος.
2) 'Επὶ τὸ ἔργον τῆς καλλι-
εργείας' Φαλαγγῖται Πρωτε-
ούσης.

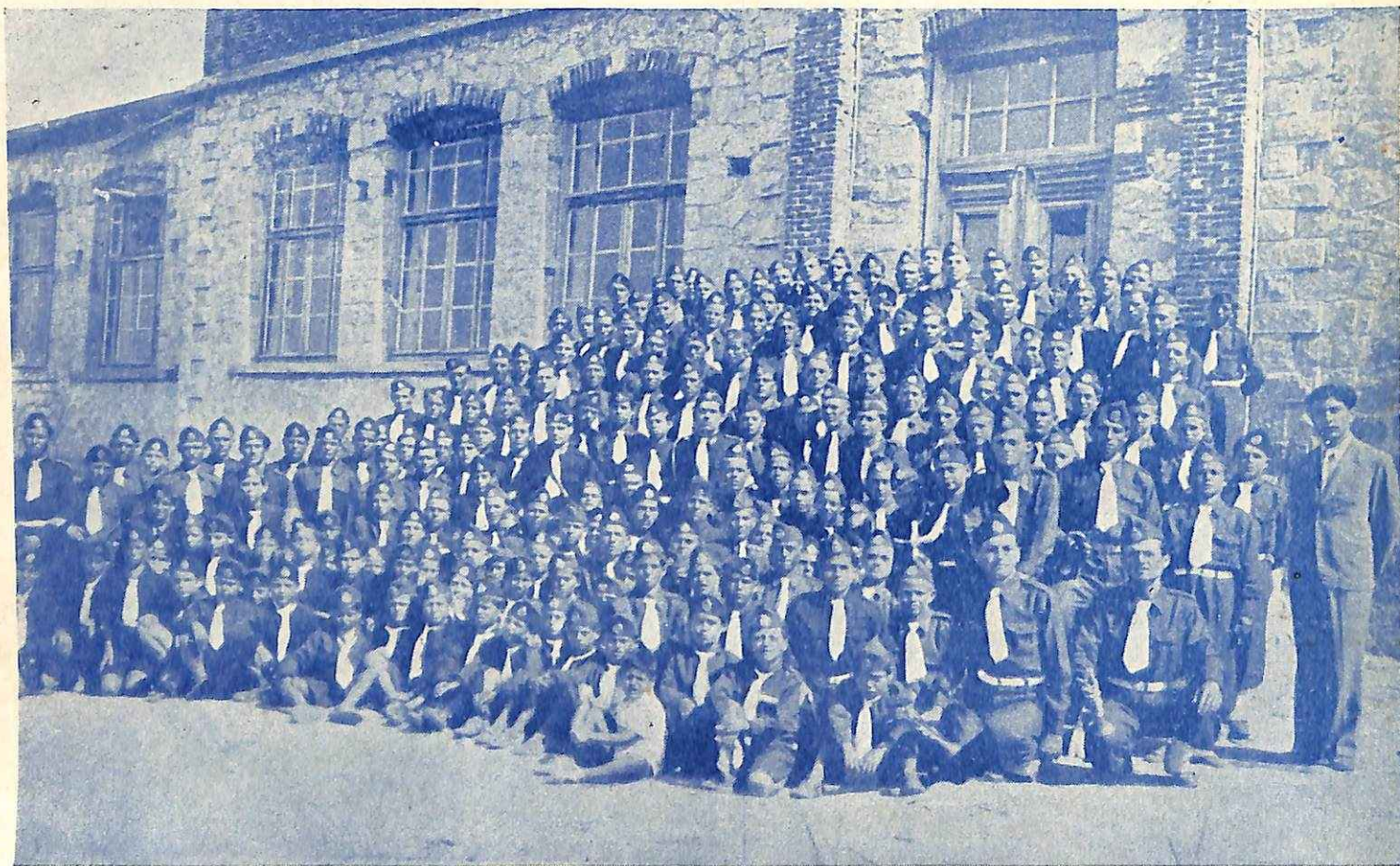

3) 'Αγῶνες κωπηλασίας Φα-
λαγγιτιστῶν Ρεθύμνης.
4 καὶ 5) Εἰκόνες ἀπὸ τὸν
παραθερισμὸν τῶν Φαλαγγιτισ-
τῶν Π. Δ. Θ. Π. εἰς τὸ Στρα-
τόπεδον «'Ιω. Μεταξᾶς».
6) Χαιρετισμὸς τῶν σημαιῶν
ἐν τῷ Σταδίῳ.
7. 'Επιτελεῖς Ε. Ο. Ν. Πέλ-
λης.

Φαλαγγίται Τρικκάλων παρακολουθούντες γεωργικόν μάθημα σπαρτικῶν μηχανῶν

Συγκέντρωση Φαλαγγιτῶν Ε.Ο.Ν. Κάτω Νευροκοπίου.

ΠΡΙΝ 20.000 ΧΡΟΝΙΑ

Γ' ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ — Η ΓΕΝΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Αύγή. Μέσα στη σπηλιά τους, οι αντιπρόσωποι της πρώτης - πρώτης μικρής κοινωνίας των ανθρώπων ξυπνούν από έναν παρατεταμένο θόρυβο, που έρχεται από μια χαράδρα, λίγα μέτρα έξω από την πρωτόγονη κατοικία τους. Γέροι, γυναίκες, παλληκάρια και παιδιά βρίσκονται γρήγορα στο πόδι, γιατί κατάλαβαν όλοι τη σημασία εκείνου του θορύβου. Από την προηγούμενη μέρα είχαν εργασθεί για το στήσιμο μιας παγίδας. Είχαν ανοίξει ένα λάκκο, που τον σκέπασαν με κλαδιά, με την κρυφή ελπίδα να πέσει μέσα σ' αυτήν κανένα θήραμα, που θα τους ικανοποιούσε την πείνα τους. Ίσως η ελπίδα τους να είχε γίνει, λοιπόν, τώρα πραγματικότητα...

Οι πρώτοι που φτάνουν στην παγίδα, τείνουν προς τα εμπρός τα πέτρινα όπλα τους μ' ένα κίνημα προφυλάξεως. Ο λάκκος δεν είναι άδειος! Το ένστικτό τους τους λέει ότι έχουν να κάνουν με κάποιο επικίνδυνο θηρίο. Άκουνε μέσα στον λάκκο να σπάζουν τα κλαδιά, με τα οποία τον είχαν σκεπάσει και αντικρύζουν μία προβοσκίδα, παρόμοια μ' ένα χοντρό φίδι, να ορθώνεται ανάμεσα απ' τα χώματα, ξεφυσώντας βραχνά.

Οι άνδρες έχουν μείνει έκθαμβοι απ' την επιτυχία τους και για να πάρουν θάρρος αρχίζουν να ξεφωνίζουν όλοι μαζί: "Όλου! Η συνδεσία μαζεύεται ολόγυρα στον λάκκο και τα μικρά παιδιά σκαλώνουν στα δένδρα για να βλέπουν καλύτερα.

Το θηρίο, που φαίνεται τώρα πιά, είναι ένα μαμμούθ, ύψους τεσσάρων περίπου μέτρων, ο βασιλεύς των ζώων της εποχής από άποψως μεγέθους και δύναμews. Η προβοσκίδα του, καθώς ξεφυσά, κάνει το χιόνι να λυώνη. Έχει πελώρια ελεφαντόδοντα, κατάλευκα και κυρτωμένα προς τα επάνω.

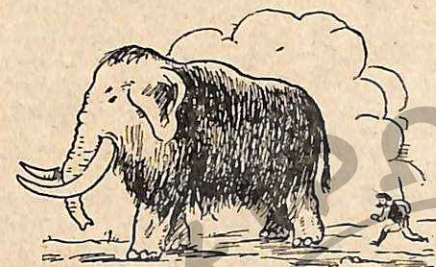
Το μαμμούθ δεν δείχνει καμμία όργη που έχει πέσει μέσα στην παγίδα, αλλά μάλλον ένα είδος εκπλήξεως αφελοϋς. Στενοχωρείται μόνο που αναζητεί μίαν έξοδο και δεν βρίσκει. Ούτε θέλει να πιστέψει ότι οι μικροί άνθρωποι που το περιστοιχίζουν ζητούν το κακό του. Ο άνθρωπος δεν συνηθίζει να πιάνεται μαζί του, είτε γιατί έμπνέει το σέβας με την επιβλητική του εμφάνιση. Γι' αυτό τώρα τεντώνει την προβοσκίδα του, σάν να ζητά βοήθεια. Άλλα μία και το μαμμούθ έτυχε να πέσει στην παγίδα, μία και η φυλή πεινά, μη βρίσκοντας άλλα θηράματα, τα πράγματα παρουσιάζονται αλλοιωτικά. Οι άνθρωποι βρίσκουν ότι από το κρέας του θα μπορούσαν όλοι να χορτάσουν, από τα δόντια του θάκαναν ισχυρότατα όπλα και από το δέρμα του θα έντωνναν αρκετοί.

Ο Τόκ — ο νέος που ξέρεi να σπάζη τις πέτρες τεχνικά και να μυτερώνη τα κόκκαλα, μετατρέποντάς τα σε όπλα — είναι ο πρώτος που τολμά να πλησιάση μ' ένα μακρύ δόρυ. Αφήνοντας ένα επιφωνημα «χάν!», μπηγεί το όπλο του στον ώμο του ζώου, αλλά δεν κατορθώνει να διαπεράση το δέρμα του. Το μαμμούθ νοιώθει ελαφρά το χτύπημα και χωρίς πάλι να ξερο-

γισθή, κουνά άπλως τη βεντάλια των αυτιών του κυτώντας τον αντίπαλο με το μικρό μάτι του ερωτηματικά. "Όλοι τότε οι άνδρες, παίρνοντας θάρρος, όρμουν και αρχίζουν να χτυπούν το αιχμάλωτο ζώο με τα σουθερά όπλα τους. Εκείνο, ώστόσο, άσυγκίνητο από τις μπηξίες, που του φαίνονται σαν τσιμπήματα εντόμων, περνά την προβοσκίδα του επάνω απ' τα κλαδιά που το περιτριγυρίζουν και διασκεδάζει σπάζοντας σαν στάχια τα χοντρά ξύλα.

"Όλου! "Όλου! Ξαφνικά, ο Βρίς — ο δεξιότερος κυνηγός, με την πιό σταθερή βολή — έκτοξεύοντας μία μυτερή πέτρα, βρίσκει το μαμμούθ στο άριστερο μάτι και του το βγάζει. Από την τρυπημένη κόγχη στάζει ένα ματωμένο δάκρυ. Τότε το γιγάντιο ζώο καταλαβαίνει. Περιφέροντας με απόγνωση την ελαστική προβοσκίδα του, αρπάζει τον όμορφο Κνόν και τον τινάζει με δύναμη στη γη κι ύστερα του τρυπά το κορμί με τον χαυλιόδοντά του. Ο Κνόν αφήνει την τελευταία πνοή...

Ώστόσο, βρίσκοντας ευκαιρία, ο θαρραλέος Βρίς εξακοντίζει μία δεύτερη μυτερή πέτρα και βγάζει και το άλλο μάτι του μαμμούθ. Εκείνη τη στιγμή ο Γκρύτ, το πρωτοπαλλήκαρο, κρατώντας το πέτρινο μαχαίρι του, όρμα και πέφτει στη ράχη του ζώου.

Με το ελεύθερο χέρι του πιάνεται από το τρίχωμα του μαμμούθ και με τ' άλλο αρχίζει να το καταφέρη μαχαίριες στο σθέρκο. Ένας τελευταίος στεναγμός κλαψάρικος άκούεται και τέλος το παχύδερμο λυγίζει τα γόνατα και σωριάζεται άψυχο.

"Ίδια με κοπάδι κοράκων, η φυλή ρίχνεται μέσα στο λάκκο και σκεπάζει το πτώμα του μαμμούθ. Οι γέροι, κρατώντας μυτερές πέτρες, ανοίγουν τις άρτηριες και πίνουν το ζεστό αίμα που θα δώση το σφρίγος στα εξαντλημένα μέλη τους. Οι νεώτεροι αρχίζουν να γδέρνουν το φορτίμ και να το κομματιάζουν. Ο Γκούρου, ο μόνος άναμεσα από όλη τη φυλή που δεν παίρνει μέρος στους αιματηρούς άγώνες, αλλά που έχει μανία να όνειρεύεται την τέχνη, καθώς κυττά να περουν από μπροστά του τα άγρια κοπάδια των ταρανδών και των ζαρκαδιών, άποκόπει με το μαχαίρι που κρατά τους χαυλιόδοντες και τους φορτώνεται στον ώμο.

Σε λίγο όλη η φυλή επιστρέφει, συναποκομίζοντας κομματιασμένη τη

λεία της, στη σπηλιά. Συγχρόνως, φτάνουν εκεί και οι άνδρες που είχαν φύγει για άλλη περιοδεία από βραδύς, σηκώνοντας άλλος ένα μάτσο πουλιά πνιγμένα με τα χέρια, άλλος έναν σκοτωμένο κάπρο, άλλος μία άρκούδα κι άλλος μία λεοπαρδαλί. Οι γυναίκες έχουν φέρει εν τώ μεταξύ το πτώμα του Κνόν, το όποιον έρχονται και άσπάζονται ένα-ένα τα μέλη της μικρής κοινωνίας. "Επειτα το τυλίγουν μέσα στο τομάρι μιας άρκούδας και πηγαίνουν να το κρεμάσουν μαζί με τα όπλα του σ' ένα κλαδί του «Δένδρου των Προγόνων». Το δένδρο αυτό είναι μία αιώνόβια μουριά, που σε κάθε κλωνιά της έχει κρεμασμένα πτώματα. Εκεί τ' αφήνουν οι Τρωγλοδύται να ξεραίνονται, γιατί άκόμη έχουν μάθει να τα θάβουν. "Οσάκις μετατοπίζονται, παίρνουν τα πτώματα και τα μεταφέρουν. Είναι σά να σέρνουν μαζί τους την ιστορία της γενιάς τους άγραφή.

Μετά το χορταστικό γεύμα, οι κουρασμένοι κυνηγοί τυλίγονται στις προβιές τους και ξαπλώνονται στη σπηλιά. Μόνο ο Γκούρου, ο όνειροπόλος, έχει τραθηχτή σε μία γωνιά. Κάθεται κι' αποθαυμάζει τους χαυλιόδοντες που έκουβάλησε στον ώμο και φαίνεται σά ν' αναζητά σε τι καινούργιο όπλο, σε τι είδους αντικείμενο θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν τα ωραία εκείνα κομμάτια του ελεφαντοστοϋ. Από καιρό σε καιρό παίρνει το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια, σά να θέλη να συλλάβη μία φευγαλέα σκέψη και με τη βοήθεια ύστερα μιας μυτερής πέτρας χαράζει κάτι ακατάληπτες γραμμές επάνω στο φίλντισι. Είναι λιγώτερο δυνατός αυτός από τ' άδέλφια του και όλοι ξέρουν τη μανία που έχει να χαράξη τα κόκκαλα κι' ύστερα να τα σπάζη χωρίς να πραγματοποιηί τίποτα. Οι γυναίκες τον συμπαθούν περισσότερο απ' τους άλλους, γιατί δεν έχει τα πολεμοχαρή ένστικτα των άνδρων ούτε τη βαναυσότητά τους.

"Ένας δεύτερος νέος, ο Γκλάαν, έχει πάρει ανάμεσα στα γόνατά του ένα καύκαλο χελώνας, επάνω στο όποιον έχει δέσει μία λεπτή χορδή από έντερο και διασκεδάει κάνοντας την να δονηται. Το καύκαλο αφήνει κάτι παράξενους ήχους και κανείς δεν ύποπτεύεται ότι το παιχνιδάκι εκείνο είναι ο πρόδρομος των μουσικών όργάνων.

Ο Γκούρου, άποτραβηγμένος πάλι σε μίαν άκρη, σκέπτεται όλοένα μυστηριώδη πράγματα. Προσπαθεί να θυμηθή τα διάφορα είδη των ζώων που έχει δη, τις κινήσεις του ταρανδου, του βουβάλου ή του κάπρου.... Ξαφνικά, αποφασίζει να πάρη στα χέρια το ελεφαντόδοντο και ν' αρχίση να σέονη επάνω του χαρακίες μ' ένα πέτρινο μυτερό εργαλείο. "Επάνω στο φίλντισι γεννιέται ένα σχέδιο, στην αρχή σαν γεωμετρικό σχήμα κι' ύστερα σάν πιό καθωρισμένη μορφή. Μέσα στους συλλογισμούς του βρίσκει επί τέλους τη μορφή της τέχνης που βασάνιζε από καιρό το μυαλό του....

Απ. Ν. Μαγγ.

83

Το βιβλίο

Είναι αλήθεια ότι ο πολιτισμός προώδευσε και διεδόθη από τον αρχαίο να κυκλοφορούν και να εκλαϊκεύονται τα βιβλία.

Οι γνώσεις άλλοτε, ως επί το πλείστον, ήταν κτήμα των ολίγων σοφών των «άνθρώπων - βιβλιοθηκών» να τους πούμε έτσι, οι οποίοι έδιδασκαν τους νεώτερους, ότι αυτοί είχαν ένα-

ποθηκώσει στο σοφό τους κεφάλι.

Όποιος λοιπόν δεν μπορούσε να παρακολουθήσει την διδασκαλία των διδασκάλων δεν μπορούσε και να μορφωθεί, οι δε γνώσεις έχανοντο με τον θάνατο του σοφού.

Αρχαιότατη λοιπόν η ανάγκη του βιβλίου. Τα πρώτα βιβλία που μας απέκάλυψε η Αρχαιολογία ήταν

κάτι τεράστιες τετράγωνες, πέτρες στις οποίες έπάνω οι αρχαίοι έχαρασαν τα γράμματα. Έτσι έγραφαν οι Μεξικανοί, οι Ένκα, οι Ασσύριοι, οι αρχαιότατοι Αιγύπτιοι κλπ.

Τά... βιβλία αυτά που βρέθηκαν στο Μεξικό είναι χαραγμένα με διάφορα χρώματα σχήματα σαν εικονογραφημένα.

Αρχαιότατα ακόμη...βιβλία θεωρούνται οι επιγραφές που βρέθηκαν στην Κρήτη, στην Μικρά Ασία και αλλού που είναι πλίνθοι ψημένοι με γράμματα α γνωστού γλώσσας έπάνω.

Αργότερα πολύ οι άνθρωποι αρχισαν να γράφουν στις λεγόμενες «Περγαμηνές» και στους «Παπύρους» τα βιβλία τους, χειρόγραφα ένοσηται ακόμη.

Η διασημότερη δε βιβλιοθήκη του κόσμου, η Αλεξανδρινή βιβλιοθήκη, ήταν γεμάτη από τέτοια βιβλία επί παπύρων και περγαμηνών. Είχε κάπου 650.000 τόμους! Ως γνωστόν η βιβλιοθήκη αυτή καί κε από τον Αραβία Ομάρ. Η πρόσδος όμως κυρίως του βιβλίου χρονολογείται από

της ανακαλύψεως του χαρτιού (1200 μ.Χ.) και ιδίως από της ανακαλύψεως της τυπογραφίας (1440 μ.Χ.). Έκτοτε το βιβλίο εξελίσσεται συνεχώς ως πού έφθασε στη σημερινή του λαμπρή εμφάνιση.

Ζώα... βαρόμετρα

Αν θέλετε καμιά φορά να προμαντέψετε τον καιρό ρίξτε μια ματιά στα ζώα που σας περιτριγυρίζουν.

Μερικά από αυτά τα ζώα είναι σωστά... άστεροσκοπεία και προμαντούν περιήματα τι καιρό θα κάνει.

Τα χελιδόνια αίφνης όταν πετούν πολύ ψηλά μας λένε ότι ο καιρός θα είναι καλός. Αν πετούν χαμηλά σημαίνει ότι ο καιρός θα γίνει βροχερός.

Όταν η φραγκόκοττα φωνάζει ανεβασμένη σε δέντρο είναι σίγουρο ότι θα βρέξει.

Επίσης ο καιρός θα είναι βροχερός αν δούμε ότι βγαίνουν από την νάρ-

κη τους τα σαλιγκάρια.

Οι πάπιες όταν φωνάζουν ανήσυχες, και τα ψάρια όταν πετιούνται έξω από το νερό προμηνούν θύελλα, βροχή και άερα.

Ακόμη πρόκειται να βρέξει αν δούμε τα βατράχια να βγαίνουν από το νερό ή την γάτα μας να κάνει την τουαλέτα της: να πλύνεται, δηλαδή να γλείφεται και να καθαρίζεται!

Αν τουναντίον δούμε ότι ο τζιτζίκας ξεμύτσει και τραγουδεί, πράγμα να περιμένουμε ότι θα έχουμε λιακάδα.

Όταν δε τα μημύγκια στήνουν χώρα γύρω από τη φωνή τους θα έχουμε δυνατόν βορρά!

Ένα περίφημο διαμάντι

Το στέμμα της βασιλείας της Ελισάβετ της Αγγλίας έχει ένα διαμάντι περίφημο! Το Κόχ-ι-Νόρ ή «βουνό από φως» και προ-

έρχεται από τα όρυχία του Πρυτκάλ. Στην αρχή ζύγιζε 186 κ.Είχε σχήμα ακανόνιστο, με έδρας οκταεδρικές και με διάφορα χρώματα. Το ένεπιστεύθησαν στον φυσικό Μπρέντερ που τ έζητσε στο μικροσκόπιο και είδε ένα σωρό κοιλώματα που οφείλοντο στην επίδραση κάποιου άγνωστου αερίου επί του υπό κατασκευήν κρυστάλλου.

Ο Βορσάνγκερ, ένας από τους καλύτερους έπεξεργαστάς αδαμάντων, ανέλαβε να τ έπισκεύαση και ήρθε στην Αγγλία έπίτηδες γι αυτό. Ύστερα από τριάντα όκτω ήμερών δωδεκάωρη εργασία παρέδωσε τόν λίθον είν την βαίλισσα αλλά πολύ έλαφρότερον από τόν άφοτ τώρα δε ζυγίζει παρ 103 % καράτια. Η ακριβής ήμερομηνία της έμφανίσεως αυτού τού λίθου είναι άγνωστος. Στάς άρχάς τού 16ου αιώνος άποτελούσε μέρος τού θησαυρού τού Δελχί.

Περί τ 1805, με τόν Μεγάλο Μογγόλο, άποτελούσε ένα από τ 6 ωραιότερα κοσμήματα τού στέμματος τού Λαχόρ. Στη βαίλισσα της Αγγλίας περιήλθε τ 1850.

Πουλιά δηλητηριώδη

Δέν είναι γνωστό παρά ένα είδος μόνον πουλιών ικανών να προκαλέσουν τοίμπια θανάτου με τ 6 ράμφο τους. Έπειτα από ένα σωρό μάταιες προσπάθειες Αυστραλοί σοφοί κατάρθωσαν να αχμαλωτίσουν πουλιά αυτού τού είδους, στα όποια δέν έδωκαν άκόμα ειδικό όνομα, αλλά όνομάζον άπλ 6ς «πουλιά τού θανάτου». Τό πουλί αυτό που και στο πτέρωμα και στο μέγεθος και στο ράμφο μοιάζει πολύ τ 6 άηδό-νι, έχει ράμφο που βγάζει δηλητήριο και διά τού ό-ποιού ό θάνατος έπέρχεται κεραυνοβόλως.

Η ραβδοσκοπία

Ραβδοσκόποι όνομάζονται οι άνθρωποι οι όποιοι έχουν την παράξενη και λίγο μυστηριώδη ιδιότητα να διαισθάνονται την ύπαρξη τού νερού ή τών διαφόρων μεταλλών κάτω από τ 6 γή έν 6ν τίποτα δέν προδίδει στους άλλους ανθρώπους την ύπαρξη τους.

Οι ραβδοσκόποι κατά τόν μεσαιώνα έθεωρήθησαν μάγοι και άνθρωποι τού διαβόλου, τ 6 τελευταία όμως χρόνια ή έπιστήμη άπέδει-ξεν ότι ή ικανότης τών ραβδοσκόπων όφείλεται σε μίαν ειδική υπερευαίσθησία

με την βοήθεια της όποιας «συλλαμβάνουν» την «άκτινοβολία» τού νερού και τών μεταλλών. Γιατί έχει άποδειχθή πλέον ότι όλα τ 6 πράγματα έκπέμπουν γύρω τους και μίαν «άκτινοβολία».

Στην αρχαιότητα ή ραβδοσκοπία ήταν έπίσης γνωστή. Ασφαλώς δε, όπως ύποστηρίζε ή σημερα ή έπιστήμη, ό Μωυσής ήταν ό πρώτος ραβδοσκόπος και έτσι κατάρθωσε να βρή νερό μέσα στόν βράχο!

Η ραβδοσκοπία λοιπόν δέν είναι άπάτη! Έχει έπα-

ληθευθή. Άπειρες φορές από διάφορους έπιστήμονες και μάλιστα πειραμα-τικώς!

Οι ραβδοσκόποι, εύθους μόλις εύρεθούν κοντά ή έ-πάνω είν τ 6 πράγμα (νερό, μέταλλα κλπ.), τού όποιου ή «άκτινοβολία» τούς έπη-ρεάζει, καταλαμβάνονται ά-μέσως από ένα είδος νευμ-ικής κρίσεως: Στριφογυ-ριούν, τρέμουν κλπ.

Γιά να μπόρουν δέν να προσανατολίσουν τήν εύαισθησία τους πρ 6ς τ 6 μέρος όπου κρύπτεται τ 6 πράγμα που «άκτινοβο-λεί» χρησιμοποιούν άλλος ένα σιδερένιο ραβδί, άλλος ένα έλασμα ή ένα έκκρε-μές ή χορδές όργάνων, κό-καλα κλπ.

Η ραβδοσκοπία σημε-ρα έχει έξελιχθή σε έπι-στήμη και οι ραβδοσκόποι είναι τ 6 δεξί χέρι τών γεω-λόγων κατά τήν αναζήτησι μεταλλών, νερού, πετρε-λαίου κλπ.

Υπόγειος πόλις

Η μεγαλύτερα υπόγειος πόλις είναι άναντίρρητα εκείνη που άποτελεί τ 6 χρυ-σωρυχείο Βιθβατερσαντ κοντά στό Γιοχάννεσμπουργκ της Δυτικής Αυστραλίας.

Περιλαμβάνει περισσότε-ρες από τέσσερες χιλιάδες γκαλιρίες, διόδους, λεωφό-ρους και όδους ύπογειους. Είν όμαλές περιστάσεις άπασχολεί 190.000 εργά-τας.

Στομάχι σιδηρουργείο!

Ένας χειρουργός της

Ν. Υόρκης βρέθηκε πρ 6 φαινομένου άπιστεύτου ό-ταν έθλησε να έγχειρήσει μία Μις Μάτελ Βόλφ. Βρή-κε στό στομάχι της ούτε λίγα ούτε πολλά 584 μικρά κλειδάκια, 46 μικρές βίδες, 6 άλλες μεγαλύτερες και 6 άκόμα π 6 μεγάλες, 3 μεγάλα καρφιά για κάδρα, 56 χάντρες, 3 καρφιά μπρούντζινα, και ένα σωρό καρφίτσες και βελόνια.

Σιδηρουργείο δηλαδή.

Ο βράχος τού Γιβραλτάρ

Ο βράχος τού Γιβραλ-τάρ, παρ όλη τ 6 δύναμι

του φαίνεται πώς δε θ 6 μπ-ρέση ν' αντίστη επί καιρόν στις μεταβολές που έπιφέ-ρει ό χρόνος.

Έπ' αυτότ 6 γίνονται ση-μαντικότερες έργα σί ες πρ 6ς διατήρησίν του.

Προσαρμόζονται πελώρι-ες άλυσίδες στην κορυφή του γιά ν' άποφευχθή ή κα-τάρρευσίς του.

Ένας ποντικός μάρτυς

Στό Κρόυντον της Αγγλί-ας έγινε μία περίεργη δί-κη στην όποια προσεκλήθη ως μάρτυς και ένας ποντί-κός! Κάποιος κατεδιώκετο γιά χρέη και γιά να άπο-δείξουν οι μνηταί ότι ήταν είν θέσιν να πληρώση, έφε-ραν στό δικαστήριο ένα ποντίκι που είχε ό κατηγο-

ρούμενος σπίτι του και γιά τ 6 όποιο είχε πληρώσει έ-σχάτως 9 δολάρια γιά να τ 6 γιαντρέψη που ήταν άρ-ρωστο.

ΤΟ ΨΩΜΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Από πότε τρώγουν ψωμί οι άνθρωποι; Πρ 6ν άπαντήσαμε στην έρώτησή αυτή, άς σημειώ-θ 6ι και σήμερα ακόμη ένα με-γάλο μέρος της ανθρωπότητος, τ 6 μεγαλύτερο, δέν έχει ως βά-σιν τής διατροφής του τόν καρ-τόν τόν έπιούσιον. Βάσις τού ψωμιού είναι τ 6 σιτάρι και ύ-παρχουν λαοί, όπως οι Κινέζοι και οι Ιάπωνες και γενικώς οι κίτρινοι, που ως βάσιν τής τρο-φής τους έχουν τ 6 ρύζι.

Κατά την αρχαιότητα Κινέ-ζοι και Ένδοι άγνοούσαν τε-τείως τ 6 σιτάρι και δέν υπήρχε καμιά ένδειξις ότι έπέδιδον στην καλλιέργειά του. Ήεραν όμως τ 6 ρύζι. Τ 6 άλθαν και τ 6 έτρωγαν υπό την μορφή μιάς μάκης συμπαγούς.

Αντίθετος, τ 6 σιτάρι ήταν από ένωρίς γνωστό στούς άρ-χαιούς Αιγύπτιους, τούς Έλλη-νας, τούς Φοίνικες, τούς Ιου-δαίους. Αργότερα ό Ζωρό-στρος τ 6 εισηγάγε και στην Περσία.

Κατά την αρχαιότητα οι άνθρωποι έψηναν τ 6 ψωμί κά-τ 6 τ 6ρόπον διάφορον από τούς ση-μερινούς. Οι Ιουδαίοι λ.χ. ζύ-μιζαν τ 6 άλεύρι και παρέσκευ-άζαν μικρά καρβέλια που τ 6 σκέπαζαν με ζεστή στάχτη να ψηθούν. Αργότερα έκάλυπταν τ 6 καρβέλια με κατάλληλα σκε-πάσματα, έπάνω στα όποια άνα-θαν φωτιά.

Στίς Αθήνες τού Τριτολέμου τ 6 ψωμί ήταν κοινή τροφή. Έ-τ 6 ψωμί ήταν κοινή για την παρα-σκευή τού ειδικής φόρμης. Μέσα στην κάθε μιά τών όποιων χω-ρούς ώρισμένη ποσότης ψωμιού, Μεγάλη

φουσκωμένο. Τ 6 έχρησιμοποίη-σε στό ζύμωμα και τ 6 ψωμί που ζύ-μιζε βγήκε εξαιρετικά εύγευστο. Από τότε κάθε φορά που ζύμω-σαν ψωμί οι άνθρωποι έφρόντι-ζαν να κρατούν λίγο ζυμάρι ως προζύμι, διατηρώντας μέσα σ' ένα δοχείο.

Οι Ρωμαίοι έδιδάθησαν την τέχνη της παρασκευής ψωμιού με προζύμι από τούς Φοίνικες τ 6 έ-τος 172 π.Χ. Οι Φοίνικες γιά να καθιστούν τ 6 ψωμί εύγευστό-τερο, έρριχναν στό προζύμι και άλλα. Οι αρχαίοι Έλληνες έρ-ριχναν και λάδι και μέλι, κι έ-τσι μετέβαλλαν τ 6 ψωμί σ' ένα είδος γλυκίσματος.

Ός ότου όμως διδαχθούν την τέχνη της ζυμώσεως από τούς Φοίνικες οι Ρωμαίοι έτρω-γαν έξοδ σιτάρι. Ύστερα, ό-ταν έξέπολιτίστησαν όπωσδή-ποτε, έβραζαν τ 6 σιτάρι μέσα σε χύτρες, όπως γίνεται σημε-ρα με τ 6 κόλλυβα, κι έτρωγαν τόν κυλό. Με την πάροδο τού χρό-νου έμαθαν να κοπανίζουν τ 6 σι-τάρι, και άφου έβραζαν την σκό-νη αυτή και την μετέβαλλαν σ' ένα είδος κυλού, την έρριχναν σε ειδικά μεταλλίνα δοχεία και την άψηναν να ψηθή. Έπέρασε πολύς καιρός έως ότου οι Ρω-μαίοι μάθουν να ζυμώνουν και να ψήνουν τ 6 ψωμί τους μέσα σε φούρνους. Τ 6 γεγονός αυτό συνέβη περί τ 6 400 π.Χ.

TANKS ΠΡΟ 4.000 ΕΤΩΝ

Πολεμικά μηχανήματα έχρησι-μοποιούντο από τούς Ρωμαίους και πρ 6ν από δύο χιλιάδες χρό-νια. Οι άνασκαφές, που έγιναν γίνεи πολλών έτών στην έλ-ληνο-ρωμαϊκή πόλι. Εμπορίον της Καταλάνιας, έφεραν στό φως μία άποθήκη πυρομαχικών της ρωμαϊκής έποχής καθώς και ένα όχημα που στίς άρχές έξε-λήφθη ως άρμα, γιά άποδεί-χθη άργότερα ότι ήταν ή κινητή βάση ένος καταπέλτου.

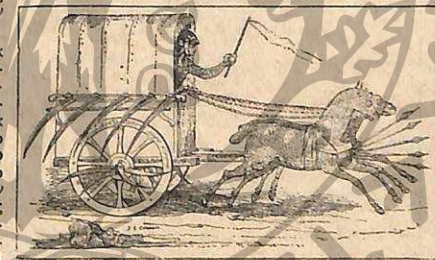
Οι «καταπέλται» και οι «βαλ-λίστρας» έχρησιμοποιούντο από τούς Ρωμαίους διά τήν εξαπό-λυσιν βελών και άλλων βλημά-των, ως πελώριοι λίθοι έξ άπο-στάσεως. Η πολιορκητική αυτή μηχανή — ή βαλλίστρα — συν-ίστατο από ένα εύλινο πλαίσιο, φερόμενο έπάνω στή βάση, στο άκρον τού όποιου ήγειροντο δύο εύλινα «όρθοστάτες», ένομένοι μεταξύ τους δι' όριζόντιου «διά-πηγος». Μεταξύ τού πλαισίου περιστρεφόταν ό άγκυρά που στήν άνωτερή άκρη τού ήταν σκαμμέ-νος γιά να τοποθετήται, μέσα στό σκάμμο, τ 6 σώμα που έ-πρόκειτο να έκσφενδονισθή. Η άλλη άκρη τού «άγκυρος» έμ-παινε μέσα σε σχοινία περιε-στραμμένα ούτως ώστε ό άγκυ-ρών να κρατείται πάντοτε σε κατακόρυφη θέσι.

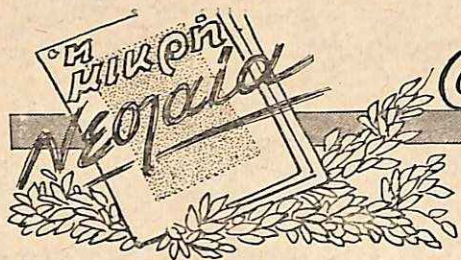
Γιά να τεθή σε λειτουργία ή βαλλίστρα ή έλευθερά άκρη τού άγκυρος τραβιόταν μηχανικά πρ 6ς τ 6 πίσω με σχοινί. Όταν ό άγκυρά γινόταν όριζόντιος, ά-φηνόταν άποτομα έλευθερος να περιστραφή και να καταλάβη και πάλιν την κατακόρυφη θέσι τού. Κατά τήν κίνησι αυτή τού «άγκυρος» τ 6 βλήμα στήν τοποθετημένο μέσα στην κοιλό-τητά τού, ριχνόταν πρ 6ς τ 6 έμ-πρ 6ς με όρμη άνάλογη πρ 6ς την έντασι τού άγκυρος.

Καταπέλται και βαλλίστραι έχρησίμευαν στό να ρίχνουν μα-κρά και βαρεία βέλη μήκους δύο μέτρων σε μεγάλες άποστά-σεις.

Τ 6 βέλη με τίς μεταλλινές αιχμές τούς έφθαναν να ζυγι-ζούν ως δέκα κιλά. αι δε άπο-στάσεις στίς όποιες έρριχνόταν έφθαναν τ 6 300 μέτρα.

Η τέχνη μάλιστα τού πολέμου στό κε-φάλαιο αυτό έμφα-νιζόταν πολύ προημέ-ρη. Μερικά από τ 6 βέλη αυτά ήταν από έ-ύλο, έμφοτισμένο μέσα σε βέλο, και από τήν τριβή έγείναν από τίς πολιορκητικές μηχανές, από τίς ό-ποιες έξέσφενδονίζον-ταν, άναμμένα. Η

Ο ΚΗΦΑΙΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

ΤΙ ΜΑΣ ΕΙΠΕ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

‘Ο Άρχηγός, πού λέτε, προχθές έκάλεσε τούς βαθμοφόρους μας και τούς είπε τόσα καλά για μās τούς Σκαπανείς! Τούς είπε να μās αγαπούν και να μās προσέχουν περισσό-τερο. Μά έξω απ’ αυτό έκame και μερικές παρατηρήσεις, πού να σās πω ντράπηκα για λογαριασμό μας. Είπε δηλαδή πώς είδε μερικούς από μās να είναι άκάθαροι! Είπε πάλι άλλους να κρέμουνται στα τράμ! Και άλλους να φορούν τη στολή έντελώς άκανόνιστα και λερωμένη. Ένας μάλιστα άντι για ζώνη έφορούσε ένα κομμάτι σχοινί! Αυτά είναι φοβερά πράγματα! Μά είναι σπουδαίο πράγμα να είναι κανείς καθαρός; Ή μητέρα ή καυμένη είναι πρόθυμη να μās βοηθήσει να είμαστε και καθαροί και κανονικά ντυμένοι. Κι’ έπειτα είναι ανάγκη να κρεμώμαστε στα τράμ; Άλλο πάλι αυτό!... Μά είπε και άλλα ο Άρχηγός πού θα σās τὰ πω μεθαύριο.

‘Ο μεγάλος Σκαπανέας

Ένας πατέρας μιά φορά είχε έναν γιό που ήταν τρομερά παρήκοος

‘Ο,τι κι’ αν του έλεγε, ό,τι κι’ αν του έκανε αυτός έκανε του κεφαλιού του χωρίς ν’ άκούη κανέναν και χωρίς να λαμβάνη ύπ’ όψι του καμμία συμβουλή

‘Ο δυστυχισμένος πατέρας δέν ήξερε πιά τί να κάνη, όταν ένα σοφό γεροντάκι ζήτησε να μιλή-ση με τό άνυπάκουο αυτό παιδί.

Και να τί του είπε:

«Κάποτε, καλό μου παιδάκι, σ’ ένα μεγάλο δάσος μιά οικογένεια περιστεριών απόκτησε κι’ ένα περιστεράκι πού δέν ήθελε ν’ άκούση τις συμβουλές των μεγάλων περιστεριών. Του λέγανε ότι την φωλιά του πρέπει να την χτίση σε καμμία τρύπα ή σε καμμία κουφόλα μέσα και κείνο άνέβηκε πάνω σε μιά ψηλή φούντα ενός δένδρου και εκεί έχτισε την φωλιά του κι’ έβαλε τ’ αυγά και την οικογένειά του.

Οί μεγάλοι δέν έπαυαν να τό συμβουλευούν και να του λένε ότι θα καταστραφή.

Τό άνόητο περιστέρι τίποτα, δέν άκουγε κανένα!

Κόληπα και παθήματα του Γιαννάκη Φασαρία

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον.
(Συνέχεια)

[‘Ο Γιαννάκης... με-ταξύ ούρανοῦ και γῆς— Πώς τον ξεκρέμασαν— Ένας σκύ-λος πού δέν τόν... χώνευε— ‘Ο Γιαν-νάκης στην άστυνομία]...

Κρεμάστηκε λοιπόν ο Γιαννάκης όπως είπαμε σε κακά χάλια από την κερασιά...

‘Η θέσι του, με τα πόδια ψηλά και τό κεφάλι κάτω, κανένας δέν μπο-ρεί να πῇ ότι ήταν ευχάριστη! Έ-μοιαζε ο δυστυχισμένος σαν να... κο-λυμπούσε στον άέρα!

Και τό χειρότερο, κάτω απ’ την κερασιά ήσαν κάτι μυτερά χαλίκια

‘Από τις φωτογραφίες που λαμβάνομεν

‘Ως πού μιά μέρα σηκώθηκε ένας δυνατός άέρας και γκρέμι-σε και κατάστρεψε τη φωλιά του περιστεριού μαζί με τὰ μι-κρά του περιστεράκια πού σκο-τώθηκαν βέβαια κι’ αυτά. Τό πε-ριστέρι ήταν άπαρηγόρητο, χτυ-πιώτανε και μετάνιωσε πού δέν άκουσε τις συμβουλές των μεγά-λων!

Ήταν όμως άργά πιά και τό

πού αλλοίμονό του αν έπεφτε πάνω τους!

Έκείνη δέ άκριβώς τη στιγμή περ-νούσε κάπου εκεί κοντά ο άγροφύλα-κας του χωριού ο κύρ Θόδωρος μαζί με τη μαγκούρα του και τόν πιστό του σκύλο τόν Άράπη.

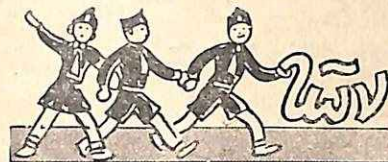
‘Ο άγροφύλακας είδε κάτι να μαυ-ρίζη πάνω στην κερασιά και σκέ-φθηκε: «Βρέ για στάσου, κάνουν οι κερασιές τέτο.α... φρούτα; Μπά σε καλό μου! Άς πάω να δώ».

Και βρήκε λοιπόν κρεμασμένο στην κερασιά τόν Γιαννάκη.

‘Ο Άράπης είχε άγριέψει πού αν έφτανε τό φίλο μας σίγουρα θα τόν... έτρωγε.

—‘Ω, ώ, είπε ο κύρ Θόδωρος είρω-νι:ά, είναι γλυκά τὰ κεράσια άγόρι μου;

‘Ο Γιαννάκης τά χρειάστηκε κι’ έ-βαλε τὰ κλάματα:

ΩΝ ΟΚΑΘΑΝΕΩΝ

Ο ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

‘Από τις φωτογραφίες που λαμβάνομεν

περιστέρι πέθανε απ’ τη λύπη του».

Αυτά είπε τό γεροντάκι στο παρήκοο παιδί. Έπειτα τό χάϊ-δεψε φιλικά και του πρόσθεσε:

—‘Αν θέλεις τώρα γίνε συ τό άνόητο περιστέρι της ιστορίας και μην άκούς τις συμβουλές των μεγάλων πού αυτοί πάντα κάτι ξέρουν για τη ζωή περισ-σότερο από σένα....

— Καλέ μου κύριε μη μέ... σκοτώ-σετε δέν έκλεβα!

— Χμ! και γιατί άνέβηκες λοιπόν έ-κει;

— Μά... για να περπατήσω κύριε, ψιθύρισε ο Γιαννά-κης.

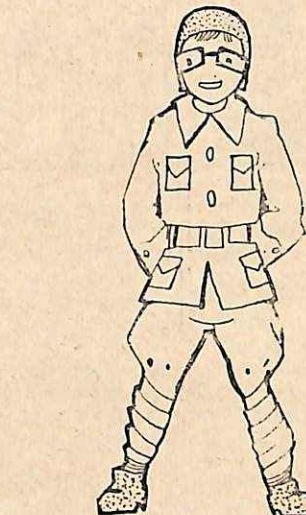
— Για να... περ-πατήσης στην κε-ρασιά επάνω; Κύ-ριε έλέησον!

Σαμιαμίθι είσαι παιδάκι μου; Άς είναι όμως κατέβα κάτω και λογα-ριαζόμαστε.

— Μά δέν μπορώ να κατεβώ! είπε μισοκακόμοιρα.

— Δέν μπορείς άγόρι μου; Να σε κατεβάσω εγώ.

Κι’ άφου καθησύχασε ο κύρ Θόδω-

Σαν μεγαλώσωμε όλες κι’ όλοι πολλές θα πιάσωμε δουλειές. Δέν θάχη πιά τρελλά παιγνίδια κι’ όλη τη μέρα σκανδαλιές.

‘Εγώ τό σκέφθηκα από τώρα κι’ αεροπόρος θα γινώ. Θάχω δικό μου αεροπλάνο και θα πετώ στον ούρανό.

‘Ολο τόν κόσμο θα γυρίσω για χρόνια θα ξενητευθώ Και παλληκάρι κάποια μέρα θα σās ξανάρθω ξακουστό

ΈΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

‘Ο Τώνης: Πίπη έκανε μπάνια φέτος;

‘Ο Πίπης: Ούτε ένα, γιατί ξέρεις αν δέν μάθω καλύμπι δέν βάζω τό πόδι μου στο νερό!

‘Ο Μπαμπάς: ‘Αν σοῦ δώσω ά-γόρι μου πέντε μήλα και σοῦ πω να τα μοιραστής με την Άννέτα, πό-σα θα της δώσης;

‘Ο μικρός: Δύο μπαμπά!

‘Ο μπαμπάς: Για πρόσεξε καλά.

‘Ο μικρός: Θα της δώσω δύο γιατί δέν είμαι....

κουτός!

‘Ο μικρός: Δώσε μου μπαμ-πά ακόμη μιά δραχμή να την δώσω στον γέρο.

‘Ο μπαμπάς: Μά του έδωσες πιό πριν μιά, για-τι θα του δώσης κι’ άλλη;

‘Ο μικρός: Γιατι πουλάει ...

κάστανα μπαμπά!

— Λοιπόν παληόπαιδο έχουμε και τέτοια ε; Δέν είσαι έν τάξει! Έτσι φεύγουν χωρίς ευχαριστώ;

— Μά κύριε... δέν έφευγα, τώκανα για να ξεμουδιάσω!

— Έτσι ε; Μπρός λοιπόν να σε πάω τώρα στον άστυνόμο πονηρέ μου για να σε... ξεμουδιάση στη φυλακή!

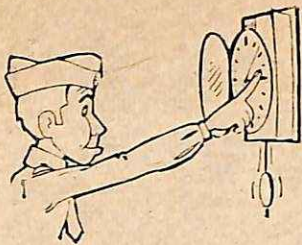
Και έτσι έμπρός ο Άράπης

στη μέση ο Γιαννά-κης μας

και πίσω ο άγροφύλακας ξεκίνησαν για την άστυνομία!

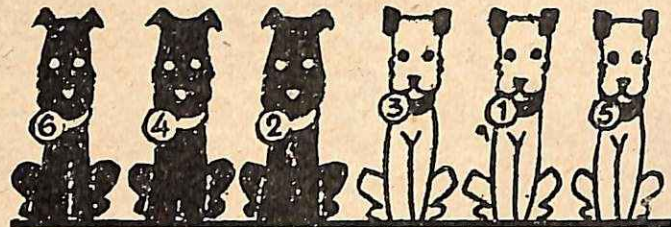
(‘Η συνέχεια στο προσεχές)

-ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ

ΟΙ ΕΞ ΣΟΦΟΙ ΣΚΥΛΟΙ

Ακροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν περιφέρειαν τῆς Β. Ἀμερικής.

1) Κράτος τῆς Ν. Ἀμερικής. 2) Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 3) Πρωτεύουσα γειτονικοῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα Κράτους. 4) Γνωστὴ εἰς ὅλους ἔρημος. 5) Κράτος τῆς Ἀσίας. 6) Χώρα τῆς Β. Ἀφρικής.

Κ. Γ. ΚΟΚΟΡΑΚΗΣ

Κρυπτογραφικὸν

1234567875 = Πνευματικὴ ἄσκησις.
847345 = Ζῶν.
1234561571 = Γυμναστικὴ ἄσκησις.
34564 = Φαγητόν.
7564371 = Ἐπιστήμη.
512245 = Περιέχει ἀλεύρι.
647845 = Κτίζεται.
457375 = Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
57645 = Δημητριακὸς καρπός.

Τὰ ἀρχικά τῶν λέξεων, κατὰ σειρὰν τοποθετούμενα ἀποτελοῦν ἐπίθετον τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸν ἄνθρωπον πού δὲν ἀναγνωρίζει τὰ καλὰ πού τοῦ ἔκαμαν οἱ ἄλλοι.

Β. ΠΑΥΛΟΥ

Πραγματικά...

—Στὴν σημερινὴ ἐποχὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι δύσπιστοι;

—Ἐξαρτᾶται. Ἄν π. χ. τῆς σ' ἔναν ὅτι στὸ στερέωμα ὑπάρχουν 270.678.934, 941 ἄστρα, θὰ σὲ πιστέψῃ. Ἄν ὅμως ὁ ἴδιος αὐτὸς διαβάσῃ μίαν ἐπιγραφή: «Προσοχή! Χρώματα!», θὰ βάλῃ τὸ δάκτυλό του στὸ χρωματισμένο μέρος γιὰ νὰ πεισθῇ.

Τοὺς βλέπετε στὴ σειρά: εἶναι τρεῖς μαῦροι καὶ τρεῖς ἄσπροι σκύλοι, μὲ τοὺς ἀριθμούς τους (6, 4, 2, 3, 1, 5). Ἀκριβῶς ἔξῃ τέτοιοι σκύλοι ἔκαμαν κάποτε σ' ἓνα ἵπποδρόμιο κάποιο ὠραιότατο, ὅσο καὶ καλλιτεχνικὸ παιχνίδι, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον πήραν τὴν ὀνομασίαν τῶν «σοφῶν».

Ἡ ἐπίδειξις τῶν σοφῶν σκύλων συνίστατο εἰς τὸ ἑξῆς: Ἐπρεπε νὰ σχηματίσουν μίαν νέαν γραμμὴν, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ὑπῆρχε ἓνας ἄσπρος σκύλος, ἔπειτα ἓνας μαῦρος, ἓνας ἄσπρος, ἓνας μαῦρος κλπ. Θὰ ἀρχίζε δηλαδὴ ἡ γραμμὴ ἀπὸ ἓνα ἄσπρο σκύλο καὶ θὰ τελειῶνε σ' ἓνα μαῦρο.

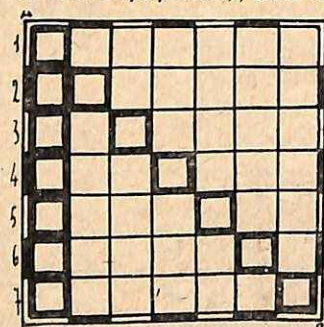
Καὶ δὲν ἦταν μόνο αὐτό: Οἱ σκύλοι στὴ νέαν γραμμὴν θὰ ἐποπθετοῦντο μὲ τὴν σειράν τῶν ἀριθμῶν τους: 1, 2, 3, 4, 5, 6.

Καὶ τὸ κατόρθωμα—γιὰ τοὺς σκύλους ἐννοεῖται—αὐτό, ἐγένετο μὲ τρεῖς μόνο κινήσεις. Δηλαδὴ μετεκινῶντο οἱ τρεῖς σκύλοι καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ἔμεναν ἀκίνητοι.

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὸν τρόπο τῆς μετακινήσεως—ποιοὶ σκύλοι μετακινήθησαν καὶ πῶς;—ὥστε τὰ ζῶα νὰ μποῦν στὴ γραμμὴ μὲ τὴν ἀριθμητικὴν τους σειρά;

ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ

Εἰς τὰ τετραγωνίδια τοῦ σχήματος νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα γράμματα (ἓνα γράμμα σὲ κάθε τετραγωνίδιον), ὥστε νὰ

ἀναγινώσκονται ἐννέα λέξεις μὲ τὰς κάτωθι σημασίας.

Καθέτως, Α—Γ: Τὰ εὐτυχεῖ (ἐπίθετον συναντώμενον πολλάκις ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ).

Διαγώνως, Α—Β: Ἡ πατρις τοῦ θαλῆ (ἀρχαία πόλις).

Ὁριζοντίως:
1. Μὴν τοῦ ἔτους.
2. Ἀρχαῖος μυθολόγος.
3. Πόλις τῆς νοτίου Ἑλλάδος.
4. Ὅχι κατάφασις.
5. Εἶναι κάθε ὕδρον.
6. Ὄνομα περιφημοῦ Ῥωμαίου αὐτοκράτορος.
7. Τὸ ἀντίθετον τοῦ σοδαρός.

Μαγικὴ εἰκὼν

—Καλὲ Χαράλαμπε, τί νος εἶναι αὐτὸς πάλιν;
—Ποιὸς καλὲ;
—Μά... αὐτὸς πού σοῦ εἶπα.

Οἱ φυλάργυροι

Ἦσαν καὶ οἱ δύο φιλάργυροι. Καί, ὅπως γίνεται συνήθως, ἤρνοῦντο ὅτι εἶχαν τὸ ἐλάττωμα αὐτό. Ὁ καθένας ὅμως γιὰ τὸν ἑαυτό του... Γιατὶ μὲ κακία ἓνας κατηγοροῦσε τὸν ἄλλον ὡς τρομερὰ φιλάργυρο, ἰσχυρίζομενος ὅτι ὁ ἴδιος ἦταν ἀπλῶς «οἰκονόμος».

Κάποτε οἱ δύο φιλάργυροι εὐρέθησαν στὴν ἴδια παρέα. Κι' ἀπὸ λόγος ἀεὶ ὁ ἓνας δὲν ἀργεῖσε ὁ ἄλλος νὰ ἐκτοξεύσῃ κατὰ τοῦ ἄλλου τὴν κατηγορίαν τῆς φιλαργυρίας.

—Ἐγὼ φιλάργυρος; Κάθε ἄλλο, εὐὸ εἶσαι.

Ἀπ' τίς κουβέντες, ἔφθασαν στοὺς διαπληκτισμούς κι' ἔπειτα ἔπεσε ξύλο κι' ἀποφάσισαν νὰ μονομαχήσουν.

Ὅταν τὸ ἄλλο πρωὶ βρέθηκαν στὸ σταθμὸν γιὰ νὰ μεταβῶν στὸν τόπο τῆς μονομαχίας, ὁ ἓνας πῆρε εἰσιτήριο μετ' ἐπιστροφῆς (γιὰ οἰκονομία) καὶ ὁ ἄλλος σκέτο μεταβάσεως.

Ποιὸς ἦταν περισσότερο φιλάργυρος; Καὶ γιὰτί;

Καὶ λίγη

«ΕΜΠΡΟΣΙ»

Μία φορὰ, ἓνας γιατρός, καθάλα σ' ἄλογό του, πήγαινε σ' ἓνα γειτονικὸ χωριὸ γιὰ νὰ ἰδῇ κάποιον ἀρρώστο.

Στὸ δρόμο εἶδε μίαν σκυιά μὲ ὠραία μελιστάλαχτα αὐκα. Καθὼς τρελλαινόταν γιὰ τὰ αὐκα, ἀνέθηκε στὴ σέλα τοῦ ἀλόγου του καὶ ὀρθὸς ἀρχισε νὰ κοῦθαι καὶ νὰ τρῶν λαίμαργα.

Ἐσφινά, ἐκεῖ πού ἔτρωγε, τοῦ ἦλθε μίαν ζωρὴ σκέψις, πού τὴν διετύπωσε δυνατὰ, μὲ λόγια, στὸν ἑαυτό του: —Τὶ ἀστεῖο θάταν, εἶπε, νὰ φωνάξῃ κανεὶς τοῦ ἀλόγου μου, καθὼς εἰμαι τώρα ἐμπρός!

Τὸ ἄλογο ὅμως συνηθισμένο νὰ φεύγῃ ὅταν ἀκούγῃ «ἐμπρός», τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἔρριξε κάτω τὸν γιατρό...

ΑΣΤΑ, ΑΚΟΥΣ;

«Ἐνα χωριατόπουλο, πού βλέπει πρώτη φορὰ ἀστακούς, ρωτᾷ τὸν ψαρά:

—Τὶ ψάρια εἶναι τοῦτα;
—Δὲν εἶναι ψάρια, ἀστακοί! τοῦ φωνάζει ὁ ψαράς.

—Ἄστα κεῖ; Μὰ δὲν τάπιασα, λέει τὸ χωριατόπουλο φοβισμένο. Πῶς τὰ λένε ρώτησα.

—Ἀστακοὺς!
—Τ' ἀκούω, τ' ἀκούω!...
Κι' ὁ μικρὸς φεύγει τρεχάλα.

1. Ὑποπτος πονόδοντας...

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

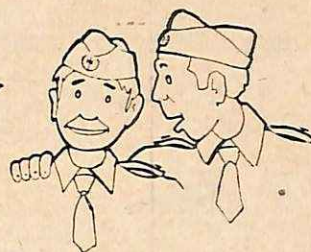
Ὁ Δάσκαλος. — Ἀπ' τὸ γράψιμο μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου... Ὁ Νίκος. — Κι' ὅποιος δὲν ἔχει γράμματα νὰ γράφῃ, δὲν ἔχει χαρακτήρα;

ΜΠΑΓΙΑΤΙΚΑ

Ἡ μαμά. — Μαρίκα φώναξε τὸ μανάβη πού περνᾷ νὰ πάρουμε σταφύλια.

Μαρίκα. — Μὰ θὰ εἶναι μπαγιατικά! Δὲν ἀκούς πού τὰ λέει «σασβαντάν»; Καὶ σήμερα εἶναι Πέμπτη!

Εὐχάριστα ἡ ὥρα

ΕΥΚΟΛΟ ΣΚΙΤΣΑΡΙΣΜΑ

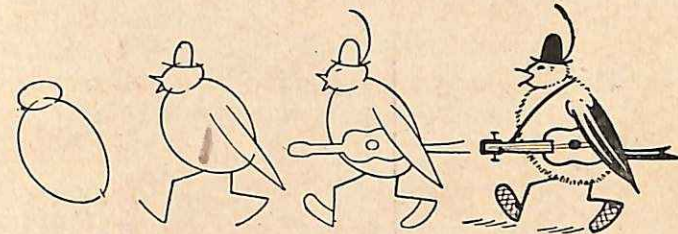
Τὸ ἑκατομύριον

Ὁ κ. Εὐριπίδης εἶχε κερδίσει τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου: 1.000.000 δραχμῆς. Ἡ χαρὰ τοῦ ἦταν μεγάλη, ἀλλὰ δὲν εἶπε σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς φίλους του τίποτα, γιὰτὶ σκέφθηκε ὅτι ὁ καθένας θὰ τοῦ ζητοῦσε κάτι. Καὶ ἂν τοὺς ἔδινε αὐτὰ πού ζητοῦσαν θὰ ἔχανε τὸ ἑκατομύριον.

Ἄν πάλι ἤρνετο, θὰ ἔχανε τοὺς φίλους του...

Ὁ κ. Εὐριπίδης, ἐσκέπτετο: Νὰ ἤξερα ὅτι δὲν θὰ μοῦ ζητοῦσαν οἱ φίλοι μου τίποτα, θὰ τοὺς ἔλεγα τὸ μυστικό. Ἀλλὰ ἂν τοὺς τὸ πῶ καὶ ἔχουν ἀπαιτήσεις; Πῶς νὰ γίνῃ, ὥστε ἄφοῦ τοὺς πῶ ὅτι κέρδισα, νὰ μπορῶ ὕστερα νὰ ξεφύγω, ἂν εἶναι ἀνάγκη;

Ὑστερα ἀπὸ σκέψις θρῆκε τὸν τρόπο. Καὶ μίαν μέρα τοῦ Ἀπριλίου ἀνήγγειλεν εἰς ὅλους τὴν τύχη του. Τὶ σκέψις εἶχε κάνει, παίρνοντας τὴν ἀπόφασιν;

Τὰ τέσσερα σχέδια δείχνουν τὴ διαδοχικὴ ἐργασία πού κάνει ὁ καλλιτέχνης, γιὰ νὰ παρουσιάσῃ τὸ τελικὸ χαριτωμένο σκίτσο: τὸ πουλὶ μὲ τὸ καπέλλο, τὴν κιθάρα καὶ τὰ παπούτσια.

Ἄν θελήσῃ κανεὶς νὰ φτιάξῃ τὸ σκίτσο, ἔχοντας ὑπ' ὄφιν τοῦ τοῦ τελευταῖο σχέδιο, θὰ δυσκολευθῇ ἄρκετά, καί, τὸ κυριώτερο, ἡ ἐπιτυχία τοῦ δὲν θὰ εἶναι σημαντικὴ. Ἀντιθέτως, ἂν ἀκολουθήσῃ τὰ σχέδια μὲ τὴν σειράν τους, θὰ πλησιάσῃ περισσότερο στὴν ἀπόλυτο ἐπιτυχία τῆς τελικῆς εἰκόνας.

Καί, ὅπως εἶναι εὐκόλο νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς, δὲν χρειάζεται μεγάλη δεξιότητα, γιὰ νὰ κατασκευασθῇ τὸ πρῶτο σχέδιο. Εἶναι δύο ὠοειδῆ σχήματα, ἓνα μικρό—τὸ κεφάλι—καὶ ἓνα μεγάλο—τὸ σῶμα. Ἐπειτα, μὲ λίγη προσοχὴ καὶ ἀκριβεία, γίνεται τὸ ράμφος, τὸ καπέλλο ἢ φτεροῦγα καὶ τὰ πόδια. Ἡ ἐργασία συνεχίζεται μὲ τὴ συμπλήρωσιν τῶν νέων στοιχείων τῆς τρίτης εἰκόνας. Τελικῶς δὲν μένει παρὰ νὰ μαυρίσετε τὴν εἰκόνα σας, ἔχοντας γιὰ ὑπόδειγμα τὸ τελευταῖο σχέδιο. Ἐννοεῖται ὅτι μπορεῖτε νὰ στολίσετε τὸ πουλὶ καὶ μὲ χρώματα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως:
1) Μέγας λιμὴν τῆς Μεσογείου, 2) Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, 3) Ἱστορικὴ Μοῦνη, 4) Ε. Μ.—Αἰσθησις, 5) Ἀριθμητικόν—

ΤΟ ΣΠΙΤΙ...

Στὸ σπίτι τοῦ Κωστάκη ἔπλυναν τὰ κουρτινάκια καὶ κόντηναν. Κι' ὁ Κωστάκης ἐκπληκτός: —Μπα! αὐτὰ πέροι ἔρχονταν ἴσα-ἴσα. Ψῆλωσε λοιπὸν τὸ σπίτι;

ΨΕΜΑΤΑ

Λυλικά. — Ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου μίαν ὠραία θάλασσα. Τότες. — Ψεύτρα κι' ἐγὼ πού κοιμώμουν, δίπλα σου πῶς δὲν τὴν εἶδα;

ΤΑ ΤΡΙΓΩΝΑ...

Στὸ μάθημα τῆς Γεωμετρίας: —Πότε δύο τρίγωνα εἶναι ἴσα; —Ὅταν τὰ ἐπιτύχῃ ὁ ζαχαροπλάστης!

ΑΠΟΡΙΑ

Ἀπορία τοῦ Τοτό: —Ἀρῶ ἢ Γῆ λένε πῶς εἶναι ἄστρο, πῶς δὲν τὴν βλέπουμε τὴ νύκτα στὸν οὐρανὸ;

Ο ΑΡΑΠΗΣ

Ὁ μικρὸς Τάκης βλέπει κοντὰ στὴ Νίτσα ἓναν Ἀραπὴ καὶ τῆς φωνάζει: —Τὸ νοῦ σου Νίτσα μὴ σὲ μουτζουρώσῃ!

Εὐθυμία...

2. Πέρασε πολὺ εὐκόλα...

ΑΔΙΚΑ!

Ἡ μαμά μετρά τὰ κουλουράκια πού κάνει. Κι' ὁ Τοτός πού τὴν παραστέκει: —Ἀδικὰ τὰ μετράς μαμά, γιὰτὶ δὲν θὰ βγοῦν σωστά.

—Μὰ θὰ σοῦ φάω ἐγὼ πέντ' ἐξ...

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ!

—Τρέξτε, πιάστε τον!
—Γιατί; Τὶ ἔκανε;
—Λέει πῶς πᾶει νὰ σκοτώσῃ... τὴν ὥρα του.

Τρίγωνον

Πρώτη σειρά: Σπάνιον ὄρυκτόν. Δευτέρα σειρά: Χωράφι. Τρίτη Σειρά: Δένδρον. Τετάρτη σειρά: Δηλητήριο. Πέμπτη σειρά: Ἀντανυμία. Ἑκτη σειρά: Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Δ. Α. ΘΑΝΟΣ

Πυραμῖς

+ Ὁριζοντίως: *+* Φωνῆν, Θεά τῆς *+* νεότητος, Λίμνη *+* τῆς Ἀσίας, ἐκεῖ *+* ἐπολέμησε ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, Πορθμὸς τῆς Μεσογείου.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Φημίζεται γιὰ τὰ πούρα τῆς. Α. Ι. ΔΕΡΒΕΝΤΖΑΣ

Ρόμβος

* Ὁριζοντίως: 1η σειρά: Σύμφωνον, 2α, ὀλακῆ, 3η, Μυστήριον, 4η, Ζῶν μεγάλης ἀντοχῆς, 5η, Πόλις τῆς Θεσσαλίας, 6η, Ἀντανυμία, 7η, Σύμφωνον. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

ΣΤ. ΣΤ. Γ. Κ.

ΤΟΥ ΕΔΕΙΧΝΕ...

Ἡ μητέρα: Γιατί κλαίει τὸ μαρό Ντιντῆ; Ὁ Ντιντῆς: Δὲν ξέρω... Ἰσως νὰ κλαίῃ ἐπειδὴ τοῦ δείχνω πῶς νὰ τρῶ τὸ γλυκὸ του!

ΑΠΟΡΙΑ

Ἡ μητέρα βρισκόταν σὲ ἀιγανία. Τὴν προηγουμένη μέρα εἶχε ἀγοράσει δύο ὀκάδες κρέας τὸ ὁποῖον ὅμως τὸ πρῶτ' εἶχε ἐξαφανισθῇ. Ὁ πατέρας, βοηθῶν τὴν στὴς ἐρευνῆς τῆς, παρατήρησε γιὰ μίαν στιγμὴ τὸ ἐνοχὸν βλέμμα τῆς γάτας, καὶ δείχνοντάς της τὸ ζῶο, εἶπε:

—Νάτο τὸ κρέας σου! —Εἶναι δυνατόν; ἔκαμε ἐκείνη. Μπορεῖ ἡ γάτα μᾶς νὰ φάῃ τόσο πολὺ κρέας; —Καλὰ ἂς τὴ ζυγίσουμε γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε. Τὴν ἐζύγισαν καὶ ἡ ζυγαριὰ εἰδείξε ὅτι ἡ γάτα ἐζύγιζε δύο ὀκάδες. —Ὁραῖα, παραδέχθηκε ὁ μικρὸς Κωστάκης πού βρέθηκε ἐκεῖ. Τὸ κρέας εἶναι σωστό. Πού εἶναι ὅμως ἡ γάτα;

Αἱ λύσεις τοῦ προηγουμένου φύλλου στὸ ἐπόμενο.

Κ. ΓΚΟΥΜΑΚΟΣ

Κοσμάς Μπούφος του Αθανασίου

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ
ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Επειτα από το γνωστό έπεισόδιο με τη ζάχαρι και το αλάτι, ο Κοσμάς δεν χρησιμοποιήθηκε άλλη φορά για πωλητής στο μπακάλικο του θείου του. Φυσικά, αυτό του κακοφάνηκε και έκανε τις κατάλληλες διαμαρτυρίες, αλλά, δυστυχώς, χωρίς αποτέλεσμα. Ο θείος Πίπης δεν έννοοσε να πάρη κουβέντα.

— Τίποτα!, έλεγε και ξανάλεγε. Δεν μπορεί να γίνη τίποτα!

— Μά δεν θά το ξανακάνω, θείε μου!

— Ποιό πράμα;
— Δεν θά ξαναπουλήσω αλάτι για ζάχαρι!

— Θά πουλήσης, όμως, καναβούρι για φακή ή κάτι παρόμοιο.

— Αυτό ίσως....

— Τά βλέπεις; "Ε, όχι, λοιπόν! Δεν θά ξαναπουλήσης στο μπακάλικο!

Τί να κάνη έπειτα από την φοβερή αυτή απόφασι του θείου του ο δυσπερίγραπτος Κοσμάς Μπούφος του Αθανασίου; Αναγκάσθηκε να άκολουθήση τη σκληρή του μοίρα, να μην ξαναπουλήση δηλαδή, άλλη φορά στο μπακάλικο «Η ωραία Θεσσαλία» του άξιότιμου θείου του Σπυρίδωνος Μπούφου του Κοσμά.

Πέρασαν μερικές ημέρες άπολύτου ήρεμιας για την οικογένεια του Σπυρίδωνος Μπούφου. Ο Κοσμάς δεν άνακατευόταν σε τίποτα και όλες οι δουλειές πήγαιναν ρολόι. Ούτε ζημιές, ούτε λάθη, ούτε φασαρίες. Ο θείος Πίπης άντελήφθη πρώτος την ευχάριστη αυτή μεταβολή και έσπευσε να την γνωστοποίηση και στην γυναίκα του:

— Είδες, γυναίκα; της είπε. Είναι μέρες τώρα που ησύχασε ο προκομμένος γιός του άδερφου μου.

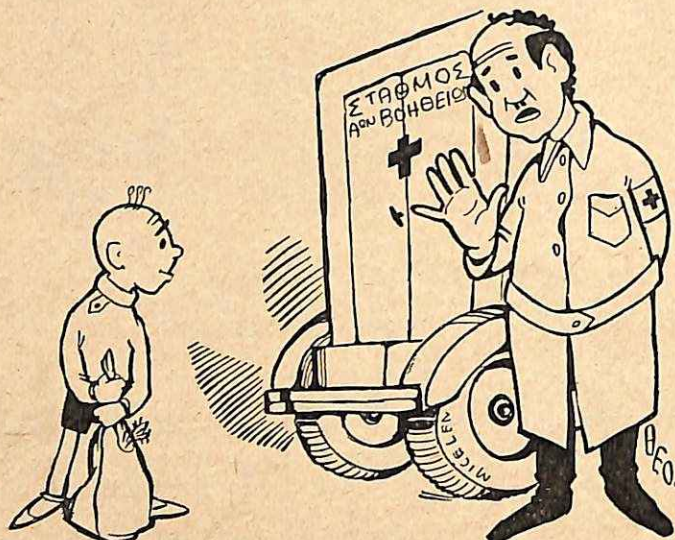
— Ναι, το είδα, έκανε ή θεία. Δόξα σοι ο Θεός!... Καιρός ήταν πιά.

— Βρήκαμε την ήσυχία μας!

— Το βλέπω.

— Λείψανε οι καυγάδες και τά ξεφωνητά!

— Ναι... Ναι...

«Ενας άνθρωπος με άσπρη μπλούζα τον έμπόδισε.

— Αυτό, όμως, κατέληξε ο θείος Πίπης, δεν φαίνεται πως θά μάς βγῇ σε καλό ως το τέλος. Καμμιά φορά ύστερα από τη μεγάλη γαλήνη έρχεται φοβερή τρικυμία. Το ίδιο μπορεί να γίνη και τώρα....

— Θεός φυλάξει!, έκανε τρομαγμένη ή καυμένη ή θεία του Κοσμά και σταυροκοπήθηκε.

— Άκου πού σου λέω έγώ, έσυνέχισε ο θείος Πίπης κουνώντας χαρακτηριστικά το κεφάλι του, ο διάβολος αυτός κάτι θά μάς σκαρώση πάλι. Δεν έχει κουκουτσι μυαλό με' στο κεφάλι του, γυναίκα, μά κουκούτσι. Ούτε για δείγμα!....

— Ε! όχι, τον διέκοψε ή θεία Δημητρία, δεν είναι άπως τά λές. Παιδι είναι, φυσικό να κάνη τις διαολιές του. Όταν μεγαλώση όμως θά δῆς ότι θά γίνη καλός άνθρωπος. Να δῆς Πίπη μου, ά! είμαι βέβαιη γιαυτό ότι θά σου μοιάση κιόλας!....

— Είθε, είπε ο θείος Πίπης και κορδώθηκε ευχαριστημένος από το κοπλιμένο της γυναίκας του.

Δεν μπορούσε να του το χαλάση το χατήρι ο θείος του. Άλλωστε αυτό πού γύρευε ο Κοσμάς δεν ήταν επικίνδυνο άπως το πούλημα στο μαγαζί. Ηθελε, ά-

πλώς, να πηγαίνη κι αυτός να ψωνίση από την Άγορά.

— Όπως πηγαίνει κι' ο ξάδερφός μου ο Γιώργος, είπε στο θείο του.

— Κι' άμα χάσης τά πράματα;

— Δεν θά τά χάσω!

— Θά σε δείρω, όμως, άν τύχη και γίνη τίποτα τέτοιο!

— Να με δείρης!

— Ωραία....

Έπῃγε, λοιπόν, στην Άγορά ο Κοσμάς. Έψώνισε διάφορα χορταρικά, τά έτοποθέτησε σ' ένα σακκουλι και ξεκίνησε να γυρίση στο σπίτι. Τά πράματα, όμως, ήταν λιγάκι βαρεία κι' ο νεαρός Μπούφος κουράστηκε πριν άκόμα φτάση στα μισά του δρόμου του σπιτιού.

Κάθησε να ξεκουραστή σ' ένα πεζούλι και ξαφνικά άφησε μι ά δυνατή φωνή χαράς. Όχι! Ο καλός Θεούλης δεν τον άφηνε έτσι. Στην κατάλληλη στιγμή του έστειλε, ό,τι χρειαζόταν! Πραγματικά, εκεί άπέναντι στον Κοσμά ήταν σταματημένο ένα αυτοκίνητο με μι ά επιγραφή την όποια ο φίλος μας με πολλή δυσκολία κατάφερε να διαβάση:

«Σταθμός Πρώτων Βοηθειών».

Τί άλλο μπορούσε να ζη-

τήση εκείνη τη στιγμή ο Κοσμάς; Τίποτα, άσφαλώς. Σηκώθηκε, λοιπόν, μι ά και δυό, πλησίασε το αυτοκίνητο κι' έκανε ν' άνοίξη την πόρτα. Ένας άνθρωπος με άσπρη μπλούζα τον έμπόδισε.

— Τι θέλεις έδω, παιδί μου; τον ρώτησε.

— Να βάλω αυτά μέσα, είπε ο Κοσμάς δείχνοντας τά χορταρικά πού είχε στο σακκουλι του. Είναι βαρεία για να τά πάω σπίτι μου και δεν έχω κανέναν άλλον να με βοηθήση!

Ο άνθρωπος με την άσπρη μπλούζα προσπάθησε να εξηγήση στον παράξενο αυτόν πιτσιρίκο ότι ο «Σταθμός Πρώτων Βοηθειών» και τά αυτοκίνητά του έχουν γίνει για να περιποιούνται τούς άρρώστους και όχι για να βοηθάνε στο κουβάλημα.

Ο Κοσμάς δεν κατάλαβε τίποτα άπ' όλα αυτά! Και σχημάτισε μόνο την έντύπωσι ότι δεν ήταν σωστό να υπάρχουν αυτοκίνητα πού να γράφουν έπάνω «Σταθμός Πρώτων Βοηθειών» και να μη βοηθάνε κανέναν, όπως αυτόν παραδείγματος χάριν...

Ο νεαρός Μπούφος κουράσθηκε.

ΣΟΦΗ ΣΚΕΨΙΣ

Ο ένας περιηγητής στον άλλον, στη μέση της Σαχάρας:

— Και ύστερα, αγαπητέ μου, υπάρχουν άνθρωποι πού ζητάνε μι ά θείσι υπό τόν... ήλιον!

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΕΔΕΣΣΑ.— Παρουσία των άρχων της πόλεως και άπείρου πλήθους έτελέσθησαν με έξαιρετικήν έπιτυχίαν και άκραν πειθαρχίαν έν τῷ Δημοτικῷ γηπέδῳ της Έδέσσης το άπόγευμα της Κυριακής οι προκηρυθέντες άθλητικοί άγῶνες μεταξύ των άθλητικών Όμάδων των Περιφερ. Διοικήσεων Πέλλης, Φλωρίνης, Κιλκίς και Χαλκιδικής.

Το γήπεδον είχε πλημμυρήσει κυριολεκτικῶς από το Έδεσσαϊκόν κοινόν. Όλοι αί άρχαι και ή Έλλανόδικος Έπιτροπή κατέλαβον τάς όρισθείσας θέσεις των, και ήρξισεν ή έκτέλεσις του προγράμματος.

Οι άγῶνες ήρχισαν με παρέλασιν των ομάδων πρό των έπισήμων υπό τά παρατεταμένα χειροκροτήματα και τάς ζωηράς έκδηλώσεις των θεατῶν ύπέρ της Έθνικής Κυθερήσεως και της Ε.Ο.Ν.

Μετά την παρέλασιν άνεγνώσθη ή ήμερησία διαταγή του κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε.Ο.Ν. Πέλλης, έπικολούθησεν ό δρκος των άθλητῶν και έψαλη ό Ύμνος της Νεολαίας.

Την έναρξιν των άγῶνων έκήρυξεν ό Δήμαρχος Έδέσσης κ. Κ. Σιθένας ό όποιος δι' έμπνευσμένης και λιαν φωτισμένης όμιλίας του έκῆρε την μεγάλην σημασίαν και άξίαν πού έχει ό άθλητισμός και γενικώτερον ή σωματική άγωνή διά την ήθικοπνευματικήν άνάπτυξιν των νέων και την καθ' όλου δημιουργίαν του Γ' Έλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Τά τεχνικά άποτελέσματα των άγῶνων, οι όποιοι διεξήχθησαν έν πλήρει τάξει, πειθαρχία και άθλητικῷ πνεύματι έχουσιν ως έκῆς:

ΤΑ ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΑΡΡΕΝΩΝ

- 1) Δρόμος 100 μέτρων: Καραγιαννόπουλος (Φλωρίνης) 11' 9" 10, Φιλιππίδης (Πέλλης), Θεοδοσιου (Φλωρίνης).
- 2) Δρόμος 400 μέτρων: Σταφυλίδης (Φλωρίνης) 1' 10" 45, Πανατζής (Πέλλης), Γκούτας (Πέλλης).
- 3) Δρόμος 800 μέτρων: Σαπουτζής (Φλωρίνης) 2' 43" 45, Άποστολίδης (Πέλλης), Βέλλης (Φλωρίνης).
- 4) Δρόμος 3.000 μέτρων: Άποστολίδης (Πέλλης) 9' 28" 46, Σαουλίδης (Φλωρίνης) Τσοπαρίδης (Κιλκίς).
- 5) Σφαίροβολα: Στεφανίδης (Χαλκιδικής) 9.60 μ., Σαντάς (Χαλκιδικής), Δημητριάδης (Φλωρίνης).
- 6) Δισκοβολία: Σκίτης (Πέλλης) 34.10 μ.,

Σαντάς (Χαλκιδικής), Δημητριάδης (Φλωρίνης).

7) Άκοντισμός: Τζιώσης (Φλωρίνης) 41.03 μ., Λιώσης (Φλωρίνης), Παναγιώτου (Πέλλης).

8) Άλμα άπλουν εις μήκος: Θεοδοσιου (Φλωρίνης) 6.06 μ., Πανατζής (Πέλλης), Λιώσης (Φλωρίνης).

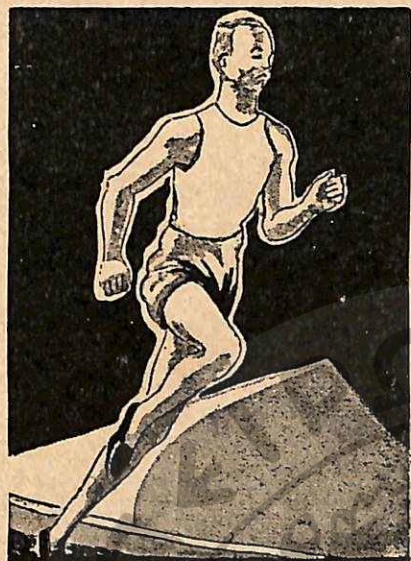
9) Άλμα εις ύψος: Σταφυλίδης (Φλωρίνης) 1.56 μ., Δημητράκοπουλος (Πέλλης), Φιλιππίδης (Πέλλης).

10) Σκυταλοδρομία 4 Χ 215: Όμάς Φλωρίνης 2' 26" 45, Πέλλης, Χαλκιδικής.

ΘΗΛΕΩΝ

1) Δρόμος 60 μέτρων: Λαζαρίδου (Κιλκίς) 9", Γεωργίου (Πέλλης), Άλεξίου (Φλωρίνης).

2) Άλμα εις μήκος: Γεωργίου (Πέλλης)

4.29 μ., Ιωαννίδου (Φλωρίνης), Μουδικού (Χαλκιδικής).

3) Άλμα εις ύψος: Στάιου (Πέλλης) 1.17 μ., Γεωργίου (Πέλλης), Λαζαρίδου (Κιλκίς).

ΓΕΝΙΚΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

1) Φλώρινα 94 βαθμούς, 2) Πέλλα 86, 3) Χαλκιδική 59, Κιλκίς 22.

Το τέλος των άγῶνων έπεσφραγίσθη με άνάκρουσιν του Έθνικοῦ Ύμνου και του Ύμνου της Νεολαίας.

ΜΥΤΙΑΗΝΗ.— Την προπαραελθούσαν Δευτέραν έτελέσθησαν ένταῦθα εις τάς κολυμβητικές εγκαταστάσεις της Ε. Ο. Ν. Λέσθου οι κολυμβητικοί άγῶνες του Β' Ημερησίου Κολυμβητικοῦ Διαγωνισμοῦ μεταξύ των κολυμβητῶν της Περιφερειακής Διοικήσεως Λέσθου, της Χίου μη δηλώσας συμμετοχήν, λόγω της άναμονής τελέσεως του άναβληθέντος άθλητικοῦ διαγωνισμοῦ έν Χίῳ.

Τούς άγῶνας παρηκολούθησαν πλήθος κόσμου και φιλάθλων, όστινες έχαιροκρότησαν την ευγενή και έντατικήν προσπάθειαν των κολυμ-

θητῶν της Ε. Ο. Ν. πρός κατάληψιν των πρώτων θέσεων.

Αι έπιτευχθείσαι έπιδόσεις είναι άρισται, δεδομένου ότι άπαντες οι συμμετασχόντες είναι δημιουργήματα προσπαθείας δύο μόνον μηνῶν. Τά άποτελέσματα έχουν ως έκῆς:

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

100 μ. έλευθέρα: 1) Κωνστ. Μαμυγγέλης 1' 18" 4) 10, 2) Βασίλ. Ταμδάκης 1' 20" 8) 10, 3) Ιωάννης Έμμανουήλ 1' 22".

1000 μ. έλευθέρα: 1) Κωνστ. Μαμυγγέλης 18' 17" 3) 10, 2) Ιωάν. Έμμανουήλ 18' 14" 4) 10, 3) Θεόδ. Παπάζογλου 18' 35" 2) 10.

400 μ. έλευθέρα: 1) Κωνστ. Μαμυγγέλης 6' 10" 4) 10, 2) Θεόδ. Παπάζογλου 6' 19" 2) 10, 3) Άπόστ. Τριανταφυλλίδης 6' 23" 7) 10.

100 μ. ύπτια: 1) Βασίλ. Ταμδάκης 1' 36" 4) 10, 2) Στέλιος Τσελέπης 1' 37", 3) Τέρπ. Παπαδόπουλος 1' 44" 3) 10.

Β' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

1) Θεόδ. Παπάζογλου 1' 16", 2) Μιχαήλ Κυριάκος 1' 17" 2) 10, 3) Κωνστ. Χωριατέλης 1' 19" 8) 10.

200 μ. έλευθέρα: Παπάζογλου 2' 59" 3) 10, 2) Μιχ. Κυριάκος 3' 4" 8) 10, 3) Κ. Χωριατέλης 3' 15".

Σκυταλοδρομία 4 Χ 50: Όμάς Μυτιλήνης 2' 21" 2) 10.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Συνεχίζονται έντατικῶς αί άσκήσεις κωπηλασίας των φαλαγγιτιστῶν Ρεθύμνης και γενικῶς τά θαλάσσια άγωνίσματα εις τά όποια επιδίδονται με έξαιρετικόν ένθουςιασμόν τά μέλη της Ε.Ο.Ν. Οηλέων της πόλεως μας.

Την παρελθούσαν εβδομάδα ή Β' όμάς κωπηλασίας φαλαγγιτιστῶν άσκουμένη άνήχθη μέχρι του ξεῶθι του λιμένος ναυλοχοῦντος Άμερικανικοῦ σκάφους.

Αι φαλαγγιτίσαι άνεληθούσαι επί του πλοίου έγινοντο άντικείμενον έξαιρετικῶν περιποιήσεων έκ μέρους των αξιωματικῶν και του πληρώματος.

Αι όμάδες Ρεθύμνης διά της συνεχούς άσκήσεως των μελών των ελπίζουν να καταλάβουν την πρώτην θέσιν μεταξύ των ομάδων του θαλασσίου άθλητισμοῦ της Κρήτης.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ Ε.Ο.Ν.

Τὴν 9ην πρωϊνὴν τῆς παρελθούσης Δευτέρας ὁ Ἀρχηγός, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἐπεσκέφθη τὰ νέα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν., ἐπιθεωρήσας λεπτομερῶς τὰ διάφορα τμήματα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας των.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Μετά τὴν λήξιν τῆς ἐπιθεωρήσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ὁ Ἀρχηγός μετὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἐπεσκέφθησαν τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ «Νεολαία», τὰ ὁποῖα ἐπεθεώρησεν ὁ Ἀρχηγός, κατατοπισθεὶς ἐφ' ὧν τῶν λεπτομερειῶν τῆς λειτουργίας τῶν τμημάτων — Συντάξεως, Λογιστηρίου καὶ Διεκποαιώσεως — καὶ δώσας τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας διὰ τὴν ἐκάστοτε δημοσιευομένην ὕλην.

ΔΙΑΤΑΓΗ

Ἐκφράζω τὴν πλήρη εὐαρέσειάν μου εἰς τὴν Στρατοπεδάρχην Δόκιμον Λοχίτην τῆς Υ.Θ.Β. Φαγκαλάκη Εὐτέρπην διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν διοίκησιν τοῦ Στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξάς», τὴν κατανόησιν τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεως καὶ διὰ τὴν αὐτοθυσίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐργάσθη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ.

Ὅμοιως εἰς τὴν Ἀποθηκάριον τοῦ Στρατοπέδου Δ.Α. τῆς Υ.Θ.Β. Πεταγουράκη Μερρότην, διότι μὲ τὴν πρωτοβουλίαν της καὶ τὰς κατεύθυνσεις της, τὰς ὁποίας ἐξίδεν, ἠλλαξε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Στρατοπέδου. Εἰς τὸν Διαχειριστὴν καὶ Συνεργάτην κ. Λαμπρόπουλον Γεώργιον, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν προθυμίαν του καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐργασίαν του ἐβοήθησε πολὺ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ.

Εἰς τὴν Συνεργάτιδα Ἀργυροῦ Σήματος ἱατρὸν τοῦ Στρατοπέδου Σαμασαρέλλου Ἐλένην, ἡ ὁποία ἐργάσθη μὲ αὐτοθυσίαν κατ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς στρατοπεδεύσεως.

Ἐπίσης εἰς τοὺς ἐκπαιδευτὰς τῶν στελεχῶν καὶ τὰς Συνεργάτιδας Χρυσοῦ Σήματος Φράγκου Ζωή, Γλυκοφρύδην Νέλλη, Σακελλαρίου Λουκίαν, τὴν Συνεργάτιδα Ἀργυροῦ Σήματος Παγκάλου Ὀλγαν καὶ τὴν Δόκιμον Τετράρχην τῆς Ὑποδ.σας Θ.Α. Ζωρογιαννίδου Νίκην, εἰς τοὺς Συνεργάτας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κ. κ. Καραμάνον Κ., Στεργιάδην Μ., Γλυκοφρύδην Δ. καὶ εἰς τὸν Ὑπολοχαγὸν κ. Καρδάμηλην Ἀθανάσιον.

Ἐπίσης εἰς τὰς Καθηγητοὺς τῶν Οἰκοκυρῶν: Σταθοπούλου Ε., Ἐθρένογλου Δ., Γιαμπούρη Ε., Γκιζίκη Α., Γαρδέλεα Α., Πλουμιτίδου Ε., Παπαλιά Σ. καὶ Παπαδοπούλου Κ.

Ὅμοιως εἰς ὅλας τὰς Βαθμοφόρους τὰς συμμετασχούσας εἰς τὴν στρατοπεδεύσιν, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς πειθαρχίας των καὶ τῆς ἐπιμελείας των συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς στρατοπεδεύσεως καὶ διὰ τὰς Λαγανάς Πηνελόπην, Ὑπὸ τῆς Υ.Θ.Π., εἰς τὴν Νταουτάκη Ε. Γυναικίστριαν καὶ τὴν Δ.Ο. Μελισσοπούλου Κ. τῆς Π.Δ.Θ.Π., τὰς Δ.Α. Σαριάνου Κ., Δ.Ε. Μαζάνου Ι., Δ.Τ. Παπακωνσταντίνου Α., καὶ Δ.Ο. Ἀθανασιάδου Α. τῆς Δ.Θ.Α.Σ., τὴν Γυναικίστριαν Φρανκῆκη Α. τῆς Υ.Θ.Π., τὴν Γυναικίστριαν Μαυρανάνη Δ.Α. Βαλέτα Ε., Δ.Α. Βαρυπάτη Μ. καὶ Δ.Α. Νίκαν Μ., τῆς Υ.Θ.Ν., τὰς Δ.Α. Ζουρούδη Τ. καὶ Δ.Τ. Χαλᾶ Α., τῆς Υ.Θ.Β., τὰς Δ.Α. Ἀθανασουλᾶκη Σ. καὶ Δ.Τ. Βάρα Σ. τῆς Υ.Θ.Α.

Ὁ Ἀρχηγός τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικός Ἐπιθεωρητής τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωάννης Μεταξάς

ΔΙΑΤΑΓΗ

Ἐκφράζω τὴν ἄκραν ἡμῶν εὐαρέσειαν εἰς τὰς κάτωθι Βαθμοφόρους καὶ Φαλαγγίτισσας, αἵτινες ἐργάσθησαν ἐθελοντικῶς μετὰ ἐξαιρετικὸν ζήλου καὶ φιλοτιμίαν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Διοίκησιν Ἀντισεροπορικῆς Ἀμύνης ἐπὶ δὺο 159 ἡμέραις:

1) Μπριμπίλη Μαρίκα, 2) Δεσπὴν Ἀννα, 3) Περακάκη Νίκη, 4) Διαμαντάκη Ἀθηνᾶ, 5) Σταυροπούλου Ἑρασμία, 6) Πετρίτου Εὐαγγελία, 7) Παπακωνσταντίνου Ἀντιόπη, 8) Καλλογεροπούλου Εὐαγγελία, 9) Κόκοτα Ἰωάννα, 10) Παπακωνσταντίνου Ματίνα, 11) Ἀνδρέακος Αἰκατερίνη, 12) Τσαμάλη Αἰκατερίνη, 13) Σουλῶννα Αἰκατερίνη, 14) Φαίδροῦ Ἐλευθερία, 15) Κουνούπη Ἀνθούλα, 16) Τσίγκρη Ἀντουανέτα, 17) Ἀθανασιάδου Ἀγλαΐα, 18) Κερασσοπούλου Ἀλκμήνη, 19) Κωνσταντινίδου Ἡρᾶ, 20) Λαγάνα Ἰσμήνη, 21) Δόνζογλου Γεωργία, 22) Γουνοπούλου Ἀννα, 23) Νικολαΐδου Πανδώρα, 24) Ἀντανάτου Κρινάνθη, 25) Μωραϊτοπούλου Γλυκερία, 26) Νικοπούλου Εὐγενία, 27) Μάγκου Λουκία, 28) Παπακωνοῦμου Στρατηγία, 29) Ἰακωβίδου Μαρία, 30) Σταμίρη Εὐαγγελία.

Ὁ Ἀρχηγός τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικός Ἐπιθεωρητής τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωάννης Μεταξάς

Ὁ Κ.Ε.Ν. ΠΑΡΑ ΤΗ Α.Β.Υ. ΤΩ ΔΙΑΔΟΧΩ

Ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος ἐδέχθη τὴν παρελθούσαν Πέμπτην εἰς ἀκρόασιν τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλον.

Ο Κ.Ε.Ν. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΒΑΘΜΟΦΟΡΟΥΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ὤμιλησεν ἐνώπιον τῶν ἐπιτελῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ τῶν βαθμοφόρων ἄρρέων καὶ θηλέων τῶν Σχηματισμῶν Πρωτευούσης, ἐπὶ θεμάτων διοικητικῆς φύσεως.

Ἡ εἰσόδος τοῦ κ. Κανελλοπούλου εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια», ὅπου ἐγένετο ἡ συγκέντρωσις, ἐχαιρετίσθη διὰ ζητωκραυγῶν καὶ παρατεταμένων χειροκροτημάτων.

Μετά τὸ πέρασ τοῦ λόγου τοῦ κ. Κανελλοπούλου ἐμῶν ὑπὸ τῶν παρισταμένων ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ ἡ συγκέντρωσις διελύθη μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΑΡΡΕΩΝ ΚΑΙ ΘΗΛΕΩΝ

Ἐνταῦθα

Προκειμένου τὴν 18ην Ὀκτωβρίου καὶ ὥραν μ.μ. νὰ διεξαχθῇ ὁ διαγωνισμὸς διὰ τὴν πρόσληψιν ἐκφωνητῶν καὶ ἐκφωνητριῶν παρὰ τῶν Ραδιοφωνικῶν Σταθμῶν τῆς Ε.Ο.Ν., παρακαλοῦμεν ὅπως γνωρίσητε εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ἐκ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ὅτι δέον μέχρι τῆς 17ης τρέγοντος νὰ ὑποβάλουν τὰς αἰτήσεις των εἰς τὴν Δ.Ο.Ν. Ραδιοφωνίας παρὰ τῇ Κεντρικῇ Διοικήσει τῆς Ε.Ο.Ν.

Οἱ διαγωνισθῆσόμενοι δέον νὰ εἶναι τοῦλάχιστον ἀπφοῖτοι τῆς 5ης τάξεως τοῦ Γυμνασίου.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος

κ. Ἀ. Α. Σοφοκλῆς Παπανικολάου

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΓΑΙΩΝ 80 ΣΤΡΕΜΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δημοσίου Ψυχιατρικοῦ Θεσσαλονίκης ἀπεστάλη πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Θεσσαλονίκης τὸ κάτωθι ἔγγραφο:

«Ἐγὼ τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν καὶ ἐγγράφως ὅτι τὸ καθ' ἡμᾶς Διοικητικὸν Συμβούλιον κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίσιν ἀπεδέχθη δημοφώνως πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, ὅπως συμφώνως πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τῆς αὐτάρκειας τῆς χώρας, ἡ εἰς τὸ Δημόσιον Ψυχιατρικὸν Θεσσαλονίκης ἀνήκουσα ἐξ 80 στρεμμάτων ἔκτασις παραχωρηθῇ πρὸς γεωργικὴν καλλιέργειαν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Θηλέων νομοῦ Θεσσαλονίκης.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
Ἡλίας Γ. Κυριακόπουλος»

Παρὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀλέξ. Κανελλοπούλου εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀνωτέρου ἐγγράφου ἐστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

«Φίλε κύριε Πρόεδρε,

Ἐλάσθων γνῶσιν τοῦ ἐγγράφου σας, διὰ τοῦ ὁποίου παραχωρεῖτε τὴν ἐξ 80 στρεμμάτων ἔκτασιν τοῦ Δημοσίου Ψυχιατρικοῦ ὅπως καλλιερῆσθαι ὑπὸ τῶν Τμημάτων Ε.Ο.Ν. Θηλέων Θεσσαλονίκης καὶ ἐκφράζω εἰς τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ εἰς ὑμᾶς, διὰ τὴν πατριωτικὴν σας ταύτην πράξιν, σύμφωνον πρὸς τὴν ἐκκλήσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰς προσωπικὰς θερμότητας εὐχαριστίας μου.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Ε.Ο.Ν.
Ἀλέξ. Κανελλόπουλος»

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΝΟΜ. ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ

Παρ' ὀργάνων τῆς Γεν. Διευθύνσεως Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. ἐνηργηθῇ οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις τῶν Νομαρχιακῶν Ἐπιτροπῶν Κερκύρας, Θεσπρωτίας, Ἰωαννίνων, Πρεβέζης καὶ Θεσσαλονίκης.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Σχηματισμῶν Πρωτευούσης

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθῆσόμενων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ.Α.Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρονται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὅχι διὰ τοῦ ἐπαγώνιου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὀρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας, ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν των λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἐ.

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ

Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ διαγωνισμοῦ λαθούσα ὑπ' ὄψιν ἀναφοράς Φαλαγγιτῶν, οἵτινες εὐρισκόμενοι εἰς τὰς ἐπαρχίας δὲν εἶχον πληροφορηθῇ τὰ τοῦ διαγωνισμοῦ, δίδει παράτασιν μηνιαίαν.

Ἐπομένως ἡ προθεσμία ὑποβολῆς τῶν ἐργασιῶν, λήγει τὴν 1 Δεκεμβρίου 1939) Δ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΠΟΥ ΕΛΑΒΟΜΕΝ

1) Κλασσικὴ Ἑλλάς, Βυζαντινὴ Ἑλλάς, Ἑλλάς τῆς 4ης Αὐγούστου. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ ρητόν: «Τὸ ἄγριον Λάτιον κυριεῦσαν τὴν Ἑλλάδα ἐκυριεύθη ὑπ' αὐτῆς».

2) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ ρητόν: «Ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τῶρος».

3) Τὸ ἄτομον εἰς τὸ νέον Κράτος. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ ρητόν: «Προσεύχου, γυμνάζου, μελέτα».

4) Ὁ Βασιλικὸς θεσμός παρ' ἡμῖν. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ ρητόν: «Πατρός τε καὶ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμώτερον καὶ ἀγιώτερον ἐστὶν ἡ Πατρίς».

Ροσοῦλατον Γεώργ., Τετράρχην, Σύρον: Σᾶς ἀπαντήσαμε δι' ἐπιστολῆς. Μιχαὴλ ὁ Πουλον Κων. Ἐνταῦθα: Δὲν εἶναι δυνατόν. Κωνσταντίνος Μ., Πειραιᾶ: Μᾶς συνεκίνησεν ἡ προθυμία καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς σας. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς διαταγμούς σας δὲν τοὺς εὐρίσκομε καθόλου δικαιολογημένους.

— Πολλοὶ Φαλαγγίται τῆς Δ.Α.Σ. πτυχιῶχοι μὴ οἰσάδητε Σχολῆς, ἀμφιβάλλουν κατὰ πόσον δύνανται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.

— Οἱ Φαλαγγίται πτυχιῶχοι, ὑπάγονται ὀργανικῶς εἰς τὴν Δ.Α.Σ. συνεπῶς δύνανται νὰ συμμετάσχωσι.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ

ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Μὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου αἱ βαθμοφόροι τῆς Π.Δ.Θ.Π. αἱ ὁποῖαι παρέμειναν ἐπὶ 20 ἡμέρας εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰ. Μεταξάς», κατανοοῦν βαθύτερον τὴν μεγάλην ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἐπέτελεσεν ἡ παραμονὴ αὐτῇ, ἀπὸ ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀπόψεως. Ἐπανήρχισαν τὰς ἐργασίας των μὲ τὰς δυνάμεις ποῦ ἠντλησαν ἀπὸ ἐκεί. Τοῦτο κατανοοῦν καὶ οἱ γονεῖς τῶν ἀξιωματικῶν οἱ ὁποῖοι συνεχῶς εὐχαριστοῦν τὴν Διοικήτριαν. Τὸ κάτωθι τηλεγράφημα ἀποδεικνύει ταῦτα. «Γονεῖς καὶ κηδεμόνες ἐπανακαμψάντων τέκνων μας φαλαγγιτισσῶν ἐκ τοῦ Στρατοπέδου «Ἰ. Μεταξάς» εἰμεθα ὑποχρεωμένοι εὐχαριστήσωμεν καὶ ἐκφράσωμεν χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην μας διὰ τὸ μητρικὸν ἐνδιαφέρον σας ὑπὲρ τῆς νεολαίας, τόσοσιν διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀναμόρφωσιν καὶ τὴν ἐπὶ ὑγίαν

καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν διάπλασιν των, ὅσων καὶ διὰ τὴν ἀξιοθαύμαστον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐκεῖ παραμονὴν ἐξ ἧς τὰ παιδιά μας ἐπέστρεψαν χαρούμενα καὶ ἀγνώριστα».

Ἐξ ὀνόματος ἀπάντων τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων Πειραιῶς: Ν. Πολυζώης, Ν. Λαχανᾶς καὶ Τ. Παγίδας.

Ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἐξῆς ἐπιστολή, ἡ ὁποία ἀπεστάλη πρὸς τὴν Διοικήτριαν ἐκ μέρους τοῦ κ. Τσακοπούλου: «Θεωρῶ καθήκον μου νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς διὰ τὰς ὥραιας ἡμέρας ποῦ πέρασαν τὰ παιδιά μου εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰ. Μεταξάς» καὶ διὰ τὴν στοργικὴν ὑμῶν μέριμναν, ἡ ὁποία συνετέλεσε, μαζὶ μὲ τὰ ὥραία λόγια ποῦ ἤκουσαν, εἰς τὸ νὰ ἐνθουσιάζουν καὶ ἐξυψώσουν τὴν ψυχὴν των.

Ὅλοι οἱ γονεῖς πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦν τὸν Μεγάλον μας Κυβερνήτην διὰ τὴν ὥραν ἰδέαν τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ ὁποία προσπαθεῖ ν' ἀνυψώσῃ σωματικῶς τὰ παιδιά μας».

Ἡ Διοίκησις ἔχουσα ὡς σκοπὸν τὴν τὴν τελείαν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματός της ἐργάζεται ἐντατικά.

Ἀπαντα τὰ Γραφεῖα τῆς ἀναδιοργανώθησαν, ἀπέκτησαν νέα μέλη καὶ ἤρχισαν λειτουργοῦντα πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς δράσεως. Ἡδὴ ἤρχισαν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐφαρμοζόμενον μετὰ πάσης ἐπιτυχίας τὸ καρτερισθὲν πρόγραμμα ἀπασχολήσεως στελεχῶν, εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον, ὅπου αἱ βαθμοφόροι παρηκολούθησαν μὲ προσοχὴν τὰ ὑπὸ τῶν ἐκπαιδευτῶν ἀναπτυχθέντα.

Εἰς τὴν Υ.Θ.Α. μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον καὶ νέαν ὀρμὴν ἀνέλαθον καὶ πάλιν τὸ ἔργον τοὺς ἠνωμένοι αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι, μετὰ τὰς διακοπὰς τοῦ θέρους. Τὸν ρυθμὸν τοῦτον δὲν ἀνέκοψεν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ διαφόρων Ὑποτομέων. Κατανοικὲς ἐγένοντο διεξάγονται συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἡ Ὑποδιοικήσις μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου της, Τομεαρχῶν καὶ Ὑποτομεαρχῶν παρέστη εἰς τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὴν Π. Βουλὴν. Ἐπίσης ἡ Ὑποδιοικήσις ἐπεσκέφθη τὰ Ἐργοστάσια Ἑλληνικῆς Ἐργουρίας καὶ Τυχοπούλου ἐν Ν. Ἰωνία καὶ Ν. Φιλαδέλφειᾳ.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ ἐξακολουθεῖ ὡς πάντοτε ἐντατικὴ ἡ ἐργασία. Εἰς ὅλους τοὺς ὑποτομεῖς σχεδὸν ἐγένοντο ἀγασμοὶ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς νέας περιόδου καὶ παντοῦ σχετικαὶ ὁμιλίαι. Καθημερινῶς γίνονται συγκεντρώσεις κατ' ὀρισμένας ὥρας, συμφώνως τῷ προγράμματι τῆς ὑποδιοικήσεως αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνουν τὰ ἐξῆς: Ἐντάξεις Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπάνισσῶν, στρατιωτικὴν προπαιδευσιν, χοροὺς, παιδιὰς, ἄσματα, ἐκκλησιασμοὺς καὶ ὁμιλίαις σχετικὰς μὲ τοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν., τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ, μὲ οἰκοκυρικά, μὲ τὴν ἐθνικὴν αὐτάρκειαν κλπ.

Διαρκῶς ἐγγράφονται νέαι Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι, καὶ παραδίδονται καθημερινῶς στολαί.

Εἰς τὸν 4ον Ὑποτομέα (Κηφισίαν) δύναμις Φαλαγγιτισσῶν παρέρρηξε εἰς τὸ μνημόσυνον τῆς ὁμαδάρχου Ἀντιγόνης Ρούσσου.

Τέλος τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Π.Δ.Θ.Π. μετὰ τῶν Διοικητριῶν, Ὑποδιοικητριῶν καὶ ὧν τῶν βαθμοφόρων τῆς Ὑποδιοικήσεως, παρέστησαν εἰς τὸν λόγον τοῦ Κ.Ε.Ν. εἰς τὰ Ὀλύμπια, ὅπου καὶ ὤμιλησεν διὰ τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν. μέχρι σήμερον, διὰ τοὺς σκοποὺς της, τὰς ἐπιδιώξεις κλπ. Συνέστησεν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς της ὀργανώσεως ἀνωτέρους καὶ κατώτερους νὰ ἐργασθῶν ἐντατικά διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐλπίδων τοῦ Ἀρχηγοῦ, καὶ διὰ νὰ γίνῃ ἡ Ε.Ο.Ν. ὀργανώσις ὧν τῶν νέων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων. Τοὺς ἐπέστησεν, σὺν τοῖς ἄλλοις, τὴν προσοχὴν των ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ἐκλογῆς καὶ προτάσεως βαθμῶν, οἱ ὁποῖοι ὡς πρότυπα πρέπει νὰ εἶναι ἄριστοι ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπόψεις. Ἐτόνισε τὴν ψυχικὴν ἐπαφὴν ἡ ὁποία εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τῶν Ἀρχηγῶν καὶ Ἀρχομένων καὶ τὴν ἀγάπην, ἥτις μετὰ τῆς πειθοῦς καὶ τῆς

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

★ Διαβάστε με προσοχή τις παρακάτω οδηγίες και προσπαθήστε να τις εφαρμόσετε όσο σας είναι δυνατόν, κάθε φορά που μας στέλλετε κάτι για δημοσίευση. Έτοιμάζοντας τα χειρόγραφα σας, σύμφωνα με τις οδηγίες αυτές, θα εύκολα λύσετε πολύ τη σύνταξη του περιοδικού και τους στοιχειοθέτες και άκομη θα συνηθίσετε από μικροί να είστε τακτικοί και στο ζήτημα αυτό.

★ Χρησιμοποιείτε πάντοτε μονά φύλλα χαρτιού, που να έχουν όλα τις ίδιες διαστάσεις. Διαδοχή να μη είναι το ένα φύλλο μεγάλο και το άλλο φύλλο μικρότερο. Πολλοί γράφουν τα διηγήματα των σε φύλλα χαρτιού τριών και όχι σπανίως τεσσάρων διαφόρων διαστάσεων. Π.χ. την πρώτη σελίδα σε κόλλα διαγωνισμού, τη δεύτερη σε κόλλα τετραδίου, την τρίτη σ' επιτολαχάρτο και την τέταρτη σε μιά... λουρίδα. Αυτό, εκτός που δυσκολεύει τον στοιχειοθέτη, φανερώσει ότι αυτός στον οποίο άνηκε το χειρόγραφο είναι πολύ ακατάστατος. Και, καθώς ολοι ξέρομε, η ακαταστασία είναι ένα από τα μεγαλύτερα ελαττώματα. Το καλύτερο χαρτί για «χειρόγραφα προς στοιχειοθέτην» είναι αυτό που λέμε «εμπορικό επιτολαχάρτο», διαστάσεων 28 X 22. Το χαρτί πρέπει να είναι κάτασπρο και ει δυνατόν αχαράκωτο. Το σκακτωπό ή το κιτρινωπό χαρτί είναι προτιμότερο, αλλά αυτό είναι μία λεπτομέρεια.

★ Όσοι δακτυλογραφείτε τα χειρόγραφα σας αφήνετε διπλό διάστημα ανάμεσα στους στίχους, δηλαδή στις γραμμές. Μονό διάστημα αφήνετε μόνο στο κείμενο των σημειώσεων ή των παραπομπών, αν υπάρχουν τέτοιες στο χειρόγραφο σας. Κρατείτε πάντοτε ένα τουλάχιστον αντίγραφο για σας, που είναι πολύ πιθανόν να σας χρειασθεί. Ποτέ μη στέλλετε το αντίγραφο στο τυπογραφείο, άλλα πάντα το πρωτότυπο. Είτε με πένα γράφετε είτε με γραφομηχανή μην αρχίζετε ποτέ από επάνω-επάνω. Αφήνετε μεταξύ της επάνω πλευράς του χαρτιού και της πρώτης σειράς του κειμένου σας ένα διάστημα ως 2 1/2 πόντων και από την άριστερη πλευρά περιθώριο 1 1/2 πόντου. Στην περίπτωση που θα χρειασθείτε να προσθέσετε κάτι στο κείμενό σας είτε είναι γραμμένο με το χέρι ή με γραφομηχανή αν μὲν είναι μικρά προτάσι τη γράφετε στο μεταξύ των δύο σειρών διάστημα και ακριβώς στο σημείο που πρέπει, αν δὲ είναι μεγάλη πρόταση τη γράφετε σε χωριστό φύλλο σημειώνοντας στην επάνω άριστερά γωνία του φύλλου τον ίδιο αριθμό της προηγούμενης σελίδας και δίπλα στον αριθμό το γράμμα Α. Π.χ. 14 Α. Στο σημείο δὲ που πρέπει να μπει η προσθήκη αυτή σημειώστε: «Προσθήκη Α».

★ Όσοι από σας εξακολουθήσετε να γράφετε και όταν μεγαλώσετε, όποτε θα έρχοσθε σε άμεση επαφή με το τυπογραφείο, να θυμάσθε πάντοτε το: τα χειρόγραφα, που θα δίδετε για στοιχειοθέτηση, να έχουν όσο το δυνατόν την τελική τους — να πούμε — μορφή. Μερικές προσαρμογές επιτρέπονται, αλλά κι αυτές είναι καλύτερο να μη γίνονται. «Αν στο χειρόγραφο σας υπάρχουν υποσημειώσεις ή παραπομπές, όπως συμβαίνει λ.χ. στα χειρόγραφα με επιστημονικό ή ιστορικό περιεχόμενο («Με το Νικηφόρο Φωκά») γράφετε τις υποσημειώσεις αυτές ακριβώς κάτω από τη σειρά όπου βρίσκεται η λέξις στην οποία αναφέρεται ή υποσημειώσεις και τραβήζετε με χάρακα δύο οριζόντιες γραμμές, μία επάνω και μία κάτω από την υποσημείωση ώστε να χωρισθεί από το κυρίως κείμενο. Σημειώνετε δὲ ένα άστερίσκο δίπλα στη λέξι, την οποία αφορά ή υποσημείωση και ένα άλλον άστερίσκο στην αρχή της πρώτης σειράς της υποσημειώσεως. Όταν στις υποσημειώσεις του κειμένου σας αναφέρονται κύρια ονόματα, π.χ. Περικλής, Λυκούργος, Ιωάννης Καποδίστριας, Ιωάννης Μεταξάς κλπ., τα οποία είσθε αναγκασμένοι να επαναλαμβάνετε πολλές φορές, μπορείτε, αν θέλετε, να τα γράφετε συντεταγμένα, δηλ. κομμένα (Περ., Λυκ., Καπ., Ι. Μετ.). Αυτό όμως μπορεί να γίνεται μόνον αφού τα γράφετε δόκιμα την πρώτη φορά, που θα τ' αναφέρετε.

★ Μερικοί συνηθίζουν να μη χωρίζουν το κείμενο των σε παραγράφους, αλλά αφήνουν τη δουλειά αυτή να την κάνει ο στοιχειοθέτης ή ο διορθωτής. Αυτό είναι πολύ κακό και πρέπει να το αποφεύγετε.

★ Αν το χειρόγραφο σας αποτελείται από πολλά φύλλα και πρόκειται να το ταχυδρομήσετε μη το κάνετε ρολλό, αλλά βάλτέ το σε φάκελλο καταλληλού μεγέθους ή εν ανάγκη δι-

πλώνετε το στα δύο, όχι όμως περισσότερο. Τα χειρόγραφα πρέπει να δίδονται στον στοιχειοθέτη χωρίς διπλές και στρωτά.

★ Φροντίζετε να τηρήτε πάντοτε την ίδια ορθογραφία στις λέξεις εκείνες, που γράφονται κατά διαφόρους τρόπους, π.χ. πιά - πιά, τραβώντας - τραβώντας, κυττάζω - κυττάζω - κυττάζω, ήξεύρω - ξέρω - ξαίρω, τρελλός - τρελλός κλπ. Η γλώσσα μας είναι — δυστυχώς! — πολύ πλουσία και από την άποψη αυτή και ο πλοῦτος της αυτός γίνεται συχνά άμορφη να πελαγώνουν οι συγγραφείς, οι στοιχειοθέτες, οι διορθωτές και περισσότερο απ' όλους οι αναγνώστες! Είναι στο χέρι σας να κρατήσετε ώριμους τύπον και αυτόν να χρησιμοποιήτε πάντοτε. Κανείς δὲν μπορεί να σας παρατηρήσει αν γράφετε ξέρω αντί ξαίρω. Θα σας σχολιάσουν όμως αν στην αρχή γράψετε «κυττάζω», στη μέση «εκυτάζω» και παρακάτω «κυτάζει». Σ' ένα από τα επόμενα τεύχη και στη στήλη αυτή θα σας μιλήσω για τον τρόπο με τον οποίον γίνονται οι τυπογραφικές διορθώσεις, ώστε να λάβετε μία ιδέα και απ' αυτή τη δουλειά, αφού σας άρσει να γράφετε και να δημοσιεύετε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

— ΜΑΙΡΗΝ ΣΠΑΝΟΥ. Θα σου στείλωμε τους καταλόγους των παιδικών βιβλίων, που ζητείς. Την παραγγελία κάμε την απ' ευθείας στα βιβλιοπωλεία, που αναγράφονται στους καταλόγους. Έτσι θα τα λάβεις γρηγορώτερα. — Καν Κ. Β. Σας εύχομεθα ολοψυχώς να σας ζήση και να το όητε όπως ποθείτε. Μας γράφετε «Τώρα που έγινε μητέρα αισθανόμην βαθύτερα τον προορισμό μου ως Έλληνίδος». Σας βρήκαμε αυτό το ναυούρισμα προς το παρόν. Δὲν υπάρχει λόγος να το θεωρήσετε ως υποχρέωση. Είπαμε πάντοτε πρόθυμοι να εξυπηρετήσωμε τους αναγνώστες της «Νεολαίας» τόσον τους μικρούς όσο και τους μεγάλους. Τόσον το ναυούρισμα :

Κάμποι, άνθόσπαρτα βουνά,
κι ήμερα πλάγια,
φέρτε τα λουλούδια ξανά,
φέρτε τα βάλια,
να κάνω για το γυιόκα μου ένα στεφάνι
που κάνει τώρα ήσυχα το νάνι - νάνι.

Βγάλετε ρόδα ντροπαλά,
γαυροφαλάκια,
τα γιανοειά τα άπαλά
και τα ζιμπάκια
νάχουν τα χρώματα έφτα σαν το δοξάρι
και το καθένα και μαζί καινούργια χάρη.

Βιολέττες και βασιλικά,
βγάλε ζουμπουλία
σαν μύσχος ν' αν' μυριστικά,
και σαν την πολλα
νάναι όμορφα, σά βασιλιάς για να τα βάνη,
που κάνει τώρα ήσυχα το νάνι - νάνι.

Ποιητής του είναι ο μακαρίτης Κώστας Γούναρης, παιδολόγος, που σκοτώθηκε στον πόλεμο το 1912. — ΝΙΚ. ΝΑΣΙΩΤΗΝ. Το περιεχόμενο. Μη βιασθείς να το τελειώσης. «Όσο για τη «φόρμα» επάνω στην οποία θα το γράψης δὲν μπορούμε να σου την υποδείξωμε έμεις. Προτίμησε, αν θέλεις, την παραδομένη ομοιοκαταληξία, που είναι και πιο εύκολη. Τα εις — ώνα λήγοντα γράφονται με Ω. 'Ο Σκαρλάτος Βυζάντιος, ο Παράσχος και άλλοι τα έγραψαν ή τα γράφουν με Ο. — ΘΕΟΔ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΝ. Μας γράφετε: «Θά δοθώ με ήλ μου την όρεξη στη δουλειά κι' έλπίζω γρήγορα να γίνω βαθμόφορος». 'Η όραία σου φιλοδοξία μας συγκινεί. Οι κόποι σου άσφαλώς θ' αναγνωρισθού. Τούτο όμως έχομε να σου πούμε: 'Απέναντι του 'Αρχηγού κ. Ιωάννου Μεταξά, όλοι, όποιοι Φαλαγγίται και Φαλαγγίτισσαι, κατώτεροι και άνωτεροι βαθμού, όλοι είμεθα το ίδιο. 'Όλους μας περιβάλλει με την ίδια στοργή, άρκει να είμεθα πειθαρχικοί και αντί-εξοι της στοργής και της άγάπης του. — Κον Κ. Τ. καθήγητήν. Σας άποταύομε ταχυδρομικώς. — ΒΑΣ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΝ. Θερμά συγχαρητήρια για τις καλλιτεχνικές σου προσπάθειες. Βάλε στο νου σου με πόση χαρά και ίκανοποίησι θα κατεβαίνης ύστερ' από λίγο στον κηπάκο σου για να κόψης τα λαχανικά, που έχεις φυτέψει. Και πόσο άραιότερα, δροσερότερα και πιο όρεκτικά θα σου φαίνονται ξέροντας ότι έφύτευσθαις κι' έποτίσθαις με τα μικρά σου χεράκια. Σου συνιστούμε να παρακολουθήσης την ανάπτυξή των. Είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Για να μη σου τα συμπούν τα πουλάκια κρέμασε έδω κι' έκει μικρές λουρίδες από πανί. Θα τις βλέπουν, θα φοβούνται και θα φεύγουν. Πρόσχε όμως μη κηπήσης με τη σκελίδα, όταν εργάζομαι στον κήπο σου και βάζω πάντα παπουτσάκια και ρούχα παλιά κατά την ώρα αυτή. Το μικρότερο άδελφάκι σου μη το αφήνεις να σκαλλίξη. Αφήνε το άπλως να ποτίξη. Κι' ή δουλειά αυτή είναι διασκεδαστική. — ΝΙΚΟΝ ΣΥΡΙΑΝΟΝ. Το διήγημά σου

θα το διαβάσωμε και θα σου άπαντήσωμε στο επόμενο τεύχος. Τη μετάφραση που μας έστειλες δὲν μπορούμε να την δημοσιεύσωμε, αν και είναι καλή. Έχει δημοσιευθή σε πολλά άλλα περιοδικά κατά διαφόρους εποχάς. 'Ε' άγοράκια μου' του Γκέγεροταμ είναι εκδοσι 'Ελευθεροδόκη. Σου το συνιστούμε αυτό το βιβλίο. Διαβάσε το και θα μας θυμηθείς. — ΝΤΟΡΑ ΧΟΥΜΗ. Γιατί και από τις δύο όψεις του χαρτιού; Σχεδόν σε κάθε τεύχος συνιστούμε: «Ιρά-φετε μόνον από τη μία όψη του χαρτιού. Δὲν το κάνομε από ιδιοτροπία μας. Να όσο από τους πολλούς λόγους: Καθώς ο στοιχειοθέτης τοποθετεί το χειρόγραφο σας επάνω στη στοιχειοθήκη — δηλαδή στην κάσσα με τις τετράγυνες θηκούλες, μέσα στις όποιες υπάρχουν τα τυπογραφικά στοιχεία — το πίσω μέρος του χαρτιού λερώνεται και όσα είναι γραμμένα στην όψη αυτή γίνονται δυσανάγνωστα και δυσκολεύουν τη δουλειά του στοιχειοθέτου, προκειμένου να στοιχειοθετηθ το περιεχόμενο της δεύτερας όψεως. — Το χαρτί συνήθως είναι διαφανές και ή ανάγνωση γίνεται δυσκολώτερα. Ακολουθήτε λοιπόν την υποδείξή μας αυτή, προς το συμφέρον σας. — ΑΝΤΩΝΗΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΝ. Σου εύχομεθα καλήν πρόδον. Φρόντισε να είσαι πειθαρχικός, να σέβουσαι τους άνωτέρους σου και να εκτελής με προθυμία τας έντολάς των, που πάντοτε θα είναι άνάλογες προς τας δυνατόεις σου. Διαβάσε την «Νεολαία» την Κυριακή το πρωί μετά την εκκλησία και το απόγευμα, αν ο καιρός δὲν είναι καλός και αναγκάσεις να μένης στο σπίτι. Θα εύχαριστήσαι πολύ περισσότερο από το διάβασμα της «Νεολαίας», όταν ξέρης ότι έχεις ετοιμάσει όλα σου τα μαθήματα της Δευτέρας, γραπτά και προφορικά.

Α. ΚΑΛΗΠΕΡΗΝ. Σε πιάσαμε άμέσως - άμέσως! Το διήγημά σου είναι γραμμένο και στις δύο όψεις του χαρτιού. Ένα φύλλο μάλιστα είναι τελείως τσαλακωμένο. Φαίνεται ότι κατά λάθος το τσαλάκωσες και τόντρηξες στο καλάθι, απ' όπου το ξαναπήρες και το έτοποθέτησες στη θέση του σχεδόν όπως ήταν. Διαβάσε άλλη μία φορά τις παραπάνω οδηγίες και πράξε... τα δέοντα! — Κ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ, Θεσσαλονίκη. 'Η διεύθυνσις του κ. Νικολ. Γ. 'Αρτη είναι 'Αγίας Παρασκευής 27, 'Αθήνας. — ΕΜΜ. ΓΑΓΑΝΗΝ. Το ποιήμα σου θα δημοσιευθή, αλλά όχι δόκιμα. Σε συγχάρομε για όσα γράφεις στο τελευταίο σου γράμμα: «...Τα τωρινά εύτυχισμένα χρόνια, που άρχισαν από την άγια ήμερα της 4ης Αυγούστου, όταν το δυνατό χέρι του Μεγάλου Κυβερνήτη έσκόρπισε τα σκοτάδια κι' άφησε τον ήλιο να φωτίση την εύλογημένη και ιστορική γή της γλυκειάς μας πατρίδος». — ΧΡ. ΚΑΛΕΥΡΑ, δημοδιδασκάλισσαν. Αυτό θα εξακολουθήση. Σε προσέχη τεύχη της «Νεολαίας» θα δημοσιευθούν και άλλα μουσικά τεμάχια, ακριβώς για τον λόγο που και σεις αναφέρετε στην επιστολήν σας. — ΓΕΩΡΓ. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ. Έδιαβάσαμε το όρατο γράμμα σου. Εύγε. 'Όλοι οι νέοι έχουν καθήκον, αλλά και συμφέρον να σκεπώνται και να πράττουν όσα έου σκέπτοσαι και πράττεις. — ΝΤΟΡΑ ΑΡΤΕΛΑΡΗ. Μπράβο σου και για το γράμμα σου και για το όρατο ποιηματάκι σου, που θα δημοσιευθή, έγκριθεν ήδη υπό της 'Επιτροπής. Φαίνεται πως αγαπάς πολύ τη «Νεολαία», επειδή και συχνά μας γράφεις και δέχσαις τας υποδείξεις μας εύχαρίστως. Από το τελευταίο σου γράμμα δημοσιεύομε έδω αυτά: «...Με μεγάλη μου χαρά βλέπω να προχωρής στο δεύτερο έτος σου. Σου εύχομαι με ήλ μου την καρδιά να τα χιλιάσης. Και μεις, ποιοι σύντροφοί σου, σε ακολουθώμε υπακούοντας τυφλά τις συμβουλές και οδηγίες σου». — ΦΑΛΑΓΓΙΤΗΝ - ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ (Ναμού Ζακύνθου). Το επώνυμόν σας είναι δυστυχώς δυσανάγνωστον. 'Η επιστολή σας, δια την όποιαν είσθε άξιος πολλών επαίνων, θα δημοσιευθή δόκιμος. Γράψετε καθαρά το επώνυμόν σας και στείλετέ το. Σημειώσατε στην επάνω πλευρά του χαρτιού ΑΛΛ. 7. — ΣΤΡΑΤΗΝ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ή ΑΘΟΥΣΑΚΗΝ. Ένεγράψης συνδρομήτης από 1-10-39. Το μακροσκελές γράμμα σου ενδιαβάσαμε με πολύ ενδιαφέρον. Εύγε σου! Αλλά δὲν ήταν δυνατόν, έσεις παιδιά μεγάλων ήρώων, να σέπτεσθε άλλους. Από ποιο χωριό της Μεσσαράς κατάγεσαι; — ΣΠ. ΓΟΥΡΜΑΝ. Μας γράφεις: «...Έκλεισε ακριβώς ένας χρόνος από τότε που άρχισες να εκδίδεσαι υπό νέαν μορφήν. Πιστός σε σένα σ' εδιάβαζα, σε διαβάζω και θα σε διαβάξω πάντα...». Και παρακάτω: «...Έμεις έδω συμφωνήσαμε να σπείρουμε διάφορα χωράφια, που άνήκουν στις εκκλησίες και στα σχολεία και να νοικιάσωμε άλλα για τον ίδιο σκοπό». Σε φανταζόμθα, Σπύρο, μαζί με τους άλλους συναδέλφους σου και συγγενιστάς σου στην έξορμη της σποράς, άνάμεσα στα ψηλά και καταθρόνα με κορόπ σταχυά! Λίγη υπομονή και θα αισθανήτε μία καινούργια συγκίνησι βαθιά και όραία, όταν θα δείτε τον εύλογημένο καρπό. Μπράβο σας, παιδιά.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 'Ιουνίου 1939). » 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εις δραχμάς. Άγοράζει και πωλεί μετοχάς και όμολογίας εις τὸ ἐν Ἀθήναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμόν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεωγράφων, μετοχῶν καὶ όμολογιῶν ἑταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματογράφα παντὸς εἴδους. Έκμισθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος. — Βελτίωσις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος. — Οἰνοποιήσις χλωρᾶς σταφίδος. — Διαφήμισις τῆς σταφίδος εις τὸ Ἐξωτερικόν καὶ τὸ Ἐσωτερικόν.
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστος ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωγικῆς παραγωγῆς. — Εἶναι πλουσιωτάτη εις σάκχαρον καὶ βιταμίνας. — Έχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὠφελίμους εις τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλατα κλπ. ὠφέλιμα εις τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.
Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγίαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στὸς Σπυρομήλιου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)
Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου καὶ Σπυριδωνος Τρικοῦπη

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:

ΣΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τῆς Γραφείας μας ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας Πράκτορά μας γὰρ σὰς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακατονεῖται ταχέως καὶ ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν Ἐθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Έσωτερικὸν ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Έξωτερικὸν » » 1 » 500.000.—

Κερφαλίων καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλίου Ταχυδρομικοῦ Ταμειυτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεία τῆς ἡμετέρας καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγορευτικῶν διανομέων. — Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀναορίζονται. — Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὀρίου τῶν καταθέσεων, ἤτοι δραχ. 33.500, δὲν κατασχόνται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν. — Γὰρ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμειυτήριον διαθέτει ἐιδικὰ καλλιτεχνικὰς κομμηταριάδας, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους. — Όταν ἔχετε ἕνα κομμηταρὶ δύναισθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσιν.

